

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

BE FORSIKTIG-
GUD HØRER BØNN!

hvetekornet

Nr. 11

NOV.
1984

Norge, Sverige
kr. 13.00
Danmark kr. 16.00

JONNIE SLOTTHEDEN:

LOVSANG
SKAPER
HARMONI

DE MØTTE
GUD I
ULYKKEN

Redaktør
Rolf Erik Janøy

Adresse til redaksjon og ekspedisjon
Boks 770
3191 HORTEN

Besøks adresse:
Baggerødgt. 5, HORTEN

Ekspedisjon og distribusjon
Inger Svendsen
Treffes mand. - torsd. 9.00 - 14.00
Telf. 033-44 726

Redaksjonssekretærer
Unni Flatha, Ellen Ofte Jakobsen
Anne Hove Sunnarvik

Faste medarbeidere
Leif Jacobsen, Pelle Karlsson,
Robert Kvalvaag, Bjørn Lindvig,
Edin Løvås, Jim McInnes, Sven Nilsson,
Terje Rygh, Helene Thorsell, Åge Åleskjær

Grafisk form og tegnegruppe
Leif Harry Håvåg, Rolf Jansson,
Svein Thorkildsen, Ivar Øksendal

Redaksjonell målsetting
Hvete Kornet er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Legeme. Vi ønsker å være med å formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper
Hvete Kornet vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.

Annonser
Kontakt redaksjonen

Regnskap
Hanne Marit Rygh
Revisjon
Registrert revisor
Svein V. Korsgården
3080 Holmestrand

Abonnement
Norge og Sverige kr 110,- pr. år, Danmark D.kr. 140,-. Kan bestilles ved å sende navn og adresse til ekspedisjonen. Gaveabonnement 1 år kr. 80.00. (Flypost til utlandet + kr. 80,-)

Bankgiro nr. 2450.07.10167
Dansk postgiro: 9 46 40 26
Svensk postgiro: 42 49-9

Signerte artikler
og innlegg uttrykker forfatterens meninger. Disse er ikke nødvendigvis å oppfatte som redaksjonens.

Ettertrykk
av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

Sats, paste-up, repro og trykk:
Tangen-Trykk A/S, Drammen

Hode for menigheten

Tekst: Rolf Erik Janøy

Det er godtatt av alle kristne, alle kirkesamfunn og alle lokale menigheter at Gud har innsatt Jesus som hode «over alle ting». Vi vitner gjerne om at «Jesus er Herre» og regner det som selvsagt at han er hode for menigheten. Godtar vi så villig denne bibelske sannhet fordi vi ikke tar den på alvor?

Radikalt

Utfra egne erfaringer vet jeg hvor lett det er å legge opp hverdagen etter egne tanker og ønsker. Og om Jesus ikke er Herre over vår hverdag, hvordan kan han så være Herre over vårt liv som utleves på det daglige plan? Om vi leier en del av vår tid ut til en arbeidsgiver, da forventer vi å få klare beskjeder om hva denne tiden skal brukes til. Vi stiller oss disponible for oppdrag. Skal vi lykkes i en slik situasjon, er den første betingelse at vi søker å få en klarest mulig forståelse av hva vår oppdragsgiver vil vi skal bruke tid, evner og krefter til. Å anerkjenne Jesus som Herre over sitt liv på fullt alvor er et radikalt standpunkt. Det innebærer at jeg først og fremst må søke å lære han å kjenne og tro at utfra dette kjennskap vil det bli helt klart for meg hva Han vil med min hverdag og mitt liv. Det er ikke så at vi ser og forstår alt etter en kort tid. Om vi tror det, blir det lett slik at vi går inn i et aktivitetsmønster som er uavhengig av et stadig samfunn med Jesus. Herren vil vi skal leve i det samme avhengighetsforhold til Ham som lemmer på et legeme har til hodet. Det første Herren bruker å tale til oss om, er ofte enkle og grunnleggende ting: forholdet til Ham, hvordan vi har det i hjemmet, på arbeidsplassen og i menigheten. Er vi lydhøre her og handler på det han viser oss, vil vår Herre kunne betro oss nye ting. Som

det enkelte lem har vi som oppgave å tjene de signaler som hodet gir til legemet. Der som et lem ikke er i stand til å motta eller utføre de impulser hodet gir, blir det stagnasjon og konflikt. Lever vi et kristenliv uavhengig av impulser og justeringer fra Herren, kan vi være med og lamme Kristi legeme. Særlig alvorlig er dette om vi er med og leder Guds menighet.

Disponibel

At Jesus skal være Herre i mitt liv, kan oppfattes som et krav jeg ikke kan leve opp til. Ordet «helliget» får mange til å sukke tungt. Men hellighet er ingen prestasjon fra vår side, det er en overgivelse til Kristus som Herre. Å ha Jesus som Herre og hode er å være disponibel for Han. Vi ønsker å være forenet med Jesu planer og interesser, og vil holde oss borte fra alt som hindrer oss i dette. Skal Jesus kunne være hode for menigheten, må han først og fremst bli det for den enkelte.

Når det skjer, vil vi få øynene opp for at vi på en rekke områder i den moderne kristenhets virkemønster har gjort oss uavhengige av Jesus og Den Hellige Ånd. Man våger ikke på ramme alvor å forvente guddommelig tilltale, ledelse og initiativ for alt som skal gjøres utfra menigheten. Alternativet blir at mennesker bruker sitt eget hode til å lede og forsøker etter beste evne å finne grep og veier som Gud kan velsigne.

Autoritet

Andre nøyer seg med å kjøre i et spor som i tidligere tider var så velsignet. Det kan komme mye godt ut av våre initiativ og vår virkeiver, men det kan aldri fremkalle Guds herlighet over menigheten. Det kan ikke bli annet enn en fattigslig erstatning for det levende, allsidige og fruktbare åndsliiv som flyter i den menighet hvor Jesus virkelig er hode og Herre. Det er ransakende å tenke på at våre velmente opplegg rett og slett kan være et hinder for Jesu planer med sin menighet. Det er umulig å lede en menighet rett uten å være ledet av Guds Ånd. Den monotone, forknytte, fryktsomme og forventningsløse atmosfære som preger mye menighetsliv i vår tid, er resultatet av at Jesus ikke får være hode over sin egen menighet. Om han fikk være det, ville en helt annen herlighet, enhet og framgang komme til syne. Når vi er underlagt han som er «hode over alle ting» – hvilken autoritet Guds folk da vil ha! ☺

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvetekornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

NOVEMBER 1984

Side 9

REPORTASJER:

- 4 De møtte Gud i ulykken**
Et ektepar vitner om hvordan Herren fornyet dem.
- 8 Aglow-kvinner i brann for Kristus**
Vi besøker et lokalt Aglow-arbeide
- 10 Tillitsvekkende og balansert**
Åge Åleskjærs første rapport fra USA
- 12 Lovsang og tilbedelse skaper harmoni**
Et møte med evangelisten og lovsangslederen Jonnie Slottheden.
- 24 Triumferende lovsang**
Presentasjon av en lovsangskassett

Side 27

UNDERVISNING:

- 16 Be forsiktig – Gud hører bønn!**
Sven Nilsson
- 18 Guds drøm fra evighet**
Åge Åleskjær
- 20 Kan etablerte menigheter fornyes?**
Arnfinn Clementsen
- 22 Jeg vil skilles**
Anne Hove Summarvik
- 26 Paulus og kvinnen, del II**
Helene Thorsell
- 28 Dåp i Ånden**
Robert Kvalvaag
- 30 Guds profetiske plan**
Derek Prince
- 40 Hvordan veilede mennesker til frelse**
Jim MacInnes
- 42 Kunstnergaver**
Kjell Sjøberg

Side 35

FASTE SPALTER:

- 2 Hjertespråk**
Rolf Erik Janøy
- 23 Be og se vitaminer**
Terje Rygh
- 34 Speilet**
Nyheter fra kristenfronten
- 38 Gud har bare en menighet.**
«Vil vi enhet» spør Pelle Karlsson
- 45 Kommer i neste nummer**

DE MØTTE GUD I ULYKKEN

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Hans Berntsen hadde en kristen bakgrunn, men det ble liten tid til et aktivt engasjement. Karriere i forretningslivet gikk foran Guds rike. Men på motorveien i Tyskland kom han opp i en ulykke som kunne ha krevd livet til hele familien Berntsen. Da de berget seg ut av bilvraket, lå deres eiendeler spredt langs autostradaen. Bibelen, som ikke hadde vært brukt på lenge, lå åpent. Og bibelverset de på denne dramatiske måte ble tvunget til å lese, førte til at de så hele livet i et nytt perspektiv.

Både Inge og Hans Berntsen kommer fra kristne hjem. Deres foreldre var tilknyttet baptistmenigheten i Brovst, Nord-Jylland, og de ble begge døpt som 15-åring.

– Det var helt naturlig for meg å bli med i kirken på søndag, forteller Hans. – Min far som var sykkelhandler, var også søndags-skolelærer, så jeg ble alltid med dit. Da jeg var 15 år, fikk jeg klart for meg at jeg ikke lengre kunne bygge på mine foreldres tro. Jeg tok da et personlig standpunkt for Kristus, og lot meg døpe. Det var en viktig beslutning som hadde stor betydning for meg den gang. De første par årene etter at jeg ble døpt, var jeg med aktivt i menigheten hjemme i Brovst, og ble bl.a. formann for ungdomsforeningen.

Sløvende suksess

H.K. – Hva var det som gjorde at du kom på avstand fra Gud?

H.B. – Det kan være mange ting som ødelegger forholdet til Gud. Det kan være arbeidsløshet eller det omvendte, at en blir alfor opptatt av det arbeidet en har. Det kan

være dårlig økonomi, eller at en har svært god økonomi. Det gikk for oss som for så mange andre. Vi hadde ikke tid til Jesus. Jeg hadde suksess i mitt arbeid, og karrieren gikk framfor alt. Jeg ble med i en del spennende forretningsforetak. jeg var ikke mer enn 22 år da jeg fikk være med på å bygge opp Danmarks første IKEA-butikk fra bunnen av. Siden ble jeg sjef for et av Danmarks største varehus 26 år gammel. Senere gikk vi igang med eget lavprisvarehus, som ble overtatt av OBS. Jeg er fremdeles direktør her. Vi har 180 ansatte og en gulvflate på 12.500 kvadratmeter. Her begynte vi mars 78. Etter som årene gikk, kom vi på avstand fra Gud. Vi gav Ham ikke den plass Han skulle ha. Vi var sjelden i kirken, men vi sendte barna til søndags-skole.

Mirakel på motorveien

H.K. – I dag er det ikke forretninger som er det sentrale i ditt liv. Nå har du og din familie satt Guds rike først. Hva skjedde som førte til denne omprioritering?

H.B. – Jeg kan tidfeste det til den 28. juli 1980. Da opplevde jeg sammen med min familie noe som bare kan beskrives som et mirakel. Vi hadde vært på ferie i Syd-Frankrike, min kone og våre to barn Charlotte og Thomas på 6 og 8 år. Vi kjørte i vår bil med campingvogn på vei hjem via den tyske autobanen. Utenfor Flensburg falt en østerriksk sjåfør i søvn bak rattet. Han kjørte da en 32 tons tankvogn i en fart på 103 km i timen. Han braser inn i vår campingvogn som blir smadret mot vår bil. Så slynges vi mot autovernet og blir deretter slept ca. 200 meter baklengs. Både bilen og campingvognen ble totalvrak. Miraklet var at vi alle fire kunne kripe ut av bilen uten så mye som et blått merke. Den første tanken som kom, var at det betydde ingen ting at våre eiendeler var rasert, så lenge vi selv hadde liv og lemmer i behold. Jeg var så åndelig sløv at tankene ikke søkte mot Gud i denne alvorlige situasjon.

Men så begynte vi å samle sammen alle tingene som var slengt ut av bilen og campingvognen. Da fant vi bl.a. et lite nytestamente som vi hadde hatt med på turen. Det

Bilde til venstre tok Hans Berntsen selv av sin bil og campingvogn etter en tankbil kjørte på dem på motorveien i Tyskland.

Bilde under: Både Inge og Hans Berntsen bruker nå flittig sine bibler, som de begge bar på da vi traff dem utenfor et møtelokale. På bilde nederst står Hans Berntsen ute i det store lavprisvarehuset han nå er direktør for.

er karakteristisk for det forholdet vi hadde til Gud – vi dro ikke på tre ukers ferie uten nytestamente, men vi hadde ikke lest i det. Min kone finner det ute på autobanen, og hun tar det opp. Det ligger oppslått på Markus 13. Øynene hennes falt på vers 33. Der sier Jesus: «Pass på! Vær årvåkne, for dere vet ikke når tiden er der! Det er som en mann som dro utenlands. Han forlot sitt hus og overgav styret til sine tjenere. Han gav dem alle hver sin oppgave, og bød dørvokteren å våke. Våk derfor, for dere vet ikke når husets herre kommer, om det blir ved aften, ved midnatt, ved hanegal eller ved daggy. La ham ikke finne dere sovende når han plutselig kommer. Det jeg sier dere, sier jeg til alle: Våk!»

Vi opplevde dette som et budskap rett

inn i vår situasjon. Vi hadde jo nettopp dratt utenlands og overlatt styret til tjenerne. Og vår tid kunne med denne voldsomme ulykken så hurtig vært ute. Vi tok det som et meget tydelig og klart kall fra Gud om at Han igjen ønsket å få den plass i våre liv og i vår familie som Han vil ha hos alle: Førsteplassen. For oss måtte dessverre denne dramatiske ulykken skje, før vi oppdaget at vi hadde forsømt Ham, sier Hans Berntsen med ettertanke.

En ny tid

Da de kom hjem, søkte Inge og Hans til menigheten igjen. De gikk regelmessig til møtene, og hele deres kristenliv ble fornyet. De oppdaget at alt de før hadde satt sin

lit til, ikke kunne gi dem det viktigste i livet.

– Den lengsel jeg bar på i mitt hjerte, ble først slukket da jeg fikk drikke av den kilde som Jesus taler om i Joh 7, Den Hellige Ånd, sier Hans ivrig.

– Vi begynte også å gå på bønnemøter. Det hadde jeg aldri gjort før. Etter et bønnemøte kom det et ektepar bort til oss og inviterte på en kopp kaffe. Vi hadde aldri besøkt dette ekteparet før, heller ikke de oss. Vi var sikre på at vi skulle få gode kaker, for han var bakermester. Så vi hadde i alle fall forventningen til kvelden. Og vi ble ikke skuffet, han hadde mange gode kaker.

Før vi skulle gå hjem, sa han «Jeg vil gjerne lese noen ord fra Bibelen før dere går». Det han leste satte seg fast i meg. Det

DE MØTTE GUD ...

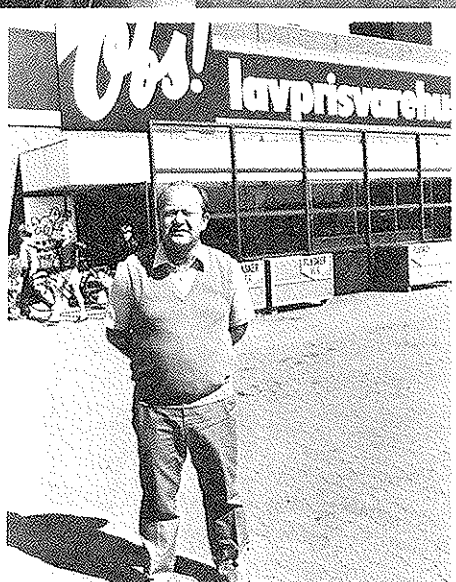

var ordene i Matt 18: «Der to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt i blant dem. Og det to av dere blir enige om å be om, det skal dere få.» Etterpå slo han opp i Markus 16 og leste om de tegn som skulle følge dem som tror: de skal tale i nye tunger, på syke skal de legge sine hender og de skal bli friske. Jeg hadde sikkert hørt de ordene hundre ganger, men plutselig fikk de en helt ny betydning for meg. De brente seg fast her inne. Da han hadde lest disse versene, ba han en bønn som jeg ikke kan huske innholdet av. Etter at han hadde bedt, begynte hans kone å be, deretter ba min kone. Jeg følte meg presset opp i et hjørne, jeg måtte bestemme meg for om jeg også skulle be, eller om jeg skulle la være. Jeg overvant meg selv, og ba en kort bønn. Jeg kan huske at noe av det jeg sa, var: «Jesus, jeg takker deg for at det her ikke bare ble et møte med nye mennesker over en kopp kaffe, men jeg tror det blir et nytt møte med deg.» Jeg var så grepet den kveiden at jeg skynte meg å si til dem at hvis de skulle på møte neste tirsdag, kunne de bli med hjem til oss ettepå. Dette fellesskapet utviklet seg slik at vi etter den tid var sammen minst en gang om uken.

Åndens fylde

– På disse små møtene ble jeg klar over at det var noe jeg manglet, forteller Hans.

– De hadde en frimodighet som ikke jeg hadde. De hadde en annen måte å lese i Bibelen på, en annen forståelse av det som stod der. Framfor alt hadde de en helt annen måte å be på. Ikke bare når det kom

noen lyder som jeg ikke forstod, men også når de sa ord jeg skjønnte. Jeg kjente absolutt ingenting til tungetale, jeg hadde ingen peiling på hva det var for noe. Jeg hadde bare hørt at det var en menighet i Ålborg der det hendte at noen gikk amokk og talte uforståelig. Det var stort sett det kjennskapet jeg hadde til tungetale.

Men ordet overbeviste meg om at jeg kunne ta imot en fylde av Den Hellige Ånd, og den 7. des. 1980 fikk jeg oppleve dette. Det var den sterkeste opplevelse jeg noen sinne har hatt. Jeg husker endog at det var ca. klokken 21.30 at to brødre la hendene på meg, og ba om at jeg måtte bli fylt med Den Hellige Ånd. I samme øyeblikk som de ba for meg, opplevde jeg en varm strøm som gikk gjennom hele min kropp. Jeg var ikke i tvil om at Gud hadde hørt deres bønn, og oppfylt mitt ønske om å bli fylt med Den Hellige Ånd.

Jeg tror jeg opplevde det som det står om i Esekiel 36,26: «Jeg gir dere et nytt hjerte og en ny ånd. Jeg tar stenhjertet ut

Hans Berntsen er leder for Kristent Centrum som arrangerer felleskristne møter og stevner. Her står han mellom Sverre Granlund og Åge Åleskjær, til høyre sitter han på plattformen sammen med Erik Larsson, Granlund og menighetsledere i Ålborg.

og gir dere et kjøtt hjerte». Det var en form for hjertetransplantasjon som skjedde. Det blir sagt at en kirurg fra Sør-Afrika er den første som har gjennomført en hjertetransplantasjon. Det stemmer ikke, for her i Esekiel kan vi lese at Gud har gjort det i mange tusen år allerede.

Konsekvenser

H.K. – Hvilken betydning fikk denne erfaring for ditt kristenliv?

H.B. – Dette med Den Hellige Ånd får alltid konsekvenser. Plutselig ble kristendommen levende og virkelig for meg. Det første jeg opplevde var at det kom et nytt språk til meg. Jeg var til å begynne med redd for å ta det i bruk, fordi jeg trodde at det bare var en etterligning av de som stod rundt meg. Denne anfekteisen er svært vanlig. Den onde tyven kommer for å stjele det Gud gir oss. Det neste som dåpen i Den Hellige Ånd bevirker i meg, var at da jeg kom hjem om kvelden og leste i min bibel, var det som om jeg hadde fått en fullstendig ny bok! Alt det som stod der, ble noe levende og personlig for meg. Jeg oppdaget plutselig at vår Bibel er fylt med løfter fra ende til annen. Jeg tror ikke at de talenter Herren betror oss bare er penger, det tredje jeg før, men nå tror jeg at de løfter

Herren gir oss, er de talenter han vil vi skal arbeide med.

Den tredje følgen Åndens dåp fikk for meg, var at jeg fikk en lengsel etter å fortelle andre om Jesus. Det er helt etter Skriften, for det står: «Dere skal få kraft idet Den Hellige Ånd kommer over dere, og dere skal være mine vitner». Dagen etter, mandag, gledet jeg meg til å komme på arbeidet. Jeg drikker formiddagskaffe med mine avdelingssjefer hver dag. Jeg gledet meg til å fortelle dem hva som hadde skjedd meg. Jeg fortalte dem at Jesus hadde gjort noe nytt for meg, at nå var det Han som var sjefen min. Alle avdelingslederne reagerte svært positivt på det som jeg fortalte og på de forandringene som skjedde med meg. Møtene våre har også forandret seg. Uten at jeg har sagt noe, ble det slutt på banningen. Noen av disse hadde jeg arbeidet sammen med i ti år da dette skjedde, men jeg hadde aldri fortalt dem noe om Jesus før. Hva skulle jeg vel ha sagt dem? Jeg hadde ingenting å fortelle.

Profetisk tiltale

H.K. – Du er i dag svært aktiv i kristen virksomhet, både på det personlige plan og med møtevirksomhet. Hva er bakgrunnen for denne utviklingen?

H.B. – Etter at jeg ble døpt i Den Hellige Ånd, opplevde jeg ting, ting som virket vekst i mitt kristenliv. Noen få måneder etter dette skjedde noe annet som fikk avgjørende betydning for oss. Det pågikk en stor kampanje på mitt hjemsted, hvor jeg iblant var for å besøke min far, som da var syk. Misjonsforbundet hadde invitert den norske baptistpastoren Sverre Granlund til å tale på Brovst Hotell. På fredagskvelden ba han folk komme fram så han kunne be for dem. Det hadde jeg aldri opplevd før. Mange gikk fram, og jeg syns det virket fint. Lørdagskveld gikk vi på møte igjen. Allerede ute i gangen fikk vi høre at flere av dem som gikk fram kvelden før, hadde blitt helbredet på stedet. Vi satt med spenning lørdag kveld og hørte på prekenen.

Søndag kveld ba han på nytt folk komme fram. Da skjedde det merkelige. Jeg hørte inni meg: «Nå Hans, nå er det din tur til å gå fram». Jeg så meg rundt for å se om det

satt noen annen Hans i nærheten. Jeg hadde jo nettopp møtt Gud på ny, hadde det godt med Gud, med meg selv og med min kone. Jeg kunne ikke skjønne at det var nødvendig for meg å gå fram. Men jeg godtok at jeg skulle gå fram, men hva skulle jeg si til ham når han kom og skulle be for meg? Han hadde talt om kjærlighet, så jeg fant ut at jeg kunne be om litt mer kjærlighet, det hadde jeg alltid bruk for. Jeg gikk fram og stilte meg i forbønnskøen. Sverre Granlund kom rett ned til meg og sa: «Jeg har ventet på at du skal komme. Er din kone også her?» Hun hadde også kommet fram litt etter meg. Han tok oss litt til side og sa til oss: «Jeg har en hilsen til dere fra Herren.» Så la han hendene på oss og kom med kunnskapsord om noen helt konkrete ting vi allerede hadde opplevd med Herren. Det skapte tro og tillit til det han hadde å si. Deretter kom han med et profetisk budskap til oss om ting som Herren ville bruke oss til, bl. a. å be for syke. Han fortalte om hva vårt hjem skulle brukes til, hvilke tjenester vi skulle gå inn i, om noen forretningsfolk vi skulle ha kontakt med. Det var en fantastisk opplevelse. Her møtte jeg et profetisk budskap. Det budskapet vi fikk, har blitt oppfylt alt sammen for lenge siden. Etter dette møtet var det som vi kom inn i en helt ny dimensjon.

Kristent centrum

H.K. – Du er initiativtager og leder for noe dere kaller Kristent Centrum. Dere arrangerer møter og stevner her i Ålborg. Hva er hensikten med denne virksomhet?

H.B. – Vi har sett det som vår oppgave å gå ut og formidle noe av det vi selv har opplevd utenfor de tradisjonelle rammer. Kristent Centrum er en aktivitets-gruppe for utadvendt virksomhet og arrangør for større møter som samler folk på tvers av ulike kirkesamfunn i nøytrale lokaler. Det er en selveiende institusjon med fire medlemmer i styret.

Bakgrunnen for at jeg gikk i gang med denne virksomheten, var at jeg i 81 var på sommerstevne i Sarons Dal. Det var en stor opplevelse å se hvordan alle var ett uansett kirkelig og geografisk bakgrunn. Kjell Haltorp prekte på et formiddagsmøte om gjenopprettelsestidene. På nytt kjente

jeg den samme følelse som i Brovst, så jeg var lydig og gikk fram. Det var hundre, to hundre stykker som hadde søkt fram, så det var ikke noen personlig forbønn eller håndspåleggelse. Vi ble bare oppfordret til å åpne oss for Herren, så ville Han tale direkte til hver enkelt av oss og legge noe ned i våre hjerter. Det var spesielt dem som følte at Herren ville bruke dem i en tjeneste som ble innbudt. Mens jeg stod der, talte Gud klart og tydelig til meg: «Dra tilbake til Ålborg, og vær med på å planlegge møter der. Lei den største hallen i byen, og kall kjente forkynnere til å komme og tale. Jeg vil sende folk og velsigne det åndelig og økonomisk.»

Vi drøftet dette budskapet i bønnegruppen, og var enige om at det var fra Herren. Vi leide Ålborg-hallen, og i 1982 holdt vi 21 møter og samlet ca. 9000 mennesker til sammen. Gud velsignet det både åndelig og økonomisk.

Bønn for syke

H.K. – Du liker å vitne om Jesus til de du møter i din hverdag. Hvordan går du da fram?

H.B. – Å tro at man behøver en spesiell ytre ramme for å tale om Jesus, er religiøsitet. Kristenlivet hører hverdagen til. Å ta på seg en alvorlig mine ti meter fra kirken, og synges fire salmer, er ikke noe for meg. Jeg vil se at Jesus møter mennesker omkring meg. For meg er det helt naturlig å dele med andre det Jesus har betydd i mitt liv. Det er viktig at vi møter mennesker med en åpen, forståelsesfull og imøtekommende holdning. Om vi opptretr fordømmende, lukker folk seg. Jeg opplever ofte en åpenhet ved at jeg tilbyr meg å be for folk. Jeg har virkelig tro på forbønn.

Mine kone så med egne øyne da Wesla Mortensen fra Klarup reiste seg fra sin rullestol etter 17 år. Min datter Charlotte ble på et øyeblikk helbredet fra astma da hun og noen veninner ba sammen. Jeg har derfor gjort den avtale med Herren at når jeg møter noen som har fysiske eller psykiske problemer, så tilbyr jeg meg å be for dem.

Forleden var jeg sammen med forretningsfolk på konferanse. Jeg kom i prat med en av dem, og han fortalte om noe han var plaget av. Jeg tilbød meg å be for ham, og han sa seg villig og gled ned på en stol. Mens jeg ba, flokket de andre deltagerne på konferansen seg rundt oss. Jeg forklarte dem hva som skjedde, og de fikk også se Gud gripe inn. Jeg fikk mange fine samtaler på det hotellet etterpå med mennesker som har det godt materielt, men som hungret etter en åndelig dimensjon i sitt liv. Innen vi la oss den kvelden, var det seks stykker som ba meg å be for dem.

Berntsen har også villig stillt opp i intervjuer både for aviser og ukeblader i Danmark, for å fortelle om det de har opplevd. Men når journalistene vil skrive for mye om hans person, sier han stille, men bestemt: «Jeg ville så gjerne ha noe om Jesus inn i avisen».

AGLOW heter et nyere arbeid som kristne kvinner driver på ulike kanter av landet. Et av de stedene der denne virksomhet har hatt framgang, er Ålesund. Vi sendte Anne Hove Sunnarvik til byen for å finne ut hva som har skjedd gjennom Aglow der.

AGLOW-KVINNER I BRANN FOR KRISTUS

*Tekst: Anne Hove Sunnarvik
Foto: Marit Skjærli*

Vi oppsøkte lederen for Aglow i Ålesund, **Anne Sofie Eik**, som står sentralt i det som skjer i avdelingen der, og gikk rett på sak:

– **Anne Sofie, hvordan startet dette arbeidet?**

– Det begynte for en del år tilbake, da jeg ble frelst. Jeg hadde levd et hardt liv i verden, og for meg ble omvendelsen et virkelig vendepunkt. Jeg var innstilt på å tjene Gud med hele mitt liv. Etter en stund giftet jeg meg og fikk 2 barn. I denne perioden var det stille, åndelig sett. Men etter hvert fikk jeg en lengsel etter et bønnefellesskap, noe som ikke fantes på det stedet vi bodde. Gud ledet meg så inn i en periode hvor jeg ba og fastet alene en dag pr. uke i et helt år. Etter ½ år ga Gud meg et syn. Jeg så masse kvinner stå med oppløftede hender og prise Gud på en **danserestaurant** i Ålesund. På den tiden kjente jeg ikke til Aglow. Jeg spurte Gud hva dette synet skulle bety, men fikk ikke noe svar.

En tid etter ble jeg invitert til Oslo og var med på et Aglow møte der. Da ble jeg klar

over at det var dette Gud hadde ment med synet. Etter det ledet Gud meg sammen med kvinner fra forskjellige kirkesamfunn, og vi ba sammen i ca. 1 år. Da kjente vi at tiden var inne til å starte Aglow også i Ålesund. Det andre møtet vårt ble holdt på den restauranten jeg hadde sett i synet, men siden den ble for liten etter hvert, har vi nå møtene på Parken Hotell.

Hva skjer?

– **Hva er det som skjer blant dere nå?**

– Gud holder på å gjøre noe nytt, spesielt blant kvinnene, og det har naturligvis konsekvenser også for det enkelte hjem og den enkelte menighet.

– **Hvordan driver dere virksomheten?**

– Vi har offentlige møter en gang pr. mnd. På disse møtene er det veiledere som tar seg av de nye som kommer. Vi kaller veiledere for «vertinner», og disse kommer sammen en gang hver 14. dag hele året. Da ber de bla. for byen, for de forskjellige menighetene, for bønnesedlene som er kommet inn siden sist, og for hverandre. Du kan si at grunnarbeidet blir gjort her. Så er det styremøter en gang pr. mnd. 3-4 ganger pr. år er rådgiverne med på styremøtene. (Rådgiverne er forresten alltid menn). Dessuten driver vi oppsøkende virksomhet og bønn over telefon for mennesker som trenger det. Som du skjønner er det ikke bare å stille seg opp en gang pr. mnd. på det offentlige møtet. Det å være leder for Aglow er en heltidsjobb der-

som en skal kunne dekke alle behovene.

– **Hva skjer gjennom Aglow-arbeidet?**

– For det første blir folk frelst. Men vi ser også at helbredelser skjer, både på møtene og gjennom forbønn, f.eks. ved bønnesedler. Dessuten blir kvinnene løst og fri, noe som jeg ser som ekstra positivt. Mange kvinner går rundt og bærer på en lengsel etter å tjene Gud, etter å komme i funksjon i en tjeneste eller med en nådegave, men de slipper ofte ikke til i en vanlig etablert menighet. I Aglow, som jo er for og med kvinner, oppmuntrer vi kvinnene til å komme fram med det Gud har gitt dem, og vi ser stadig at kvinner som kommer på møtene forknytt og innesluttet, blir utadvendte og frie og kan være med og hjelpe andre.

Et supplement

– **Hvorfor skjer det mer i Aglow enn**

Mange av kvinnene i Aglow, Ålesund har opplevd store ting med Gud. Det har fått betydning både for dem selv og deres familier og venner. Her forteller de Anne Hove Sunnarvik noe av det som har skjedd. Fra venstre Mary Moldskred, Anne Marie Tande, Norunn Bjørke, Anne Hove Sunnarvik og Audi Slyngstad.

Bilde i midten: Anne Hove Sunnarvik taler til en lydhør og stor forsamling i Aglow, Ålesund

Bilde nederst: Leder for Aglow i Ålesund er Anne Sofie Eik. Her er hun på talerstolen for å fortelle om Hvetekornet for sine med-søstre.

det tilsynelatende skjer i de vanlige menighetene?

– Jeg tror det har flere årsaker. Først og fremst kanskje fordi det er en **avslappet atmosfære**. Siden vi ikke har noen form for medlemskap, slipper vi «stresset» med å «kapre» medlemmer. Dessuten blir møtene holdt på et «nøytralt» sted, et hotell eller lignende. Kirkefremmede mennesker er kanskje redde for å oppsøke et bedehus, mens de føler seg mer hjemme på et hotell. Dessuten gir det oppmuntring å se at «enkle», «alminnelige» kvinner står fram. Vi har også mye **lovsang** på møtene våre. Vi

vi å få kvinnelige talere, men det er ikke alltid like lett.

– Er det fare for at Aglow blir en «konkurrent» til de etablerte menigheter?

– Nei, det er det ikke. Hvordan kan noen overleve med ett møte pr. måned? Aglow er ikke en konkurrent, men et supplement til det bestående kristenliv. Vi ønsker at kvinnene skal gå tilbake til sine menigheter med fornyet kraft og inspirasjon. Kvinner blir frelst på Aglow, går inn i en menighet og er med på å spre det de har fått videre til andre.

Familier berørt

Mange av kvinnene som er med i Aglow, har opplevd at familien er blitt berørt av det som har skjedd med dem. Blant dem er **Anne Marie Tande**. Hun er forresten den «første frukt», siden hun var den første som ble frelst gjennom dette arbeidet i Ålesund.

Anne Marie forteller at hun er oppvokst i et kristent hjem og var godt kjent med det som har med kristendom å gjøre, men hun hadde aldri tatt noe personlig standpunkt. Det hadde aldri «falt seg slik». Men da hun var med på det første møtet i nov. -81, møtte hun en kjærlighet hun ikke kunne stå imot, og hun tok imot Jesus som sin frelser. Hun sier at det som tiltalte henne, var at det var kristne fra alle leire der.

Mannen hennes var ikke frelst på den tiden, men han var tydelig berørt av det som hadde skjedd med henne, for han sa ved en anledning: «—Du må ikke tro at jeg har noe imot at du er blitt en kristen, du er en helt annen overfor meg nå.» Etter hvert begynte han å høre på hennes kassetter, og etter en tid ble han også frelst. Dessverre ble han syk og døde bare et par måneder etter at han ble en kristen. Anne Marie sier at fellesskapet i Aglow, den kjærlighet som hun møter der, og det at hun har venner som står sammen med henne, har hjulpet henne gjennom den vanskelige tiden etter at mannen hennes døde.

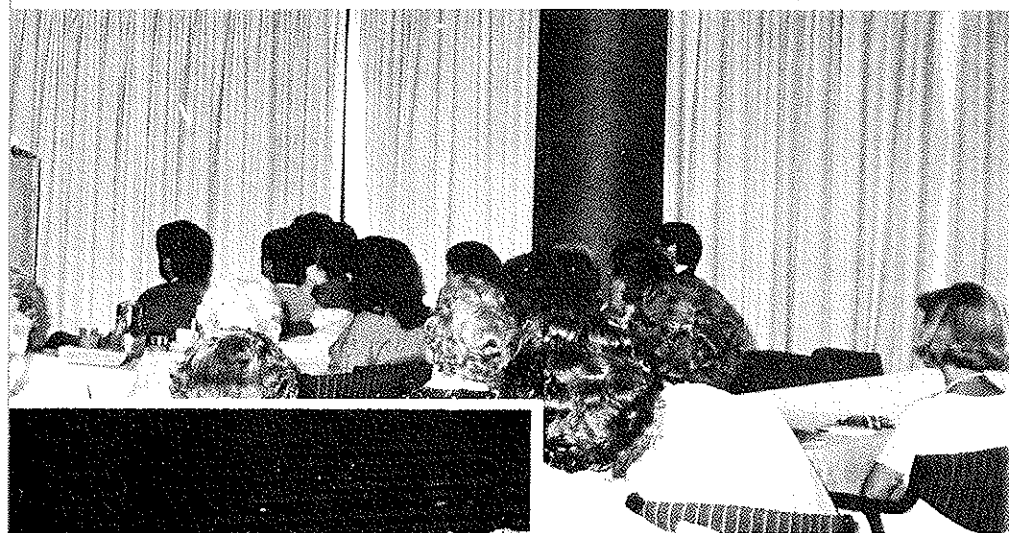
Frigjort

Audi Slyngstad forteller at Aglow har betydning veldig mye for henne. Tidligere var hun nedtrykt og følte at kristenlivet bare var bud og regler. Men etter at hun opplevde kjærligheten og fellesskapet i Aglow, er hun kommet inn i friheten med Kristus. Hun er nå løst fra bundetheten som plaget henne tidligere, og kan være med og hjelpe andre.

Kvitt plagene

En annen som har opplevd store ting gjennom Aglow-arbeidet, er **Mary Moldskred**. Hun hadde psykiske plager i lengre tid, og havnet til slutt på sykehus hvor hun var i 2 mndr. Hun var på den tiden ingen kristen, men da hun ble overflyttet til et rekonvalesent hjem, møtte hun en kristen kvinne som var med på Aglowmøter et annet sted i landet. Hun vitnet for Mary, og samme kveld, alene på rommet sitt, tok Mary imot

Forts. side 11

opplever at gjennom lovsang blir kvinnene frigjort, og at Gud løser lenker og bånd. En siste ting jeg vil nevne, er at møtene blir **ledet med fast hånd**. Vi tillater ikke høye rop og andre ting som kan virke støtende. Naturligvis gir vi Ånden frihet, men siden Gud er ordenes Gud, tror vi at et møte skal foregå i ordnede former. Det gir også trygghet for alle de ufrelse som kommer.

– Føler du at du som kvinne blir god-tatt som leder for et kristent arbeid?

– Jeg føler at jeg blir akseptert som en medsøster som trengs – som en som kan tale kvinnenes sak. Folk er takknemlige for Aglow og støtter opp. På møtene kan det være opptil 130 mennesker, og det er bra for en by som Ålesund. Vi legger møtene opp med tanke på kvinner, men vi nekter ikke menn å delta. Et par møter i året blir arrangert for både kvinner og menn, og da har vi gjerne en mannlig taler. Ellers prøver

Åge Åleskjær som selv har vært bibelsko-
lerekor og forkynner i flere år, har nå satt
seg på skolebenken hos Kenneth Hagin i
USA.

Som tidligere meldt studerer nå Åge Åleskjær ved Rhema Bible Training Center, som ledes av Kenneth Hagin Jr. Sentret ligger i Tulsa hvor bl.a. Oral Roberts og T.L. Osborne har sine hovedkvarter. Åleskjær vil gi oss aktuelle rapporter i det året han nå vil være i USA, og her kommer han med sine første inntrykk, etter bare to uker i USA. Det har alt vært mange interessante opplevelser, og Åleskjær skriver: – Vi skulle unne enhver å få være med på det vi opplever her, men håper at vi kan få dele noen inntrykk ved det vi skriver i HVETEKORNET.

Åge Åleskjær gir første inntrykk fra Tu

TILLITVEKKENDE OG BAL

Guds under

For oss har det vært en serie av undere som har hendt oss siden vi bestemte oss for å ta et år her på Rhema under stevnet i Sarons Dal i sommer. Og her borte har vi møtt en fantastisk kjærlighet og gjestfrihet. I løpet av en uke har vi fylt hele huset vi leier med møbler og alt vi trenger, og det meste har vi fått av søsken her borte. Vi kunne skrevet en bok om alt vi har opplevd denne uken! Vi bor i et område like ved Rhema hvor minst 90 % av naboenes er åndstulte kristne. Det skaper unektelig et fantastisk miljø!

Frihet og «takhøyde»

Noe av det som slår en her borte, er hvor

«høyt det er under taket» i forhold til hva vi er vant til i Norge. Her er det ingen som har «monopol» på å virke for Gud, det er rom nok. Så den som har fått noe fra Gud, får respekt og tillit alt etter det han gjør, ikke etter hvilken «etikett» han har. Det er klart at noen misbruker denne frihet, men de faller mer eller mindre gjennom av seg selv.

Her i Tulsa-området er det flere virkelig sterke og fine fellesskap som flyter i én strøm: «Victory Christian Center», «Grace Christian Fellowship», «Family Worship Center», «Faith Christian Center» for å nevne noen av de største. Noen av dem er på mange tusen, «Victory» på nesten 10 000. Overalt her er det herlig lovsang, solid undervisning med vekt på Guds ord,

og et barnearbeid som er et kapittel for seg selv.

Solid undervisning

Jeg skulle likt at en del av dem som kritiserer «trosundervisningen» hadde hørt Kenneth Hagin Jr. da han holdt åpningstalen til studentene på Rhema. For min del må jeg si at kritikken mot «herlighetsteologien» blir usaklig når man hører hvor balansert og tillitvekkende disse brødrene legger fram Guds klare ord og løfter. Her faller man ikke i den grøft at man reduserer Guds ord på grunn av sine egne eller andres dårlige erfaringer. Men samtidig peker man på farene ved å forveksle virkelig tro med gjetninger, innbilning eller dumheter. Det innledende emnet heter «Faith, Foolish-

sa, USA:

ANSERT

ness or Presumption» (Tro, tåpelighet eller antagelser). Det taler sitt eget språk om at man vil stake opp en sunn kurs.

La meg sitere noe av åpningstalen som hentet sin tekst fra Salme 34,9-20:

– Problemet i mange karismatiske sammenhenger er at deres pastor ikke gir dem full kost. Noen taler *bare* om tro, helbredelse og økonomisk velsignelse. Men Guds ord taler også om dom, om å dømme seg selv, om et hellig liv, om Jesu annet komme osv. Vi må studere alt sammen!

Hagin Jr. la vekt på v. 12 og 13 om å vokte sin tunge, og fortsatte med v. 19-21 om at vi må regne med prøvelser og motgang, men Herren utfrir fra alt. «Det å ha lært litt om tro, betyr ikke at du aldri får noen problemer. Livet er ikke en dans på roser.

Kenneth Hagin jr. kunne ønske flere hundre studenter velkommen til en ny termin på RHEMA i skolens og Rhema Bible Church store auditorium. På bilde nederst ser vi studenter fra hele USA og mange andre kanter av verden på vei inn til undervisning. Rhema skolen har vært med å gi næring til «bibelskole-bølgen» som nå går over kristenheten.

Men å ha lært å tro betyr at du vet hvordan du skal komme seierrikk ut av alle angrep! Motgang betyr alltid større seire for den som har lært å følge Herren! Paulus opplevde mye motgang, men vandret seierrikk i Herrens triumftog» (2 Kor 2,15).

Forventning

Vel, dette var en liten «smakebit» av det vi er med på her. Martin Meland med familie bor like i nabolaget her, og en del svensker går her også. Så vi utgjør en stor skandinavisk «koloni».

De første dagene har virkelig gitt forventning, vi forstår hvorfor Herren har sendt oss nettopp hit. Vi skal forberede oss for den vekkelse og innhøstning som kommer over Norge og Europa, og som vil gå fram med hast!

Åleskjær vil komme med flere artikler og intervjuer i HVETEKORNET om hva som foregår i Tulsa og andre steder i USA.

Deres adresse i Tulsa er:
Lillemor og Åge Åleskjær,
1506 W. Lansing St.
Broken Arrow, OK 74012
USA

Telefon: 095-1-918-251-5819. ✉

Forts. fra side 9

Aglow-kvinner i brann . . .

Jesus som sin personlige frelser. Da hun kom hjem til Ålesund oppsøkte hun Aglow og har opplevd en fantastisk utfrielse etter dette. Gjennom bønn og fellesskap er hun blitt kvitt de psykiske plagene, og hun har helt sluttet med tabletter. Nylig er mannen hennes også blitt frelst!

Indre helbredelse

Norunn Bjørke har opplevd det mange kaller indre helbredelse. Hun var tidligere bundet i sitt følelsesliv, men sier at gjennom fellesskapet i Aglow, undervisning og forbønn, er hun «forløst».

Hun kan nå være med og hjelpe andre i stedet for å være en som alltid selv trenger hjelp.

Visjon

Dette er bare noen få vitnesbyrd om hva Gud gjør gjennom Aglow-arbeidet i Ålesund. Vi håper at dette kan være med på å inspirere andre som kanskje lengter etter en oppgave i Guds rike. Dersom det ikke er noen Aglow-avdeling i nærheten der du bor, be Herren lede deg sammen med andre med visjon for dette arbeidet. Dersom du er skeptisk til Aglow, eller aldri har hørt om det, kan kanskje disse vitnesbyrdene være med og vise deg hva Aglow står for og hva Gud gjør gjennom dette arbeidet.

Det finnes sikkert mange andre arbeidsformer som kvinner kan ta i bruk for å fremme evangeliet i sitt nærmiljø, og vi håper at denne reportasjen kan gi bønneemner og visjoner for det. ✉

HANS TJENESTE ER
Å UTLØSE
LOVSANG:

LOVSANG OG

TILBEDELSE

SKAPER

HARMONI

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Jonnie Slottheden kommer fra en mørk bakgrunn. Han hadde vel aldri tenkt at hans spontane og hengivende lovsang skulle utvikle seg til en tjeneste. Men med lovsangs-kassetten «Sigjonot» og hans deltagelse i konferanser og møter som lovsangsleder, står han i en tjeneste som vil ha innflytelse over hele Norden. Vi tror den ånd av hengivende, profetisk og sterk tilbedelse som Jonnie er en representant for, vil være med å føre lovsangen blant Guds folk nye skritt fram mot det bibelske mønster – en lovsang og tilbedelse som utløser Guds herlighet og kraft over forsamlingen.

Sigjonot

Platen «Sigjonot», som kom ut i sommer, er en «live»-innspilling Jonnie har gjort

sammen med ungdommer fra Hørby og Ostby, ungdommer som Jonnie arbeider blant for det svenske «indremisjonsselska-

pet» EFS, flere av dem nyfrelste. Den friske og sterke begeistring som preger denne kassetten, bærer lite preg av det enkelte kanskje vil forbinde med «indremisjons-toner».

Det nye plateselskapet HOSIANNA har kalt innspillingen for SIGJONOT etter et hebraisk ord som står i Gab 3,1. Kjell Sjøberg har vært i kontakt med hebraiske spesialister i Jerusalem om dette ordets betydning. Det er et ord som taler om sterk sinnbevegelse, triumf og henførelse. «The amplified Bible» oversetter det med: «vill, entusiastisk og triumferende musikk». I vår nye norske oversettelse er dette uttrykket merkelig nok oversatt med «klagesalme»

her i vårt land også, så vi vil gjennom HVE-TEKORNET sende ut kassetten til alle som bestiller den. (Se **midtsidene** i dette nr.)

Så kjedelig ut

Vi har hørt Jonnie lede lovsangen i enkelte storstevner i sommer, og det var en opplevelse å se hvordan han fikk samlet oppmerksomheten omkring en tilbedelse av Kristus og ikke seg selv. Første gang var under «Familiefesten» i Jungkile som var preget av en mektig atmosfære, ikke minst på grunn av den sterke lovsangen som grep den store forsamlingen. Det gikk faktisk langt ut i møtet før jeg forstod hvem det egentlig var som ledet denne mektige lovsang og tilbedelse, det var jo flere som stod framme og var med i sang og spill.

Vi har hatt flere samtaler med Jonnie og her følger et utdrag fra disse.

HK: – Du har ingen kristen bakgrunn? Hva trodde du om de kristne?

J.S.: – At de var litt rare. Jeg visste jo ingen ting. Jeg syntes det så kjedelig ut.

HK: – Fortell oss litt om din oppvekst.

J.S.: – Opprinnelig er jeg fra Helsingborg. Mine foreldre var ikke gift med hverandre, og ganske tidlig begynte jeg å leve mitt eget liv i de større byene i Sverige. Den siste tiden har jeg hatt en del kontakt med begge mine foreldre – og de er gledelig overrasket over hva som har skjedd med meg de siste årene.

Jeg var ganske ung da jeg kom bort i kriminalitet, og ble satt i ungdomsfengsel.

fengslet og sønte en straff for narkotikalinging. Jeg fikk besøk av en tidligere venn av meg fra narkotikamiljøet. Jeg så tydelig at det hadde skjedd en stor forandring med ham – jeg kjente ham nemlig godt fra før. Han fortalte at han hadde vært kristen de tre siste årene. Jeg undret meg svært over hva som kunne forandre et slikt menneske så fullstendig. Etter dette besøket ble jeg virkelig nysgjerrig på hvem Jesus var.

Da han siden ble overført til en åpen soningsanstalt i Jønköping, kom han i kontakt med en frikirke der. I et møte bekjente han at han ville overgi sitt liv til Jesus, og han ble bedt for. – Jeg må ærlig innrømme at jeg hadde en baktanke med dette. Jeg regnet med at i de kristne miljøer var det mange godtroende mennesker jeg kunne lure. En slik måte å tenke på forteller mye om min bakgrunn og hvordan jeg var. Men Gud «tok innersvingen» på meg. For å gjøre min omvendelse mer troverdig, fortalte jeg til mine kamerater i fengselet at jeg var blitt frelst. Når jeg først hadde gjort denne bekjennelsen, kunne jeg ikke gå tilbake på den. Herren visste hvilken luring jeg var, og han utnyttet det til å sette meg fast!

14 dager etter dette var han på «rømmen» og forsøkte å få tak på narkotika. Selv om han hadde mange gode kontakter, var det umulig å få tak på noe. – Etterpå forstod jeg at det var Herren som stoppet meg. Noe slikt hadde jeg aldri opplevd tidligere. En tid senere fikk jeg bo hos en kristen familie, og begynte å vanke i kristne miljøer. Jeg hadde ingen spesiell frelses-

(?! (Se dertor den gamle overs.) I ett ord kan Sigjonot oversettes med henførelse, lik den profetiske henførelse som disiplene hadde på pinsedag. En henførelse som er en beskyttelse mot angst og avmakt.

På Sigjonot-kassetten synges lovsanger på en måte du aldri har hørt det før, men med en begeistring og henførelse som vi med vårt noe «trege», nordiske lynne behøver mer av. Enkelte av korene har også en musikk som understreker gleden, rytmen og begeistringen på en måte vi skulle gitt større rom for i våre menigheter. Tross disse ungdommelige innslag forteller lederen for HOSIANNA, Lasse Enarson, at de får mange brev fra eldre kristne som er begeistret for nettopp denne kassetten. Vi ønsker at den skal bli spredd til flest mulig

Da var jeg 16-17 år. På den tiden var det mest småkriminalitet, bil«lån» og den slags. Siden, i 20-års alderen, kom narkotika inn i bildet og da ble det alvorligere saker. Jeg begynte å selge narkotika, mest «speed», dvs. sentralstimulerende midler som amfetamin. Jeg holdt meg i Stockholm og Malmø. Jeg hadde ikke noe fast sted å bo, sov litt ute og hist og her hos kamerater o.l. Mange av vennene mine døde av narkotiamisbruk. Jeg ble tatt for narkotikalinging, og fikk en fengselsstraff på 3 år.

Ble nysgjerrig

H.K. – Med denne triste bakgrunn, hvordan kom du i kontakt med det kristne budskap?

J.S.: – Det var i 78 da jeg satt i Vexjø-

opplevelse, men etterhvert vokste det fram en overbevisning om at det var et virkelig liv dette med å være kristen. Jeg fikk en sterk trang etter å lese Bibelen. Jeg opplevde faktisk at begjæret etter narkotika ble byttet ut med begjær etter å lese i Bibelen. Det var mye jeg ikke forstod, men jeg fikk mye ut av det likevel. Ordet talte direkte til min ånd. All denne bibellesningen ble grunnlaget for mitt åndelige liv. Jeg har enda ikke hatt noen store, følelsesmessige opplevelser i mitt gudsforhold. Kanskje det kommer av at jeg for en stor del brukte narkotika nettopp for å få oppleve noe følelsesmessig, og nå vil Herren befri meg fra en slik innstilling. Uten at jeg kan forklare det, vet jeg bare at Herren har gjort noe helt nytt av mitt liv.

H.K.: Har du familie nå?

J.S.: Ja, jeg er gift og har en liten datter.

Ungdomsvekkelse

H.K.: – Hva var det som førte deg inn i lovsangstjenesten?

J.S.: – Det bare ble slik. Det er vanskelig å forklare. Det begynte vel egentlig med at jeg kom inn på en av EFSs folkehøyskoler med bibellinje. (EFS er den svenske Indremisjons arbeid.) Der fikk jeg den veiledning i de grunnleggende sannheter i Guds ord som jeg behøvde, og det skjedde mye på det året jeg gikk der. Da jeg var ferdig på skolen, fikk jeg et kall fra EFS til å være med på skoleevangelisering på et lite sted som heter Hørby.

Et femtitals ungdommer ble frelst gjennom skolearbeidet, og jeg fikk være med på å ta hånd om disse. Vi begynte å samles om kveldene til bibelstudie og lovsang. Lovsang var noe som brant i hjertene våre, så det ble mye av det. Vi ble ofte spurt om å være med på møter i ulike sammenhenger. Det ble ingen finpusset forkynnelse og vakker flerstemt sang, men ungdommene stod og sang enkle lovsanger med stor innlevelse, og mellom sangene kom de med spontane vitnesbyrd. Vi visste aldri på forhånd hvordan programmet skulle bli. Det var først når vi kom på plattformen at det ble klart for meg hvilken sang vi skulle begynne med. Siden kom sangene etterhvert i tilknytning til de forskjellige vitnesbyrdene og bønnene. Dette ble en verdifull skole for meg. På den måten oppvode jeg evnen til å lytte til Herrens røst, og lærte å være åpen for Den Hellige Ånd.

H.K.: – Du har i den senere tid ofte blitt brukt til å lede lovsangen i møter og konferanser. Hvordan opplever du den tjenesten?

J.S.: – Første gangen var jeg temmelig «skjelven». Jeg gjorde som jeg pleide å gjøre. Sangene har kommet en etter en, noen ganger ikke før i det øyeblikk jeg skal bruke dem.

Tidligere, da jeg var ute sammen med ungdommene, så kunne de alle sangene og var forberedt på å synge dem på et øyeblikks varsel. Nå må jeg på forhånd velge ut 10-15 sanger som jeg tror Herren vil bruke, og sette tekstene opp på en overheadprojector.

H.K.: – Du skriver også egne sanger, hvordan begynte det?

J.S.: – Det kom til meg helt naturlig og spontant. Jeg har aldri søkt Herren spesielt for å få en sang. Det har heller vært et bibelvers som har blitt levende for meg, og så har jeg laget en sang eller et kor til det. Lovsangsatmosfæren fødte fram nye sanger.

H.K.: – Du prøver også å hjelpe arbeidsløs ungdom?

J.S.: Ja, vi har fått fra Herren at vi skal hjelpe dem, så vi har satt i gang en syfabrikk i Hørby. Vi syr mote-klær for kvinner. For tiden har vi 7 stykker i arbeid der. Den er organisert som et kommanditt-selskap

og vi deler på fortjenesten. Vi tjener i alle fall så vi klarer oss.

En maktfaktor

H.K.: – Merker du virkningen av denne form for lovsang?

J.S.: – Den enkle, hjertelige og åndsfulde lovsang har stor kraft med seg. Den er en åndelig maktfaktor. Virkelig lovsang leder mennesker inn i en dypere erfaring av felles tilbedelse. Lovsangen stiller inn våre sinn og bryter ned tankebygninger, slik at vi kan komme i harmoni.

I blant kan en komme til menigheter som er tyngt av kritikk og uoverensstemmelser. Det ligger en trykkende fryktens ånd over forsamlingen til å begynne med, men lovsangen fører inn åndelig vårluft så Guds Ånd kan bryte igjennom. I et møte jeg var på for en tid siden, var det som en eksplosjon da vi begynte å prise Herren. På et øyeblikk forandret det åndelige klimaet

seg. Folk begynte å juble og applaudere, klemme hverandre og danse rundt. Herren kom oss svært nær gjennom lovsang og tilbedelse, og derfor fikk alle kjærlighet til hverandre.

Kjærligheten sentral

H.K.: – Det er mye salmesang, fellesang og lovsangskor rundt om i menigheter, men det er ikke alltid dette fungerer som virkelig lovsang og tilbedelse. Hva er det som gjør at en forsamling virkelig kan komme inn i sann tilbedelse og gudstjeneste?

J.S.: – Lovsang er avhengig av at man vandrer med Herren, at man er åpen for Ånden slik at salvelsen får virke. Når vi er åpne for Herren og Hans Ånd får virke, blir det kontakt mellom meg og forsamlingen. Dette merker jeg særlig når jeg har anledning til å være i den samme forsamlingen flere dager. Da bygger vi opp tiliten til hver-

andre, slik at Herren kan komme til på en helt annen måte.

Lovsang har å gjøre med vår kjærlighet til Jesus og kjærligheten til hverandre. Der hvor det er frykt og motsetninger, kan ikke lovsangen fungere. Jeg må være så fylt av Guds kjærlighet at forsamlingen kan merke dette, og det kan oppstå et kjærlighetsforhold til Jesus og mellom oss. Dersom ikke forsamlingen får kjærlighet til meg som skal lede lovsang, kommer jeg ingen vei. Det sentrale er at man lever nær Jesus. Det kan lett bli at man synger både lovsanger og andre sanger med munnen uten å ha hjertet med. Når en vet hvem Herren er, blir hjertet lettere med. Det er viktig at vi vet hva vi har i Kristus.

Dette med kjærligheten til Jesus betyr mye i lovsangstjenesten. Det er med denne tjenesten som med alle andre – Gud kaller hvem Han vil, det har ikke så mye å gjøre med om jeg kan spille og synge godt. Den er avhengig av at Herrens salvelse får virke. Når Gud skal velge ut til tjenester, tror jeg Han legger vekt på at vi har et ærlig hjerte innfor Ham.

H.K.: – Hvem kan lede en forsamling i lovsang?

J.S.: – De som Herren kaller til en slik tjeneste. Når vi leser i det gamle testamentet, ser vi at Gud er nøye på det at stadig skal finnes folk som er kait til å lede folket i lovsangen.

At lovsangen har blitt så sentral for meg, beror mer på Herrens utvelgelse enn på at jeg skulle være mer skikket for en slik tjeneste enn andre. Jeg er jo ikke spesielt dyktig verken som sanger eller gitarist.

Bli med på OPPBYGGELIGE KURS!

For alt Guds folk.

Rimelige priser.

Hensikt: Fornyelse, fellesskap og fostring. (Heri: Undervisning, kontakt, vennskap, hjelp, samarbeid, inspirasjon, evangelisering, helhet.)

«**Ekteskapsskolen**». Annenhver uke fra 14. nov. 1984 i Porsgrunn – Undervisning ved Judith og Ingar Torvik. (260 kr. pr. pers.)

«**Ekteskap i krise**». Weekendkurs; 23.–25. nov. Foss Gjestegård, Hvitvingfoss – v/ Anne og Jan Sunnarvik. (310–400 kr. pr. pers.)

«**Sjalesorg**». Weekendkurs; 30. nov. – 2. des. Foss Gjestegård, Hvitvingfoss – v/ Svann Fjeldberg. (310–400 kr.)

«**Bønn, lovsang og tilbedelse**». Weekendkurs; 7.–9. des. Lovprisningssenteret Nisi gård, 3682 Gransberad. (Samarbeidspris ca. 180 kr.)

Andre kurs fremover: «**Husmenighet**», «**Seir-ende tro**», «**Helse og helhet**» osv. Ønsker om temaer, lærere og steder mottas. Ønsker å arrangere også for deg/dere.

Påmelding (snarest), og nærmere oppl.:

«**OPPBYGGELIGE KURS**»,
Boks 796, Hjellen, 3701 Skien
eller tlf.:
(036) 19 178 eller (03) 76 83 45

Lovsang i funksjon

Tid: **23.–25. november**
(merk utsettelsen av dato i forhold til annonsen som stod i okt.-nr.)

Sted: **Filadelfia, Horten**

JONNIE SLOTTHEDEN

leder i dager med lovsang, tilbedelse og hengivelse til Jesus.

Ingen påmelding, de som ønsker overnatting må ordne dette selv.

«*Sangens tid er kommet*»

Aktuelt på Furnäs

UNDERVISNING TIRSD.–FRED.
KL. 9.00–12.30

Vecka	Ämne	Talare
45	Den Helige Ande	Bength Gustavsson Finnerödja
46	Nådegåvorna	Jonas Peterson Furnäs, Bengtsfors
47	Tro i Funktion	Jonas Peterson Furnäs, Bengtsfors
48	Mission i Öst	Ingemar Martinsson Solåsen, Kolmården

Undervisning · gemenskap · rekreation

TEMA – HELG den 23.–25./11. Trösta de Modfällda

Talare:
Tor-Ola Petterson, Tullinge

Sang av
Kicki Ångman och Kajsa Liden

Ring eller skriv etter mer informasjon – tlf. fra Norge 095-46-

**FURNÄS
BIBELSENTER**
66600 Bengtsfors
Tlf. 0531/116 25

Bøker om Israel

og det profetiske ord

1. O. K. Indergaard: **Temaer i bibelsk profeti**. Del I (ny) kr. 65,-.
2. Oskar Edin Indergaard: **Den kristne menighets bortrykkelse** (ny) kr. 50,-.
3. Oskar Edin Indergaard: **Israel og den kristne menighet** kr. 60,-.
4. Oskar Edin Indergaard: **Guds løfter til Israel** kr. 50,-.

Porto kommer i tillegg. Eget forlag.

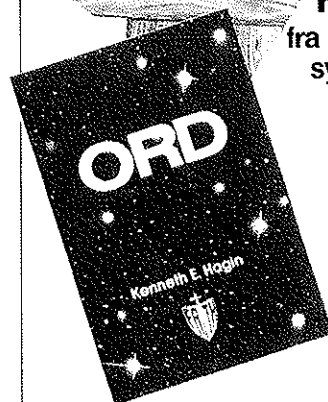
Oskar Edin Indergaard
6630 Tingvoll, Tlf. (07) 33 14 36

NYE HEFTER AV KENNETH HAGIN

Kr. 15,-

Kjøpt fri
fra fattigdom,
sykdom og
død

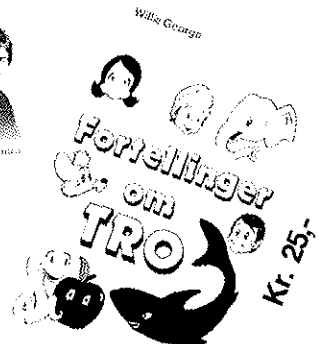
Ord
Kr. 10,-

Har du de andre
heftene til Hagin?

NÅ 11 PÅ NORSKI!

NY barnebok

CA. 8 ÅR OG OPPOVER
14 kapitler om tro

Kr. 25,-

- Ord (Hagin)
- Kjøpt fri fra fattigdom, sykdom og død (Hagin)
- Fortellinger om tro (George)

Benytt din
bokhandel,
eller bestill:

Livets Ord Forlag

Boks 57 - 3647 Hvitvingfoss
Ordretif. (03) 76 85 40

ÅNDELIG
MAKTSKIFTE

GUDS RIKE
GJENOPPRETTES

BE FORSIKTIG-
GUD HØRER BØNN!

Når ting begynner å røre på seg som svar på bønn, gjelder det å kjenne igjen ytringene og nøye samarbeide med Gud i det som bønnen utløser.

Tekst: Sven Nilsson

Tegning: Svein Thorkildsen

John Wesley sa en gang: «Gud gjør ingenting annet enn å svare på sine barns bønner!»

Regn med at noe skjer når du ber!

«Den som trer fram for Gud, må tro at han er til og at han lønner dem som søker ham» (Heb 11,6).

«Be til din Far som er i det skjulte. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg» (Matt 6,6).

Det kan bli verre før det blir bedre

Når du blir aktiv i din bønn – dvs. ber bevisst og i tro – må du være forberedt på at det første tegnet på at din bønn er effektiv, meget vel kan være at det du ber om for en stund forverres. Det kan gjelde visse sykdomssymptomer, det kan være omstendigheter eller holdninger hos det mennesket du har bedt for. Det er f.eks. ikke uvanlig at den første reaksjonen blir den stikk motsatte av det du ber om. Dersom du ber for et menneske at Gud skal frelse det – vil kanskje det mennesket virke enda hardere eller rett og slett bli aggressivt avvisende.

Når du angriper festninger og områder der du har avslørt djevelens gjerninger og listige planer, er det ikke uvanlig at fienden gjør et forsøk på å slå tilbake ved å manifestere sitt nærvær enda mer tydelig nettopp der. hensikten fra hans side er naturligvis å forsøke å gjøre oss mismodige og få oss til å frykte. I den situasjonen har du en herlig mulighet til å bruke lovsangen som våpen i striden, for lovprisning er en bekjennelsehandling hvor vi opphøyer Herren og uttrykker vår tillit til Ham. «Du har alt i din hånd, du har alt under kontroll, og nå jeg deg priser, ser jeg hvem du virkelig er.»

Dette er å gi ære og makt til Gud!
(Sal 29,2).

Gjennom lovprisning oppbygger du også din tro og blir sterkere i Herren. Abraham er et godt forbilde i så måte: «Selv om alt håp var ute, holdt Abraham fast på håpet og trodde. . . Han var ikke vantro så han tvilte på Guds løfte, men ble sterk i troen og gav Gud ære» (Rom 4,18-20).

Utholdende bønn

Den som banker – og fortsetter å banke, for ham skal det åpnes. Slik kan det velkjente løftet i Matt 7,7-8 oversettes. Betoningen ligger på utholdenhet i det initiativet vi har tatt, ved å begynne å be. I lignelsen om kvinnen som søker sin rett mot sin motstander (Luk 18,1-8), har vi et annet eksempel på Jesu undervisning om at vi «all-

tid burde be og ikke gi opp». Et annet uttrykk for det samme er å «våke i bønner».

Men dette med utholdenhet misforstås av mange kristne. Det finnes nemlig to slags «utholdenhet» i bønn, som er svært ulike i sin karakter. En vanlig variant er at vi gang på gang kommer med samme bønneemne innfor Herren, uten egentlig å overlate saken til Gud eller ta imot i tro noe av det vi har bedt om. Det er som om vi trodde at selve gjentagelsen hadde en spesiell betydning. Men Jesus sier selv at dette er å be som «hedningene, som mener at de skal bli bønhørt på grunn av sine mange ord» (Matt 6,7). Hvor lett faller vi ikke inn i dette mønstret i våre gudstjenester og bønnesamvær! Vi legger fram et bønneemne, noen leder i bønn, og de andre sier «amen» til de ord som er uttalt innfor Herren. Men i neste øyeblikk ber en annen person om nøyaktig det samme for det samme bønneemnet.

Kast din byrde på Herren!

Eller det kan være på denne måten: Vi har en personlig bekymring, et ønske, et behov som vi bærer fram for Faderen. Vi tømmer virkelig vårt hjerte for Ham, og det kjennes som en vidunderlig lettelse å få snakke ut om det som tynger og uroer. Men etterpå tar vi alt sammen opp igjen og ser fremdeles problemet som vårt eget som om vi aldri hadde snakket med Gud om det! Neste gang vi ber, løfter vi samme problem fram igjen som om ingenting hadde skjedd forrige gang vi ba. Vi bærer det fram for Gud, men *vi overlater det ikke til Ham*. Om vi ikke overlater til Gud det vi har snakket med Ham om, kan det bli slik at vi blir sittende stadig mer fast i våre problemer istedenfor å bli befridd fra dem. Her finnes det en religiøs sjargong som vi må bryte med. Det skjer alltid noe når du ber! Vær bevisst hva du har bedt om, og ta imot i tro i overensstemmelse med hva du har bedt om!

Hvordan skal vi så forstå dette med å be uten å gi opp, og kvinnen som kom til dommeren gang på gang med det samme begjæret, før dommeren til slutt handlet og ga henne rett? Er det galt å holde fast på et bestemt bønneemne i lengre tid?

Når det gjelder å kvitte seg med uro, bekymringer og liknende som tynger ned, da er det et spørsmål om å overlate saken i Herrens hender, ja, å «kaste sin byrde på Herren». Det jeg har forlatt eller kastet fra meg, holder jeg ikke lenger selv i min hånd. Omstendigheten som forårsaket min uro, finnes kanskje fremdeles, men den store forskjellen er at jeg nå ser den i Guds hånd, ikke i min. Det er mulig at Den Hellige Ånd leder meg til å be konkret for detaljer i det jeg ser, men jeg vil ikke ta tilbake det hele som *min* bekymring. Men når vi kommer

inn på det område av bønn som vi kan kalle for åndelig krigføring, stilles vi innfor nye realiteter.

Å holde fast på bønnesvaret

Fortellingen om Daniels forbønn gir oss en interessant og viktig innsikt i bønner, som en åndelig strid. I Dan 9,23 står det: «Da du begynte å be, gikk det ut et ord. . .» I Dan 10,12 leser vi: «For fra den første dagen du satte deg fore å vinne forstand og ydmyke deg for din Gud, er dine ord blitt hørt, og på grunn av dine ord er jeg kommet. Fyrsten over Perserriket gjorde motstand mot meg i 21 dager. . .»

Hvilken kolossal aktivitet både i himmelen og i ånde verden som Daniels bønneord utløste! Men mens striden pågikk i ånde verden, og bønnesvaret var på veg, forble Daniel i sin stilling innfor Gud i bønn. Denne form for utholdenhet er i sin natur å «holde fast» den opprinnelige begjæringen innfor tronen. Det handler altså om *beslutsomhet* i en situasjon der fienden forsøker å forhindre bønnesvaret. Dett er å stride i bønner, å stå Satan imot.

Vi strider altså ikke med Gud. Det er ikke en utholdenhet for å bevege Gud, eller for å overvinne motstand fra Hans side. Han hadde hørt Daniels ord allerede første dagen, og allerede da Daniel *begynte* sin bønn, utgikk befalingen fra tronen! Men utholdenhet og fasthet i troen hos forbederen har betydning for at bønnesvaret skal kunne manifestere i sin helhet på jorden. Det er det samme prinsipp som i striden mot Amalek (1 Mos 17,8-13). Så lenge Mose arm var løftet i bønn på fjellet, så lenge seiret Israel, men når han lot armen synke, rådte Amalek. ☹

Konsert med Janny Grein

Amerikansk sangerinne og musiker – synger og forkynner Guds Ord med salvelse og autoritet. Ber for syke og plagede. Musikkstil fra rock til ballader. Oppdal tirsdag 6.11. kl. 19.30 i Oppdal samfunnshus. Arr. Sion-fjellet senter. Oslo onsd. 7.11. kl. 19.30 i samfunnssalen sentrum kino. Arr.: Anne og Trond Jektvik i samarbeid med Ten Center. **Fri Entré.**

Verdens beste trosforkynnelse

Vi har kassetter og bøker av K. Hagin og T.L. Osborne, Norvel Hayes m.fl. Skriv eller ring etter brosjyre. Anne og Trond Jektvik, Troens Ord Forlag, Boks 1940, Vika 0235 Oslo 1. Tlf. 02/64 38 39.

Serie av
Åge M.
Aleskjær

Det nye meg geske

GUDS DRØM FRA EVIGHET

Artikkel
nr. 3

Evig liv i oss

Se hvor genialt Gud gjør det hele: Først lar Han oss prøve i egen kraft ved å gi loven i den gamle pakt. Men ingen får til det liv Gud forventer!

Da kan Han åpenbare sin hemmelighet: Han vil gi oss del i sitt eget liv, det evige liv. Jesus kommer for å gi oss del i dette liv, så vi kan blir født på ny og bli nye skapninger. Han lar oss forstå at ingenting fungerer uten ved Kristus. Kristus er Guds hemmelighet som gjør det mulig for oss å leve det livet som vi intuitivt lengter etter, fordi vi er skapt til et slikt liv. I Kristus har vi del i «den slags liv som Gud lever». Fordi vi er «i Ham», er Han i oss, og det blir ikke et krampaktig strev å ha Gud som forbilde. Vår nye natur er skapt etter Guds bilde, skapt til gode gjerninger som ligger ferdige, skapt til å realisere Guds drøm fra evighet!

Ha den slags kjærlighet som Gud har!

Vi har sett at Ef 5,1 taler om at Gud er vårt forbilde. Vi skal «kopiere ham og følge hans eksempel» (Amplified). Dette får mening når vi blir bevisst at vi har del i «den slags liv som Gud lever». La oss se litt nærmere på hva denne «guddommelige natur» består i.

For det første: *Gud er kjærlighet!* Den grunnleggende egenskap i Hans vesen er kjærlighet – «agape» (gresk). Den som er en ny skapning, har fått denne slags kjærlighet i seg. Den er utøst i hans ånd. Hvis vi da lever ut fra vår ånd, veller kjærligheten fram fra vårt indre som en frukt av Jesu liv i oss. «Mine kjære, la oss elske hverandre! For kjærligheten er fra Gud, og den som elsker, er født av Gud og kjenner Gud» (1 Joh 4,7). «Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som er gitt oss» (Rom 5,5). Kjærligheten er «lovens oppfyllelse», den er «det nye budet». I den nye skapningen er «Guds lov skrevet i vårt hjerte».

I dette lys kan vi lese 1 Kor 13 på en helt ny måte! Når du leser at «kjærligheten er velvillig, tålmodig» osv., kan du hele tiden si til deg selv: «*Denne slags kjærlighet er utøst i meg!*» På den måten blir 1 Kor 13,4-8 en kraftig trospreken og oppmuntring! Det står ikke at «vi burde være tålmodige»,

Å være nye skapninger i Kristus, handler om et liv som Gud planla før verden ble skapt. Hans hensikt med mennesket var å skape et avbilde av seg selv som levde ut Hans guddommelige liv her på jorden.

Som Hans sønner og døtre får vi del i Hans guddommelige natur (Ef 1,3-6 og 11-12).

«nå må vi se å bli velvillige», «tenk om vi var mer glade», «hvis vi bare hadde vært. . .». Men slik har våre religiøse tanker lest dette kapitlet i årevis! Vi har brukt 1 Kor 13 til «formanende» prekener som har ført folk inn i treldom og frykt, mens teksten i virkeligheten lyder slik: «Kjærligheten er tålmodig, kjærligheten er velvillig, den misunner ikke» osv., og beskriver hvordan guddommelig kjærlighet er. Når en da vet at Rom 5,5 sier at denne kjærlighet er *utøst* i våre hjerter, kan troens ord i 1 Kor 13 bli skapende og forløsende ord!

«Ha den slags tro som Gud har»

I Mark 11,22 sier Jesus egentlig: «Ha Guds tro», eller «ha den slags tro som Gud har». Når vi har fått tak i at vi har «den slags liv som Gud har», blir det enkelt for oss å forstå hva Jesus mener! Gud er kjærlighet.

Derfor sier Ordet at «den som elsker, er født av Gud.» På samme måte er det med troen: «For alt som er født av Gud, seirer over verden. Og det som har seiret over verden, er vår tro!» (1 Joh 5,4). **Altså har vi tro fordi vi er født av Gud!** Vi er troens barn av troens Gud. **Guds måte er vår måte!** Hele 1 Joh forfølger denne tanke: Slik som Far er, slik er barna hans. De har hans natur! (1 Joh 4,17; 3,9; 4,7 osv.)

La oss derfor lære av Gud hvordan denne slags tro slippes løs og praktiseres. «Kopier ham og følg hans eksempel.» **Gud utøver sin tro gjennom ord!** «Han talte, og det skjedde, han bød, og det stod der.» Hele 1 Mos 1 taler om hvordan «Gud sa», og «det ble slik».

I Rom 4 gis en detaljert leksjon i å praktisere «den slags tro som Gud har». Vi har den ikke i samme mål som Gud; men vi har samme **slags** tro. Derfor er prinsippene de samme.

Gud «nevner det som ikke er til, som om det var til» (Rom 4,17, 1930-overs.) Han sa til Abraham: «Jeg har gjort deg til far for en mengde folk». Abraham kunne protestert og sagt at «grammatikken» var feil, han var jo barnløs, Gud måtte vel mene at han **skulle bli far til en mengde folk?** Men Gud sa: «**Jeg har gjort deg til far for mange folk.**» Hvorfor det? **Fordi han taler om det som ikke er til, som om det alt var til!** Abraham tok imot budskapet, trodde det, og «kopierte Gud og fulgte hans eksempel!» Han sa: «Jeg er far til en mengde folk». Det sa han hver gang han brukte sitt nye navn, «Abraham», for det betyr «mange folks far».

Å bekjenne kan bety «å si det samme». La oss finne ut hva Gud sier om en sak, og **si det samme som Han sier. Si det samme som ordet sier.**

Om vi ser nærmere på det Jesus sa i Mark 11,22 om å «ha den slags tro som Gud har», finner vi nøyaktig samme undervisning: Denne slags tro **får det den sier!** Det kommer nemlig i vers 23.

Regjere i livet

En tredje kvalitet i det evige liv (zoe) som vi har i oss, er at det er et «regjerende liv». Dette liv eier «livets Ånds lov» i seg, det har i seg den kraft som reiste Jesus opp fra de døde. Den Ånd som reiste Jesus opp, er i oss!

Rom 5,17 sier at ved dette liv (zoe) skal vi «få herredømme». En engelsk oversettelse sier: «De skal regjere som konger i livet». Livet (zoe) har altså i seg en evne til seier, triumf, evne til å overvinne. Om vi vil la «zoe» dominere oss, vil vi leve «over» omstendigheter og ytre press. **Vi regjerer i livet!** Det var jo nettopp det Gud sa allerede til de første mennesker: «De skal råde» (1 Mos 1,26-28). «Du gjorde ham til herre» (Sal 8,7).

I Kristus har vi fått dette regjerende liv. Det inngår i det å være en ny skapning, og oppfyller Guds drøm.

Se selv hva Ordet sier: «Livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens

Rachel og Bob Jeffries

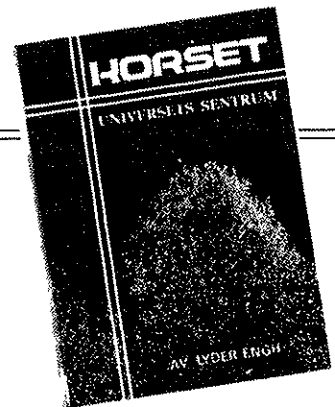

Underviser om hvordan «Innta nye områder ved lovsang». Kommer fra USA for å ha følgende seminar:

30. nov. – 2. des. Ten Center, Oslo
4. – 9. des. Onsøy, Misjonsmenigh.
13. – 16. des. Filadelfia, Horten

Kontakt de enkelte steder for nærmere informasjon.

Dette er møter du aldri kommer til å glemme og som kan være med å revolusjonere ditt kristenliv.

KORSET – UNIVERSETS SENTRUM av Lyder Engh

«En meget sjelden bok, så evangelisk sentral og aktuell i sitt innhold at enhver kristen burde lese den.»

Bjarne Staalstrøm.

Skriv til: KILDEN FORLAG

Box 1508, Glombo,
1601 Fredrikstad
Bankgiro: 41 307 87.

Kr. 30,-
+ porto

og dødens lov» (Rom 8,2). «Alt det som er født av Gud, seirer over verden» (1 Joh 5,4). «Han som er i dere, er større enn han som er i verden» (1 Joh 4,4). «Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss» (Rom 8,37). «La deg ikke overvinne av det onde, men **overvinn** det onde med det gode» (Rom 12,21). «. . . og bli stående etter å ha **overvunnet** alt» (Ef 6,13). «Men Gud være takk, som i Kristus alltid fører oss med i sitt seierstog. . .» (2 Kor 2,14).

Hvor har vi hentet ideen til den nederlagsstemte, klagende og sukkende kristendom som sier at alt er så vanskelig? Ikke fra Bibelen! For den viser at Guds folk er et regjerende, triumferende og seirende folk, **fordi Herren lever i dem ved sitt liv!**

KAN ETABLERTE MENIGHETER FORNYES?

Tekst: Arnfinn Clementsen

Foto: Rolf-Erik Janøy (Illustrasjonsfoto)

Gud er fornyelsens Gud. Gud har skapt livet, og alt liv er fornyelse enten det gjelder planter, dyr, mennesker eller Guds menighet. Kirkehistorien er på mange måter full av splittelser og problemer, men den handler også om hvordan Gud til enhver tid og enhver generasjon har kommet med sitt fornyelsestilbud. Dessverre har ikke alltid de gamle og etablerte kirker tatt imot det, og nye menigheter og bevegelse har kommet som et resultat av dette. De siste 20 årene har kristenheten blitt berørt av Den karismatiske vekkelse eller fornyelse. Gang på gang har det gjennom disse årene blitt presisert at denne fornyelsen ikke bør ende i nye menighetstyper eller kirkesamfunn, men tvert imot fornye de etablerte menigheter og skape en større enhet blant alt Guds folk.

I dag har denne fornyelsesbølgen gått over i en ny fase, og i store trekk kan vi se to retninger som utkrystalliserer seg. Enten forsøker man å konservere det som har skjedd innen sin menighet eller kirkesamfunn, eller man går ut og danner nye grupper i enhetens eller fornyelsens navn. Etter min mening er ingen av disse løsninger den beste, og et spørsmål som i denne situasjonen presser seg fram er: **Ken etablerte menigheter fornyes?**

Hva er en menighet?

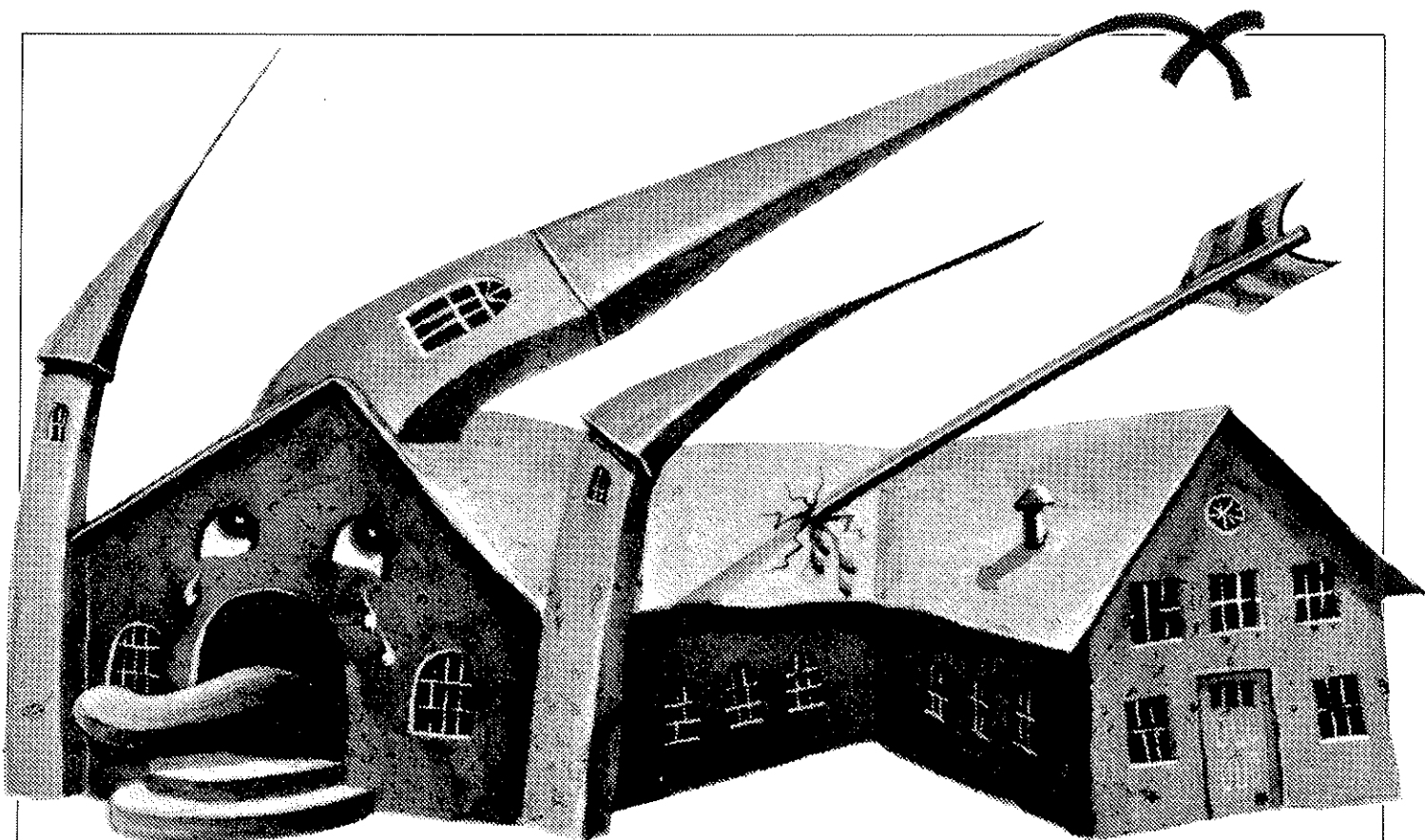
Når vi skal ta opp et slikt emne, er det viktig å klargjøre hva man mener med selve begrepet menighet, nemlig den universale og den lokale. Den universale består av alle Guds barn på jord, uansett nasjon, hudfarge, språk, kjønn, menighet eller kirkesamfunn. Denne menighet er ett fordi alle er født av Gud, og Gud holder orden på hvem som er med i Hans menighet på jord. Det er viktig at vi alle oppfatter oss selv som en del av dette store fellesskapet av Guds barn på jord.

Videre har vi den lokale menighet som består av et synlig fellesskap av troende på ett sted. I den lokale menighet vet man hvem som er med og ikke, man har ledere, kommer under forkynnelse og undervisning av Guds ord, og man evangeliserer. Det er angående den lokale menighet det

har blitt en del forvirring. Spørsmålet er om det kan være flere menigheter i en by, eller om det bare er en. Hva med de forskjellige menigheter i byen, frie eller tilknyttet kirkesamfunn, er de egentlig menigheter?

Den lokale menighet

Personlig tror jeg ikke det er noen motsetning mellom en eller flere menigheter i en by. Gud har en menighet i byen på samme måte som han har en universell menighet på jorden, men det forhindrer ikke at det finnes flere lokale menigheter i byen. På Bibelens tid ser vi at det fantes husmenigheter, og dem kunne det være mange av i en by. Likevel ble de utkalt, og der hvor Guds folk samles, Guds ord forkynnes og undervises, og det er innsatt et lokalt åndelig lederskap, der kan man også

med rette kalle det for en menighet. Det høres åndelig ut når man ikke vil tilhøre en bestemt lokalmenighet eller fellesskap, men bare være med i Guds menighet i byen. Men dette er også en lettveint vei for å slippe ansvar og man behøver ikke underlegge seg et lederskap eller et bestemt fellesskap.

Kirkesamfunnene

I de første kristnes tid fantes det verken kirkesamfunn eller kristne organisasjoner, og vi er sikkert enige om at det heller aldri var Guds plan. På den annen side vet vi at kirkehistorien ikke bare er splittelser, men også historien om hvordan Gud førte nye sannheter inn i sitt legeme på jord.

Da de gamle kirker avviste dette nye, ble nye menigheter opprettet. Det kan sies mye om denne historiske utvikling, men vi må fastslå at store deler av Kristi legeme på jord i dag finnes innenfor disse sammenheng.

Samtidig er det viktig at vi ikke er mest opptatt av å betone hvilken bevegelse eller kirkeretning vi tilhører, men heller legger vekt på dette at man er en lokal menighet og dermed også samvarende med alt Guds folk på stedet hvor man er satt. Det er viktig å bli fri fra partiskhet og i stedet være med og åpenbare den enhet som Gud har skapt sine barn til å leve i.

Nye menigheter

En del av fornyelsen har gått over i nye fellesskap eller menigheter. Dessverre må en innse at det finnes tilfeller hvor det etablerte lukker seg for fornyelse og Guds plan-

er for vår tid, slik at Gud må gå nye veier for å gjennomføre sine planer. Imidlertid er ikke det Guds primære vilje, og den fornyelse vi har sett de siste årene, har framfor alt vært et tilbud til de bestående menigheter.

Nye fellesskap eller menigheter som dannes, har dessverre lett for å bli bare enda en retning, selv om det skjer i enhetens navn. Man blir lett opptatt av sine spesialiteter og havner dermed i samme grøft som mange kirkesamfunn har gjort. Mye av det man står for, kan være rett og godt, men det tragiske er at man lett kan ekskludere seg fra det Kristi legeme som man ønsker å tjene. Man blir fornyelsen med stor F, og i det øyeblikket man tenker slik, er man ikke lenger fornyelsen!

Hva vil Gud i dette?

Gud vil fornyelse. Gud vil gjennomføre sine planer. Derfor må vi be om at Guds menighet på jord og hver enkelt lokal forsamling får være et redskap i Guds hånd for Guds planer i vår tid.

Det er også en fare når menigheter og kirkesamfunn tar imot fornyelse på sine egne premisser og forsøker «konservere» den slik at vi får fornyelse og karismatikk på «pinsegrunn», «luthersk grunn», «baptistisk grunn» osv. **I dag er det tid for å gå videre på Ordets og Åndens grunn, og jeg tror på en fornyelse som er grensesprengende både blant Guds folk og ut til den verden vi skal vinne.** Det er viktig å ha tro for at den menighet man er satt i, kan fornyes slik at den mer og mer kommer i takt med det Gud vil og det Herrens Ord sier skal fungere i en menighet.

Men kan etablerte menigheter fornyes?

Mitt svar er ubetinget ja. Likevel må jeg tilføye at det skjer ikke av seg selv eller uansett. **Man må vilje fornyelse, og enhver fornyelse har sin pris!** Dette er mer enn en åndelig opplevelse eller velsignelse – fornyelse er nemlig både død og liv. Gledelig er det å se de mange menigheter som de siste årene har beveget seg videre og har fått oppleve indre gjenoppbyggelse og at mennesker blir frelst. I en slik fornyelse har det alt å si at menighetens ledelse stiller seg åpen for det nye Gud gjør. Her må man være villig til å «miste» sin egen måte å gjøre tingene på og den trygghet som ligger i at alt er som før, og i stedet la Jesus og Hans ord bli ens trygghet og ledesnor. Hva en slik fornyelse er, skal vi se på i neste artikkel.

HVA LESER BARN DINE?

Vi er alle i behov av riktig lesestoff for å utvikles og vokse åndelig. Ikke minst er det viktig at barna i de viktige åra som sinnet dannes, får en sikker åndelig ballast som kan bære gjennom livets mange farer. Jeg har derfor satsset spesielt på barna og har et stort utvalg i bøker, hefter og tegneserier fra forskjellige forlag. Jeg har også endel for voksne.

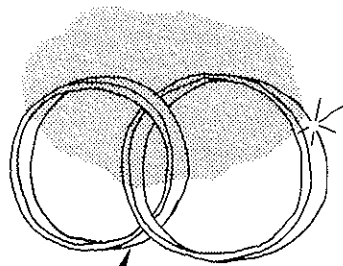
Skriv til:

Mirjam H. Aakervik
8690 HATTFJELLDAL

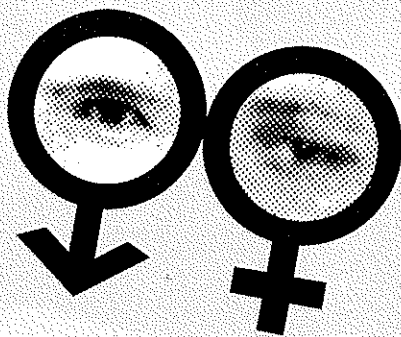
Har du spørsmål eller ønsker om emner som skal behandles i denne spalten så skriv til: Anne Hove Sunnarvik 6943 Naustdal Tlf. 057/19 548

Kriser i ekteskapet

JEG SKIL

VIL LIES!

Tekst: Anne Hove Sunnarvik

For en del mennesker kan situasjonen i ekteskapet være så vanskelig at skilsmisse ser ut til å være den eneste løsningen. Og samfunnet legger forholdene til rette, slik at det er forholdsvis enkelt å bli skilt. Når to mennesker er «ferdig med hverandre», skiller de lag og finner gjerne en ny partner. Dette er verdens måte å gjøre det på. Men skilsmisse er en ubibelsk løsning.

Langt inn i de kristnes rekker har skilsmissestatistikken bare vokset seg sterkere og sterkere. I samtale med mennesker har jeg hørt at både pastorer, eldste og andre med ansvar i menigheter ikke bare har anbefalt, men endog oppmuntret til skilsmisse. Der hvor forholdene ser «håpløse» ut, hvor kanskje den ene parten er kristen og den andre parten er utro, blir det, med henvisning til Bibelen, anbefalt at den kristne tar ut separasjon for siden å få skilsmisse.

Det er alvorlig å høre hvor lettvisst enkelte forkynnere i Norge ser på dette med skilsmisse. Ekteskapet er innstiftet av Gud, og uansett hvor vanskelig situasjonen ser ut for den enkelte, kan vi ikke sette oss utover Guds ord eller Hans vilje.

Men la oss lese hva Jesus sa om ekteskapet. I Matt 19,3-9 leser vi: «Noen fariseere kom for å sette ham på prøve, og de spurte: Har en mann lov til å skille seg fra sin hustru av en hvilken som helst grunn?

Han svarte: Har dere ikke lest at Skaperen fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne og sa: Derfor skal mannen forlate sin far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett. Så er de ikke lenger to, deres liv er ett. Det som altså Gud har sammenføyd, skal mennesker ikke skille. De spurte ham: Hvorfor har da Moses bestemt at mannen skal gi hustruen skilsmissebrev, og så kan han skille seg fra henne? Han svarte: Fordi dere har så harde hjerter, ga Moses dere lov å skilles fra hustruen. Men fra begynnelsen av var det ikke slik. Jeg sier dere: Den som skiller seg fra sin hustru av noen annen grunn en hor, og gifter seg med en annen, han begår ekteskapsbrudd».

Her ser vi for det første hvordan Gud tenkte ekteskapet fra begynnelsen – en enhet som ikke kunne brytes. Gud har sammenføyet de to, og mennesker må ikke adskille dem. Dette er jo også et herlig bilde på Jesus og bruden. Men i det siste verset (v. 9) sier Jesus noe som mange har brukt til «sin fordel», uten å undersøke hva det egentlig betyr. Som med alt Guds ord, kan man ikke bare ta et vers eller to og rive det ut av sin sammenheng, da mister man ofte meningen eller betydningen, og kan komme langt ut på viddene. Når vi skal forsøke å forstå hva de enkelte versene betyr, må vi ofte se på både sammenhengen verset står i og den kulturbakgrunn som var årsaken til at det ble sagt på den måten. Dersom vi ser på dette spesielle verset med vår europeiske kulturbakgrunn som målestokk, vil vi lett kunne lure oss selv og komme opp i vanskeligheter. Mange oppriktige kristne, også ledere har ikke sett hva dette betyr, og har skapt nød og fortvilelse ved å

anbefale skilsmisse når ektefellen er utro. Til og med gjengifte har vært tilrådd med bakgrunn i dette verset.

Men la oss først se på de greske ordenes betydning før vi ser på den kulturelle bakgrunn for uttalelsen.

På gresk er det brukt to forskjellige ord her: porneia (av noen annen grunn enn hor) og moicheia (han begår ekteskapsbrudd). Det er en vesentlig forskjell på disse to. Porneia betyr prostitusjon, utukt (en bøyning av ordet ble brukt om en skjøge), mens moicheia betyr ekteskapsbrudd. Det første betegner samliv før eller utenfor ekteskapet (uten at man er gift), mens det andre betegner seksuelt samliv med andre enn ens egen ektefelle.

Hor ikke grunnlag for skilsmisse

For oss med vår vestlige kulturbakgrunn betyr hustru en kvinne som har inngått et ekteskapslofte. Det blir hos oss aldri brukt om en kvinne som bare er forlovet. Men i Østen er forlovelsen en mye mer alvorlig affære, og juridisk like bindene som selve ekteskapet. Selv før ekteskapet er inngått, kalles den unge kvinnen for «hustru». I Matt 1,19 leser vi: «Men Josef, hennes mann. . . ville skille seg fra henne i stillhet» (gml. overs.). Ifølge vår vestlige tenkemåte var han ikke enda hennes mann, men i vers 20 ser vi at engelen kaller Maria hans «hustru»: «frykt ikke for å ta *din hustru* Maria til deg!» Hvis vi leser i Matt 1,18-25 ser vi at engelen overbeviste Josef om at Maria ikke hadde drevet utukt (porneia), og at han derfor kunne ta henne hjem til seg. Dersom hun imidlertid var funnet skyldig i utukt (seksuelt samliv før ekteskapet), ville Josef

ha skilt seg fra henne, i følge de lover som gjaldt på den tiden.

Alle som med et ærlig hjerte søker Herren om visdom i disse tingene, uten forutinntatte meninger, vil få hjelp av Den Hellige Ånd til å forstå det slik Jesus mente det skulle forstås. Og de vil da se at uttrykket i Matt 19,9 (og Matt 5,32) ikke kan tas som en motsigelse av det Jesus ellers sa om ekteskapets uoppløselighet og to persons forening til ett kjød. Jeg tror dette verset taler om at det er tillatt å oppheve en forlovelse dersom kvinnen finnes skyldig i forekteskapelige forhold.

Hverken utukt (samliv før ekteskapet) eller hor (utroskap i ekteskapet) opphever et ekteskap. Begge deler er en belastning for ekteskapet, men det oppløser ikke forholdet eller berettiger partene til å søke skilsmisse.

Gud har en bedre løsning: Tilgivelse, forsoning.

Når Jesus svarte fariseerne: «Fordi dere har så harde hjerter...», var Han inne på en vesentlig ting. Vi har også harde hjerter, utilgivende hjerter. Det skal så lite til før vi farer opp og føler oss tråkket på tærne. Isteden skulle vi som kristne ha Jesu sinnelag. «Han var i Guds skikkelse, men Han så det ikke som et røvet gode å være Gud lik. Han ga avkall på sitt eget, sine rettigheter. Vi oppfordres til det samme, jfr. 1 Pet 2,19-20: «Å finne seg i uforskyldte lidelser fordi en er bundet til Gud sin samvittighet, det er godt i Guds øyne. Om dere tåler straff når dere har gjort noe galt, er det noe å rose dere for? Men har dere gjort det som er rett, og så holder ut når dere må lide, da er det godt i Guds øyne».

Vi kjenner tilfeller der den ene ektefellen ved tålmodighet overfor urett og utroskap, med Jesu sinnelag ber for sin ektefelle, og til sist får vinne dem for Gud.

Du kan kanskje si: Men min situasjon er så vanskelig, jeg ser ingen annen utvei enn skilsmisse. Da vil jeg si deg: Så lenge du har øynene dine festet på utvegen, skilsmissen, vil du bli dratt lenger og lenger i den retningen, og til slutt vil skilsmissen være et faktum. Men dersom du begynner å feste øynene dine på Jesus, på Hans kjærlighet, og på Guds ord som bl.a. sier «ingen ting er umulig for Gud» (Luk 1,37), skal du få oppleve at «Han omskiftet min klage til dans for meg, han løste mine sørgelær». La ditt sinn være opptatt av og vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er her nede, og stol på at Han som begynte den gode gjerning skal fullføre den.

Hva om den andre part vil skilles, hvordan skal vi forholde oss til det? La oss se hva Bibelen har å si om den saken. I 1 Kor 7,12-14 tar Paulus opp dette spørsmålet. I vers 15 står det: «Men hvis den ikketroende part vil skilles, så la ham gjøre det. I slike tilfeller er ikke en kristen mann eller kvinne bundet. Gud har kalt oss til fred». Klarere kan det vel ikke sies? Dersom den ikke-troende vil skilles, la ham gjøre det!

Om du som er troende står i en situasjon

hvor din vantro ektefelle ønsker skilsmisse, vil jeg ut ifra dette skriftstedet anbefale deg følgende: For det første må du undersøke i ditt eget hjerte om du kan være årsaken til at spørsmålet om skilsmisse har kommet opp. «Gud har kalt oss til fred.» Dersom du har oppført deg på en slik måte at din ektefelle nærmest blir provosert til å gå fra deg, vil du ha skyld i bruddet. Derfor – ransak ditt indre, og be Gud vise deg om du på noen måte kan gjøre noe for at din ektefelle skal ønske å bli hos deg. Dersom du etter en slik ransakelse ikke finner noe som Gud viser deg, og din ektefelle fremdeles ønsker å gå fra deg, la han eller henne gjøre det. Men la alt skje i fred, og la ingen bitter rot få vokse opp. Bitterhet er en gift som dreper, og fienden er veldig interessert i at vi som kristne skal bli bitre. Dersom du huser bitre tanker i ditt indre, vil ikke Guds kjærlighet kunne virke i ditt liv. Dersom du er i en slik situasjon som dette, er det ekstra viktig at du søker Herren av hele ditt hjerte, fyller deg med Guds Ord og holder deg nær til Ham. Kanskje du ved å vise denne ydmyke, kjærlige holdningen kan vinne din ektefelle tilbake?

Så et ord til deg som har giftet deg igjen – kanskje byrden ved å være alene ble for tung for deg, eller du ble en kristen etter at du hadde giftet deg igjen. «Må jeg skille meg igjen?» spør du kanskje. Nei, du må ikke skille deg igjen – for Gud hater skilsmisse! Men dersom du ser at ved å gifte deg igjen, gjorde du en synd – bekjenn du din synd for Gud! Fortell Ham det du gjorde galt, og be Ham tilgi deg! «Dersom vi vandrer i lyset likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, Guds sønns blod rensar oss fra all synd» (1 Joh 1,7). Forutsetningen for tilgivelse for synd, er bekjennelse. Og har du bekjent og bedt om tilgivelse fra bunnen av ditt hjerte, er du rensert i Jesu blod. La ikke fienden slippe til med anfektelser på dette området lenger. La Ånden lede deg, og vær lydige ettersom Ånden viser deg hva du skal gjøre. Kanskje det er andre mennesker du må be om tilgivelse?

Det er mange i dag som anbefaler skilsmisse som en lettvinnet løsning på ekteskapelige problemer. Men dette er menneskers løsning, ikke Guds. Guds løsning er tilgivelse, forsoning, gjenforening.

Skulle noe være umulig for Gud? ✍

DEN INTERNASJONALE SPEDALSKE MISJON trenger din hjelp

15 millioner spedalske i verden.

Representant for Norge:

Zaire – Misjonær Johannes Holte

Viges veg 20, 3700 Skien

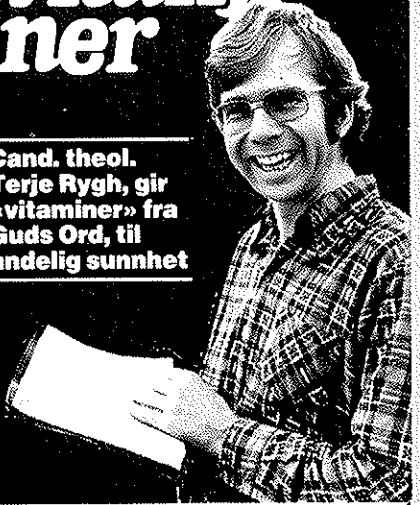
Tlf. 035-22 355

Bankgiro: 2680-36.14449

Postgiro 231 50 75

Be & Se- vitami- ner

Cand. theol.
Terje Rygh, gir
«vitaminer» fra
Guds Ord, til
åndelig sunnhet

Den kristne og det materielle

Den som er i Kristus, lever under Guds velsignelse (Ef 1,3). Guds velsignelse omfatter også det materielle (5 Mos 28,1-14).

Det var Guds velsignelse som gjorde Abraham rik (1 Mos 24,35). Det var Guds velsignelse som gjorde Salomo rik (1 Kong 3,13).

Men det er viktig å legge merke til at verken Abraham eller Salomo traktet etter materiell rikdom. Abraham lot Lot velge de beste beitemarkene (1 Mos 13,9-12). Salomos sterkeste ønske var visdom til å lede nasjonen (1 Kong 3,12-13).

Fordi Abraham og Salomo søkte Guds interesse og vilje først, velsignet Han dem tilbake også med materielle ting.

Jesus sa: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!»

Tenk ikke så mye på din materielle og økonomiske situasjon, tenk på Jesus! Vær opptatt av Ham og Hans interesser. Da vil du se at Han begynner å velsigne deg sterkere på det økonomiske og materielle området.

TRIMMERENDE

LEDSAMG

Signojot

Hosianna-tape
Jonnie Slottheden – Live

Mange i vår tid har oppdaget lovsangen som en sterk maktfaktor i den åndskampen vi står i. Gjennom lovsang og tilbedelse bygger vi en trone for Herren hvor Han kan virke blant sitt folk. Også den kristne plateproduksjon bærer preg av denne gjenoppdagelsen av lovsang.

Når vi setter på en lovsangsplate, tenker vi ofte på en bestemt stil og syngemåte. Når du setter på Jonnie Slottheden's debutplate, kan du stort sett glemme de oppfatningene du har av lovsangsplater. Og av indremisjonsungdom også. Med på plata er indremisjonsungdom fra Hørby og Ostby. Når du setter i gang plata, høres det ut som om du er i garderoben til Vålerenga etter at de har slått Lillestrøm i cupfinalen – jubel, begeistring og spontanitet.

Det er ikke først og fremst på grunn av sangen eller musikken denne plata skiller seg ut. Men det har med henførelse og innlevelse å gjøre. Presentasjonen av Jonnie Slottheden overlater vi til annen reportasje i dette nummer.

Den beste beskrivelsen av hva plata er og står for, finner vi ved se på betydningen av platas tittel, det hebraiske ordet Sigjonot:

I Hab 3,1 kan man oversette Sigjonot med «vill, entusiastisk, henførende tone». En annen betydning er beruselse. En annen beskyttelse. Enklest kan det oversettes med henførelse. Sigjonot – å være fascineret, henført, ja, beruset av bare en sak: Jesus vår Konge!

Bjørn Lindvig

**En
lovsangs-
kassett
du aldri
har hørt
maken til**

**Jonnie
Slottheden
med svenske
indremisjons-
ungdommer i
Live-innspillin-
gen:
«SIGJONÓT»**

PROFETISK

LEDNING

**Denne kassetten vil vi spre!
Bestill den direkte fra
HVETEKORNET**

Kr. 59,- (pluss porto/oppkrav)
(Veiledende pris kr. 75,-)

**En ny dimensjon i henførelse,
tilbedelse og lovsang**

Send meg stk. av Lovsangskassetten Sogjonót til kr. 59,-
(pluss porto og oppkrav)

Navn

Adresse

Postnr.: Sted:

- Klipp ut denne slippen
- Fyll inn navn og adresse
- Send den til: Hvetekornet, Boks 770, 3191 HORTEN

Kassetten kan også bestilles pr. telefon.
Ring (033) 44 726

Den kristne kvinne idag

Helene Thorsell tar i denne spalten opp aktuelle emner for den kristne kvinne i dag.

PAULUS OG KVINNEN Del II

Pryd og sømmelighet

Det ligger utvilsomt til kvinnen å pynte seg. Dette er en fin side. Hvem liker ikke å se vakre ting og mennesker som er pyntet. Det er fint med pyntegjenstander i et hus, men det må ikke bli for mye. Det er fint å se et pyntet bord, men det må ikke bli overlesset med pynt. Pynten, pryden, må ikke bli dominerende, den skal bare være supplerende. I den senere tid har mange gått tilbake til trehvite vegger, møbler og gjenstander. Det er på moten å fjerne gammel maling, slik at naturfargen kommer fram. Det er noe avslappende ved å være så nær naturen om mulig. Undres om det ikke er noe av det samme som gjør seg gjeldende når det angår kvinnen og hennes måte å pryde seg på. Ingen pryd er vakrere enn den som kommer fra et mildt og rolig sinn, et hjerte som tenker godt, gjør godt og som ikke lar seg skremme av noen ting. Skjønnheten, sjarmen kommer alltid innenfra. Det gjelder også for mennene.

«En kvinne skal ikke pynte seg utfordrende, men sømmelig, ikke med flotte frisyser, gullsmykker eller dyre klær.» Det er ingen dyd eller åndelighet i å tenke som så: «Jeg vil bli lagt merke til, bli beundret av det annet kjønn, virke tiltrekkende på en slik måte at det vekkes begjær.» Her er altså ingen forbud mot å ha en fin framtrede, tvert imot – vi blir anbefalt å ha det. Det er heller ingen forbud mot å pynte seg, men det er henstilt til sømmelighet. Det er noe prisverdig og ærefullt, noe som beviser omtanke for andre og hensyn til deres følelser.

«Vær ikke så opptatt av kroppen at det

vekkes begjær!» Dette er en åpenhjertig henstilling som ikke er innpakket. Vi liker åpenhet i dag, derfor liker vi dette ordet også. Her er det ikke snakk bare om klær og pynting, men slanking og trimming kan med rette få en plass her. Dette er ikke galt i seg selv, men for mange blir det en mote-sak og nærmest mani. Innerst inne vet enhver med seg selv hva som er sømmelig. Paulus oppfordret korinterne til å dømme seg selv. «Døm selv, sømmer det seg for en kvinne å be til Gud uten å ha noe på hodet?» Det står videre hva som er til ære for kvinnen og skam for mannen (1 Kor 11,13). Det Paulus vil ha fram her, er nok uten tvil nødvendigheten av å ha et ytre som gjør at ikke tilhørerne lukker seg for det budskap som skal forkynnes. Når misjonærene kommer til et sted der det betraktes som usømmelig at kvinner bærer hodeplagg, godtar de det. De forsøker ikke å presse kvinnene til å ha hodeplagg. Det står at hodeplagget skulle være et undergivenessstegn for englenes skyld. Man er ikke sikker på om Paulus her sikter til forstanderen for menigheten, eller om det er de himmelske engler. Skulle det være det sistnevnte, så er jeg ikke et øyeblikk i tvil om at også englene er interessert i fred og inngang. Til og med Den Hellige Ånd vil at vi skal godta skikker som gjør det lett for menneskene å leve. Når noe ansees å være usømmelig, eller en skam for en kvinne, bør både hun og andre ta hensyn til det. Respekt og tillit er nødvendig for menneskets åpenhet. Gud er avhengig av åpne hjerter for å formidle det Han har å gi.

Personlig har jeg i flere år hatt noe på hodet i forsamlingen, ikke for min egen del,

Her fortsetter vi å se på noen av de sider Paulus tar opp om den kristne kvinnen.

Guds ord løfter kvinnen opp, gir henne frihet og full mulighet til selvrespekt og utfoldelse. Guds ord underkuer ikke kvinnen, men setter henne høyt.

Tekst: Helene Thorsell

Tegning: Svein Thorkildsen

men fordi andre har ment det var bibelsk. Nå er vi inne i en tid da det ikke regnes for sømmelighet å ha noe på hodet, og dermed er jeg løst fra det hensynet. Enkelte kan likevel ha den første formening, og de bør respekteres for sitt syn og sin sikkert dype gudfryktighet, men de bør også være så ledige at de ikke fordømmer andre som ser det annerledes. Enhver må gjøre som han får tro til.

«Det sømmer seg ikke for en kvinne å tale i menigheten» (1 Kor 14,35). Siden det den gangen ble betraktet for usømmelig for en kvinne å undervise og tale, var det selvfølgelig ingen åpning for henne til å gjøre det. Folk lukket seg, og det ble strid og splid. Dette ville Paulus unngå, som rimelig kan være. I dag betraktes det ikke som usømmelig at en kvinne lærer og taler. Hun nyter like stor respekt og aktelse som en mann, derfor kan hun med frimodighet gjøre begge deler. Ingen har i dag noen som helst reservasjoner for en kvinnelig overordnet. Hun kan inneha alle de stilliger i samfunnet som hun er kvalifisert til, derfor ser vi kvinnelige statsoverhoder, direktører, administratorer. Jeg tror vi kan si: Takk være kristendommen er kvinnen likeverdig med mannen. At kristne skulle holde kvinnen tilbake fra selvrespekt og selvutfoldelse, er en stor selvmotsigelse.

Jesus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse også på dette området.

Hensyn

Gud vil vi skal ta hensyn, alle mennesker ønsker å bli tatt hensyn til. I hvilken grad det skal tas hensyn, er ikke alltid like lett å

vurdere. Det er utvilsomt riktig å hindre alt som kan svekke troen og tilliten til evangeliet. Paulus viser oss enestående eksempler i så måte. Han lot gjerne sin rett gå forbi hvis han skjønte det skapte uro og tvil hos de søkende og nye på veien. En gang ble det strid om hvorvidt det var riktig å spise kjøtt som var ofret til avgudene. Paulus for sin del var ikke det minste i tvil, for han sier i Rom 14 at Gud bryr seg ikke om vi spiser kjøtt eller lar det være. Likevel anbefalte han å la det være hvis noen var i tvil.

Paulus omskar Timoteus av hensyn til de jøder som var der han prekte, men han sier i Filipperebrevet at hvis noen lar seg omskjære, vil ikke Kristus gagne dem noen ting. Dette kan virke paradoksalt, men han hadde sine bestemte hensynsregler for i alle fall å frelse noen. Han var en jøde for jøder, en hedning for hedninger, som en som var under loven for de som var under loven. Dermed sier han ikke at alle skal gjøre som ham. Han overlater til den enkelte å gjøre som de får tro til. Paulus benytter loven når han sier: «Som også loven sier, skal kvinnene tie i menighetsamlingene». Likedan dette at hustruene skal spørre sine menn hjemme om det de ikke skjønte på samlingene, og at de skulle være under sine menn. Hvorfor tok Paulus loven i bruk når han roste seg at han var fri fra loven? Det må kun ha vært fordi han søkte størst mulig inngang.

Vi har lov til å elske oss selv og tenke på vårt eget beste, men også denne retten var Paulus villig til å slippe. Han sier i Rom 9: «Jeg skulle selv gjerne være forbannet og skilt fra Kristus, var det bare til hjelp for mine brødre og landsmenn.» Hvem kjenner til noen som har tatt slike hensyn og har vist en så stor kjærlighet, bortsett fra Jesus Kristus?

Fariseerne er bevis på det motsatte. Deres ånd lever i dag. Mange velmenende og gudfryktige kristne tar ikke noe hensyn til andre kristnes følelser og meninger. De bruker Guds ord som en hard pisk og gjør svake, nye kristne motløse.

Forskjellig kvinnesyn og all striden omkring Paulus sine uttalelser har ført til at mange har trukket seg fra kristendommens innflytelse. De har ikke funnet det forenlig med en stor og herlig Gud. Gud støter herskere ned fra tronen, men de små opphøyer Han. Gud har alltid opphøyd kvinnen. Han vil ikke at hun skal være bundet eller underkuet.

Den ugifte, kristne kvinne

Personlig tror jeg det er Guds vilje at alle skulle gifte seg, like så sikkert som jeg tror at Gud vil at alle mennesker skulle være friske. Imidlertid ser vi at heller ikke her får Gud sin velbehagelige vilje igjennom. Her kan diskusjonen gå høyt i taket. Vi kan stille et annet spørsmål: Hvorfor er det mennesker som sulter i verden? Jo, fordi vi ikke har etterkommet Guds befaling om å underlegge oss jorden og tingene på den. Hadde vi vært lydige mot Gud, ville ingen sulte eller

Forts. side 38

Svein 84

Pionerer i Guds Rike

Tekst: Robert Kvalvaag

Det er vanskelig å peke på markerte personligheter som førte fram forkynnelsen om en dåp i Den Hellige Ånd. Det var flere og skrøpelige kar som herren brukte til dette. Kvalvaag beskriver her noen av disse.

I april 1865 sluttet den amerikanske borgerkrigen. Den hadde da rast i fire år med store tap på begge sider. Etter at sørstatene og nordstatene sluttet fred med hverandre, begynte en gradvis normalisering av livet igjen. Også det kristne arbeidet hadde ligget nede en stund, men ble nå etter hvert trappet opp igjen.

I 1867 ble noen metodist-predikanter enige om å begynne med «camp-meetings» igjen. De dannet en gruppe og kalte seg selv «Det nasjonale friluftsmøteforbund til hellighetens fremme». De sendte ut innbydelser til kristne fra alle evangeliske kirkesamfunn, idet de uttrykte håp om at alle «i feilsskap kunne erfare en pinse-dåp i Den Hellige Ånd». De avsluttet sin innbydelse slik: «Kom, brødre og søstre fra de forskjellige samfunn! La oss være et eksempel på evangelisk enhet, og la oss sammen be om at Ånden må faile over oss selv, over menigheten, over nasjonen og over verden!»

Disse nye «camp-meetings», som først fant sted sommeren 1867 i New Jersey, var begynnelsen til en ny og sterk hellighetsvekkelse. Møtene ble en stor suksess, oppslutningen var stor. Til og med den amerikanske president Ulysses S. Grant deltok på møter.

Kontroversiell

Hellighetsvekkelsen kom imidlertid etter hvert til å bli en kontroversiell bevegelse. Mange kjente seg utrygge fordi vekkelsen var interkonfesjonell og gikk på tvers av kirkesamfunnene. Dessuten begynte en del forkynnere på 1880-tallet å oppfordre de som hadde hatt helliggjørelsesopplevelsen, til å forlate sine menigheter og danne egne, uavhengige grupper. Et tredje element som gjorde mange skeptiske overfor vekkelsen, var visse former for ekstrem forkynning om syndefri fullkommenhet, seier over den fysiske død og forkynning av en tredje velsignelse etter helliggjørelsen som man kalte «ilden».

Fra begynnelsen av 1890-tallet begynte en organisert motstand mot vekkelsen. Motstanden hevdet at «perfeksjonistenes»

DÅP I ÅNDEN Hellighetsvekkelsen

del II

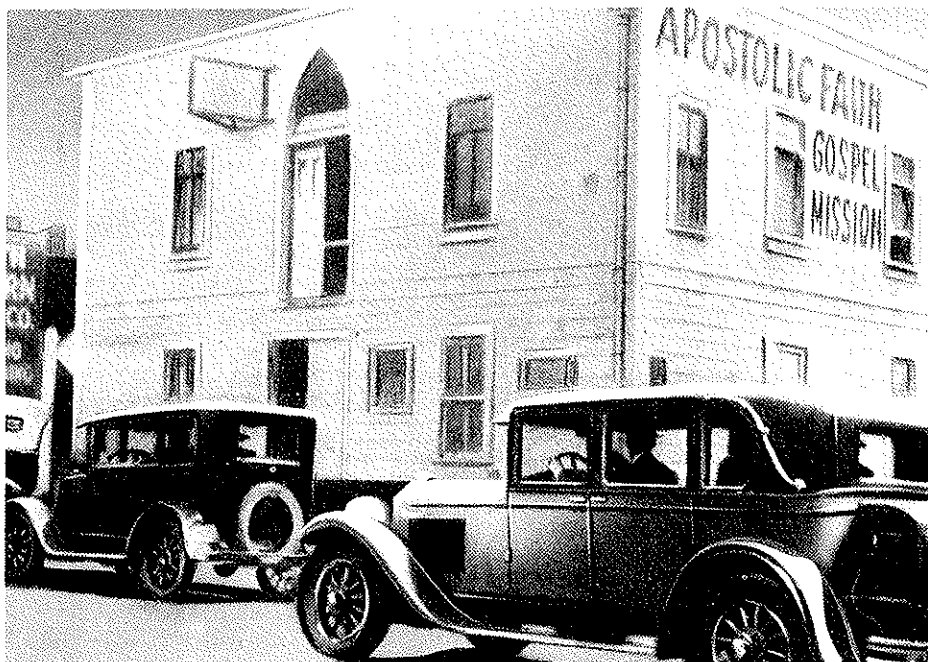
lære om helliggjørelsen var en «gjør det selv»-teologi som var uforenlig med det bibelske budskap om vekst i nåde. Motstanden kom først og fremst fra ledende hold i Metodistkirken. Hellighetspredikantene mente på sin side at motstanden klart viste at Metodistkirken ikke lenger var en sann hellighetskirke, og de ville derfor bryte med moderkirken. Mellom 1893 og 1900 vokste det derfor fram 23 nye, uavhengige hellighetskirker i USA. I 1895 ble «The Church of the Nazarene» organisert. «Nasareerens Kirke» er i dag USAs største hellighetskirke med over 500 000 medlemmer.

Ilden

Den mest radikale av de nye hellighetskirkene var «The Fire-Baptized Holiness Church» (Den Ilddøpte Hellighetskirke), som også ble grunnlagt i 1895. Grunnleggeren, Benjamin H. Irwin, hadde tidlig på 1890-tallet lest skrifter forfattet av John Wesleys nære medarbeider, John Flet-

cher. I Fletchers skrifter fant Irwin omtalt en tredje velsignelse som skulle etterfølge helliggjørelsen, nemlig «en dåp med Den Hellige Ånd og ild», eller ganske enkelt «ilden». Irwin søkte å få del i denne erfaringen, noe som også snart skjedde. Deretter begynte Irwin å forkynne «ilden», noe som førte til utbrudd av tungetale og nesten eksplosive tilstander på hans møter. Irwins budskap grep om seg som ild i tørt gress. Overalt hvor han for fram «falt folk under kraften» idet de proklamerte sin ilddåp. Irwin ga ut sitt eget blad, «Live Coals of Fire» (Levende kull av ild). Dette bladet var den første publikasjon i USA hvor det ble undervist om dåpen med Den Hellige Ånd

Gjennombruddet for forkynnelsen om «Dåp i Ånden» skjedde i en gammel metodistkirke på Azusa Street. Da Seymour tok den i bruk i 1906 var den et lagerhus for tremateriale, som prekestol brukte man tomkasser, som sitteplasser brukte man planker. Lokalet er for lengst revet.

og ild som en opplevelse som skulle etterfølge det annet nådeverk – helliggjørelsen.

Fram mot år 1900 opplevde «Ilddåpvekkelsen» en sterk vekst. Men Irwin begynte etter hvert å videreutvikle sin lære om «den tredje velsignelsen» i mer ekstrem retning. I tillegg til ilddåpen, forkynte Irwin om en dynamitt-dåp, en lyditt-dåp og en oxiditt-dåp som alle var sterkere og kraftigere enn ilddåpen. Han snakket om «blodet som renses, Ånden som fyller, ilden som brenner og dynamitten som eksploderer».

Det alvorligste slaget mot «Ilddåpbevegelsen» kom sent på året 1899, da det ble oppdaget at Irwin levde et liv i umoral og synd. Denne skandalen rystet hele den bevegelsen Irwin selv sto som leder for, og Irwin trakk seg etter dette fra all lederansvar i vekkelsen. Det skulle dog vise seg at om Irwin falt, så kom hans ilddåpteologi til å leve videre.

Tunger som tegn

Mannen som videreførte Irwins lære om og erfaring av «ilden», var metodisten Charles Fox Parham. Parham hadde deltatt på flere av Irwins møter. Selv om han mislikte støynivået og de sterke følelsesutbruddene, kjente han seg tiltrukket av Irwins forkynnelser om «den tredje velsignelsen» – dåpen i Den Hellige Ånd.

Parham startet i 1898 et «hjem for guddommelig helbredelse» i Topeka, Kansas. To år seinere, i oktober 1900, utvidet han sin virksomhet til også å omfatte en bibelskole. Høsten 1900 begynte 40 studenter på denne bibelskolen. I desember måtte Parham forlate skolen i tre dager. Han hadde da undervist sine elever om helliggjørelse og guddommelig helbredelse i to måneder. Før han dro, ba Parham sine studenter om å granske Skriften for å finne bibelord om dåpen i Den Hellige Ånd. Da han etter tre dager vendte tilbake, fortalte elevene sin lærer hva de hadde funnet ut – nemlig at beviset på at man hadde mottatt dåpen i Den Hellige Ånd var tungetalen.

Parham ga sin fulle tilsutning til denne konklusjonen. Ut på kvelden 31. desember 1900 innledet Parham og hans studenter en våkenatt. Etter midnatt ba en av studentene, Agnes N. Ozman, om at Parham måtte legge hendene på henne og be om at hun skulle motta Åndens dåp og få tungetalens gave. Umiddelbart etter at Parham hadde bedt, begynte Agnes Ozman å tale kinesisk. I tre dager var hun ute av stand til å tale engelsk, og når hun forsøkte å skrive, var hun kun i stand til å skrive kinesiske skrifttegn.

Også de andre studentene opplevde å bli døpt i Ånden. Parham selv hadde sin pinseopplevelse den 3. januar 1901. Snart ble dåp i Ånden det sentrale tema i all hans forkynnelse.

Brudd

Som vi innledet den første artikkelen med å berette om, flyttet Parham høsten 1905 sin

NY VISJON

BIBELSKOLE

Norges første trosskole – 1/2-årig kurs

På grunn av suksess og pågang av nye studenter, starter vi nå halvårige kurs. Nytt kurs starter 3. januar 1985, og avslutter 2. juni.

Kjente trosforkynnere fra USA og norden deltar som gjestelærere.

Målsetting: Å utdanne arbeidere for menighetsbygging og evangeliserende arbeid i Norge og Europa.

Daglig leder: **Pastor Sigfred Rafoss.**

Skolen bygger på Kenneth Hagin's trosundervisning.

Opplysninger og påmelding: Ny Visjon Bibelskole,

Sagavn. 13,

1440 Drøbak

Tlf. (02) 93 38 60

bibelskole til Houston, Texas. I den første artikkelen så vi at W.J. Seymour her ble opplært i Parhams pinseteologi. Seymour dro så til Los Angeles, hvor han ble kjent som pinseapostelen fra 312 Azusa Street.

I oktober 1906 kom Parham selv til Azusa Street for med egne øyne å se det han til da bare hadde hørt rykter om. Da Parham kom til den forfalne trossbygningen i Azusa Street, ble han sjokkert over det han karakteriserte som uorden og «fanatisme» på Seymours møter. Etter at Parham hadde forkynt noen få ganger, fikk han høre fra noen av Seymours medarbeidere at han var uønsket i Azusa Street. Det kom dermed til et totalt brudd mellom Seymour og hans lærer. Parham avviste etter dette hele Azusa Street-vekkelsen som «hypnose og åndsprostituasjon».

Misjon uten språkoplærning

Pinsevekkelsen, med utgangspunkt i Azusa Street, spredte seg imidlertid med eksplosjonsartet hastighet. Naturlig nok var det i helligetskirkene at den nye pinsebevegelsen først fikk innpass, og mange av dem ble snart pinsekirker. Men det var også noen som avviste pinsebudskapet, og blant disse var The Church of the Nazarene, som vi tidligere har omtalt.

For de fleste i helligetsvekkelsen betydde dog ikke pinsebudskapet noe radikalt nytt. Både Parham og Seymour hadde jo selv vært hellighetspredikanter, og Parham hadde lært mye av Benjamin Irwins ilddåpteologi. Det nye som nå kom i tillegg til dette, var det Parham kaite beviset på at man hadde mottatt Ånden, nemlig tungetalen. Parham tilla tungetalen stor betydning,

og han hevdet at de 40 studentene som hadde vært elever ved hans bibelskole i Topeka 1900-01, tilsammen hadde talt i tunger på 21 forskjellige språk.

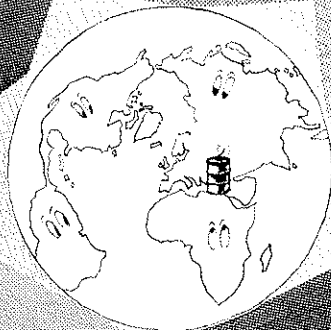
Som følge av dette, erklærte Parham med stor entusiasme at misjonærer ikke lenger behøvde studere fremmede språk før de reiste ut på misjonsmarken. De som hadde mottatt pinsekraften med tungetalen som tegn, kunne straks dra til de fjerneste kontinenter og forkynde for de innfødte uten noen form for språkoplærning.

Dette ble også forsøkt gjennomført av en av de ilddøpte fra Azusa Street, A.G. Garr. Garr dro til India, men da han likevel ikke var i stand til å tale til de innfødte på deres språk, dro han til Hong Kong og lærte seg språk i stedet.

Pinsevekkelsen

Vi har i disse artiklene sett at pinsevekkelsen er et barn av hellighetsbevegelsen, en bevegelse som igjen har sine røtter i metodismen og John Wesley. Men i motsetning til metodismen, vokste verken hellighetsbevegelsen eller pinsevekkelsen fram i tilknytning til en framstående enkeltperson. Noe av det som kjennetegnet 1800-tallets hellighetsvekkelse, var nettopp en allmenn og vidt utbredt lengsel etter en omfattende åndsutgyldelse. Det er ingen tvil om at akkurat pinsevekkelsen var svaret på denne lengsel, en lengsel vi finner klart uttrykt i William Arthurs bønn fra 1856 (se forrige artikkel): «Hellige Ånd, kron dette 19. århundre med en vekkelse større enn noen annen, ja, større enn noen åndsutgyldelse kjent blant mennesker!»

Midt-Østen i fokus

SERIE AV
DEREK PRINCE
ART. NR. 2

GUDS PROFETISKE PLAN

Var Israels fødsel et stort under, så var ikke den videre veksten til denne nye staten mindre mirakuløs. I løpet av det første tiåret tok denne unge nasjonen på mindre enn 640 000 innbyggere imot det dobbelte antallet i nye emigranter, mange av dem var flyktninger. De fikk hus, klær, mat, og lærte hebraisk, de ble gitt skolegang og arbeid. Under denne raske indre vekst, måtte Israel holde stand mot fiendtlige arabiske nasjoner på alle kanter.

Det er umulig å fatte det enorme presset som Israel lever under i dag uten å kjenne til det som har hendt siden 1948.

Det presset som Israel uten opphold har levd under, savner kanskje sidestykke i historien: omgitt av fiendtlige nabostater, fem kriger, terrorisme, forfulgt av media, økonomisk boikott. Dette lille landet med et innbyggertall i underkanten av 4 millioner og et flateinnhold på mindre enn 20 000 km² mot de fiendtlige arabiske nabostaterne med mer enn 150 millioner innbyggere og landområder på rundt 13 millioner km². De militære styrkene i disse landene teller nærmere 1 million mann, mens Israel har en hær på 164 000.

Likevel har utviklingen og framgangen i landet fortsatt. Stilt ansikt til ansikt med dette enorme presset, sår og høster israelerne, de bygger og produserer og fører kulturen videre. Bak alt dette finner vi dette ene faktum: **Det er Israels eksistens det gjelder.** Den samme usynlige, overnaturlige kraften som skapte denne nye staten, fortsetter nå med å verne om landet og holde det oppe. Hver dag som Israel fortsetter å eksistere, er et nytt under.

Som vi allerede har sett: nøkkelen til å forstå dette underet – så vel som hele den spente situasjonen i Midtøsten – finner vi i de profetiske skriftene i Bibelen. Det er i Midtøsten at historien og Bibelen møtes. Dette har vært sannheten i 4000 år, og er det ikke mindre i dag.

Det sentrale i de bibelske profetiene, som vi kan se går i oppfyllelse i dag, kretser rundt Israel og folket der. Gud har satt i verk sin forutbestemte plan med å samle jødene hjem igjen etter å ha vært spredd rundt om i

hele verden, og å gi dem tilbake det landet som forfedrene deres hadde.

Den letteste måten å forstå denne planen på er å la Guds ord tale. I Bibelen har allerede Gud selv sagt **det siste ord om Midtøsten.**

«Den dagen»

Profeten Jesaja gir en omfattende skildring av Israels hjemkomst fra «verdens fire hjørner»:

«Den dagen skal folkeslag søke til reningen fra Isais rot. Han skal stå som folkenes samlingsmerke, og hans bolig skal være full av herlighet.

Den dagen skal Herren for annen gang rekke hånden ut for å vinne tilbake resten som er igjen av hans folk, fra Assur, Egypt, Patros og Nubia, fra Elam, Hamat og kystlandene.

Han skal løfte et banner for folkene, samle de fordrevne av Israel og føre Judas spredte flokk sammen fra verdens fire hjørner.

Da skal Efraims misunnelse forsvinne og Judas fiendskap ryddes ut. Efraim skal ikke misunne Juda og Juda ikke vise fiendskap mot Efraim.

De slår ned på filisternes skråning i vest, og sammen plyndrer de stammene i øst. De får makt over Edom og Moab, ammonitene blir deres undersåtter» (Jes 11, 10-14).

Like før denne skildringen av det som skal skje, i vers 10, innleder Jesaja med

ordene «Isais rot», et av det velkjente navnene på Messias i Bibelen. Her forutsier Jesaja at Messias vil stå som et samlingsmerke for folkeslagene, de (hedningene) vil fylke seg om Ham, og «hans bolig skal være full av herlighet».

Alle disse forutsigelsene er blitt oppfylt av Jesus fra Nasaret. Etter å ha fullført sin oppgave her på jorden, for Jesus tilbake til sin bolig i herlighet hos Gud Fader. Siden den gang har Han vært et samlingsmerke som folk fra hele verden har sett. Mange har fylket seg rundt Ham, det vil si at de har lært Ham å kjenne som sin Frelser og Herre og er blitt Hans disipler.

I både vers 10 og 11 finner vi et nøkkeluttrykk: «den dagen». Hos profeten Jesaja forekommer disse ordene **den dagen** nær på 50 ganger – vanligvis angående Messias. Det tilkjennegir ikke alltid et bestemt tidspunkt i historien. Det kan heller antyde at **den dagen** er der hvor Messias er. Med andre ord, der hvor Messias er, skapes det en bestemt tidsperiode.

Likevel kan det ikke være noen tvil om at mange steder i Jesaja viser dette uttrykket **den dagen** til en tidsperiode nær opp til vår egen tid. I denne sammenhengen tror jeg at begge disse fortolkningene kan brukes.

En annen tilbakekomst

«Den dagen skal Herren for annen gang rekke hånden ut for å vinne tilbake resten som er igjen av hans folk, fra Assur, Egypt, Patros og Nubia, fra Elam, Sinear, Hamat og kystlandene» (vers 11).

Dette verset i Jesaja 11 er spesielt betydningsfullt – delvis på grunn av en kjent teori om at Jesaja-boken skulle være skrevet av forskjellige profeter. Denne teorien gir anledning til begrep som «den andre Jesaja», «den tredje Jesaja» osv. Selv finner jeg ikke noe fornuftig grunnlag for en slik tanke. Enkelte bibelfortolkere hevder at det ikke er mulig for en Guds profet å forutsi framtidige hendinger så detaljert og med en slik fullstendig nøyaktighet som vi her finner.

Ett eksempel på dette har vi Jesaja 44 og 45, der profeten forteller at Kyros skal bli den konge som lar jødene få vende tilbake fra Babylon. Fordi Kyros her nevnes med navn, hevder enkelte forskere at dette avsnittet må være skrevet av en annen profet, en som levde samtidig med Kyros.

Jeg godtar ikke denne argumentasjonen, for jeg tror på Guds suverene allvitethet. Det vil si at det er fullt mulig for en Guds profet å forutsi hendinger som ligger langt framover i tid, både nøyaktig og detaljert. Jeg behøver ikke å tro at slike forutsigelser ble skrevet etter at hendingene fant sted av en annen som utgav seg for å være profet, og så ble dette tillagt et tidspunkt før det skjedde. Dette ville være bevisst bedrageri, og jeg vet at det ikke finnes noen form for forfalskninger i de profetiske skriftene i Bibelen.

I Dødehavsrullene finner vi også interessante bevis som taler i samme retning. De skriver seg fra det siste århundret før Kristi fødsel eller like rundt Jesu komme, og disse befinner seg i dag i det Israelske Museet i Jerusalem. Her er det også utstilt en fullstendig bokrull av profeten Jesaja, skrevet i kolonner side om side – fra øverst til nedest og fra høyre mot venstre.

Flertallet av de bibelfortolkerne som hevder at Jesaja-boken er skrevet av flere, setter hovedskillet ved slutten av kapittel 39. I dette nevnte manuskriptet ender dette kapitlet en linje fra slutten av en kolonne. Dersom avskriveren hadde trodd at det var en ny profet som begynte i kapittel 40, ville han sannsynligvis ha sluttet her og latt den siste linjen stått tom, og så gått over til neste kolonne.

Men dette har han ikke gjort. Med andre ord, avskriveren fra denne tiden hadde ingen tanke for at Jesaja-boken kunne være

skrevet av flere enn én profet. Jeg finner heller ingen grunn for en slik teori.

I Jesaja 11, lenge før fangenskapet i Babylon, ser profeten jødene bli spredt ut fra sitt land og så vende hjem igjen – **ikke bare en gang, men to ganger**. («Den dagen skal Herren for annen gang rekke hånden ut for å vinne tilbake resten som er igjen av hans folk. . .») Han ser **lenger** enn til det babylonske fangenskapet og hjemkomsten til Jerusalem, og profeterer her om en annen spredning og en annen hjemkomst – og det er denne som opptar oss mest i vår tid.

Opprømsingen av stedene jødene skal vende tilbake fra, er også betydningsfull: Assur (nå hovedsakelig Irak,) Egypt og Pratos (det vil si hele det moderne Egypt), Nubia (noen ganger er dette betegnelsen på Etiopia), Elam (nå Iran), Sinear (hovedsakelig Irak), Hamat (Syria), og øyene – eller kyststatene. (Ordet som her er oversatt med øyene, kan også bety alle områder på jorden som grenser mot hav – det vi i dag kaller kontinentene.)

Idet jødene vendte tilbake fra det babylonske fangenskapet, var ikke det en fullstendig oppfyllelse av denne profetien, da det her er omtalt land og områder som ikke noen jøder på det tidspunktet vendte hjem fra. Profeten ser lenger, med andre ord mot en senere spredning av Israel etter det babylonske fangenskapet, og så en ny gjenforening etter denne andre spredningen. Det er viktig å merke seg at denne profetien står så langt framme i Jesaja-boken.

Et samlingsmerke for nasjonene

Her åpenbarer Jesaja en av Guds hovedhensikter med Israels annen hjemkomst:

«Han (Gud) skal løfte et banner for folke-

ne, samle de fordrevne av Israel og føre Judas spredte flokk sammen fra verdens fire hjørner» (vers 12).

Jesaja framhever at ved denne andre samlingen vil jøden komme **fra verdens fire hjørner** – en profeti som på ingen måte ble oppfylt ved hjemkomsten fra Babylon. I denne sammenhengen sier profeten: «Han (Gud) skal løfte et banner for folkene». Det er svært viktig å forstå at jødernes tilbakekomst til sitt eget land nå, er et **banner** eller et samlingsmerke som Herren har reist for nasjonene.

Hvordan skal vi så oversette det billedlige ordet «banner»? For det første: et banner er noe som lett kan sees – ofte er det løftet opp fra omgivelsene for å tiltrekke seg oppmerksomhet. For det andre har et banner en kortfattet, bestemt tekst. Det kan ikke herske tvil om at ved denne gjensamlingen av Israelsfolket i dag, har den første oppgaven til et banner blitt oppfylt – nemlig det å tiltrekke seg oppmerksomhet fra de andre nasjonene. Jeg ble sterkt overbevist om dette sommeren 1979 da min andre kone, Ruth, og jeg oppholdt oss i tre månededer ved det Hebraiske Universitetet i Jerusalem. (Derek Princes første kone, den danskfødte Lydia, døde i 1975, og i 1978 giftet han seg med Ruth, en jødisk kvinne. Overs. anm.) I løpet av disse tre månedene la vi merke til at det ikke gikk en eneste uke uten at Israel var i brennpunktet i nyhetene. Her finner vi en nasjon med mindre enn 4 millioner innbyggere, innenfor et landområde som er så lite at det knapt får plass til navnet sitt på verdenskartet. Og likevel finner vi Israel på førstesidene i aviser verden over.

På denne tiden endret USA sin politikk overfor Taiwan og gikk inn i et nærmere samarbeid med Kina, et land med nesten

en milliard innbyggere. Dette skapte røre i verdenspressen bort imot en måned, siden ble folk opptatt med andre ting. Likevel ble mer enn en fjerdedel av jordens befolkning berørt av denne hendelsen

På den andre siden har vi Israel med et innbyggertall på under en halv prosent av Kinas, og likevel er dette landet til stadighet i sentrum av verdens oppmerksomhet.

Dette er ingen tilfeldighet. Gud har reist et banner for nasjonene. Han har kalt på deres oppmerksomhet, og nå taler Han til dem gjennom Israel. Hva er det så Han forsøker å si? Jeg tror at Gud har til hensikt å rette verdens oppmerksomhet inn mot to ting: Sitt ord og sin pakt.

Når det gjelder sitt ord, sier Gud til nasjonene: «Bibelen, mitt ord, er en sann, profetisk, dagsaktuell bok. Forutsigelsene der går også i dag i oppfyllelse med fullstendig nøyaktighet».

Angående sin pakt sier Gud: «Jeg er en Gud som holder min pakt. For fire tusen år siden gjorde jeg en pakt med Abraham og hans etterkommere. Jeg lovet at jeg aldri ville bryte denne pakten, og det har jeg da heller aldri gjort. Den står fremdeles ved lag, og jeg vil nå la den gå i oppfyllelse gjennom det som skal skje».

Verden må erkjenne to viktige fakta. For det første: Bibelen har svarene på vår tids problemer. For det andre: når Gud inngår en pakt, så står den fast. Midt i en kultur og et samfunn hvor ord faktisk har mistet mye av sin kraft, der det å gå på akkord hører til dagens orden, og hvor folk ikke lenger tar løfter eller overenskomster alvorlig, trenger vi å bli minnet om at Gud har gitt oss løfter i Skriften som Han aldri vil glemme. Han har gjort det kjent for alle land at Han holder sin pakt og våker over sitt ord for å fullbyrde det. Han er en Gud som er opphøyd over alle land, Han setter i verk de ting som Han har gitt løfter om i Skriften. Dersom et folk forkaster Guds ord, da gjør de det til stor skade for seg selv.

Seieren i et gjenforenet Israel

Jesaja fortsetter her med å vise en vesentlig forskjell mellom det gjenforente Israel av i dag og de forhold som hersket i landet før den første landflyktigheten:

«Da skal Efraims misunnelse forsvinne og Judas fiendskap ryddes ut. Efraim skal ikke misunne Juda og Juda ikke vise fiendskap mot Efraim» (vers 13).

La oss ha i minne at på den tiden Jesaja levde, var Israel delt i to kongedømmer, det nordre riket, oftest kalt Israel eller Efraim, og riket i sør, Juda. For det meste lå disse to kongerikene i strid med hverandre. Og denne splittelsen og ustabiliteten gjorde dem til et lett bytte for hedenske stormakter. Først ble folket i nord ført bort av Assyria. Deretter, vel hundre år senere, ble resten – Judea – tatt av bebyloneerne.

Dette forsterker bare betydningen av Jesaja-profetiene. Israel gikk i fangenskap som et delt rike. Men når den endelige gjenforeningen finner sted, vil det være en

samlet nasjon slik det opprinnelig var. All fiendskap vil da være opphørt.

På samme måten har også historien fulgt den kursen som profetene har forutsagt. Inntil like før staten Israel var blitt en realitet, hadde ikke landet fått noe offisielt navn. I virkeligheten kunne det å velge navn lett utløse en krise. Et som var mye framme og alminnelig godtatt, var Judea. Men i siste øyeblikk falt valget på navnet Israel.

Denne avgjørelsen stadfestet oppfyllelsen av profetiene til Jesaja. Historisk så sto Judea bare for riket i sør og ville derfor ha betydd en fortsettelse av deligen i to rivaliserende folk. På den andre siden er Israel det rette bibelske navnet på hele nasjonen som stammer fra Abraham, Isak og Jakob. Valget av dette navnet ga til kjenne en gjenforening av de to kongedømmene. Her er enda et eksempel på hvordan profetiene i detalj går i oppfyllelse gjennom historien. Profeten fortsetter her med å gi en skildring av Israels hjemkomst: «De slår ned på filisternes skråning i vest, og sammen plyndrer de stammen i øst. De får makt over Edom og Moab, ammonittene blir deres undersåtter» (vers 14).

Jeg har allerede pekt på at de bibelske ordene Filisterland og filister er opprinnelsen til ordene Palestina og palestiner som vi kjenner i dag. Første del av vers 14 lest på denne måte, sier at de hjemkomne israelittene vil slå seg ned på palestinerne skråning mot vest – det vil si mot Gaza og Sinai.

Uten å kommentere den politiske siden ved denne framstillingen, så vet vi at det er akkurat dette som har funnet sted. Jesaja sier videre at israelittene vil dra østover, og han nevner tre steder: Edom, Moab og Ammon. Alle disse områdene vinner vi i dag innenfor ett land – Jordan.

I det siste har noen bemerket at Jordan-elven er en underlig elv – det er den eneste som bare har en bredd. I det minste er det bare Vestbredden som blir nevnt i nyhetene. Men her taler Gud om Østbredden. Jeg skal ikke komme med noen profeti, men det ser ut som Bibelen taler om at i stedet for at palestinerne skal ta over Vestbredden, så skal Israel i sin tid få en eller annen form for kontroll over Østbredden. Kanskje du vil innvende: «Dette er ikke hva eksperter regner med». Men oppriktig talt bekymrer det ikke meg! Det finnes ikke ett område i moderne tid hvor eksperter har hatt så mye feil som nettopp under gjenopprettelsen av staten Israel.

Gud arbeider gjennom lidelse

I Jesaja 43 tar profeten på nytt opp emnet om Israels gjenopprettelse.

I det første verset i kapittel 43 bruker Gud to forskjellige ord for å beskrive den måten Han vil ta seg av Israel på: å «skape» og å «forme». Med å skape menes det å få noe fram, men det å forme betyr å danne noe slik en vil ha det. Dette minner mer om pottemakerens arbeid. Først skapte Gud

Israel, men nå er Han i ferd med å forme det.

«Går du gjennom vann, er jeg med deg, gjennom elver, skal de ikke rive deg bort. Går du gjennom ild, skal den ikke svi deg, og flammen skal ikke brenne deg» (vers 2).

Igen ser vi hvor nøyaktige de bibelske profetiene er. Disse livaktige ordene i dette verset skildrer jødernes historie gjennom nesten 2 000 år. Det har sannelig gått gjennom både vann og gjennom ild. Det fines bare en forklaring på at jødene har overlevd som et folk, **Gud har vært med dem.**

Som kristne må vi godta dette uforklarlige i Guds kjærlighet som et fast grunnlag for vår tro. Vi tror at Gud var villig til å la dette sitt lytefrie Lam, Jesus Kristus, dø på korset for våre synder. Det var ikke noe i oss som gjorde oss fortjent til et slikt offer. Jesus døde ikke for oss fordi vi fortjente det. Hans stedfortredende død har bare en eneste forklaring, Han gjorde det **fordi Han elsker oss.**

Både for menigheten, så vel som for Israel, har Gud en dyp og suveren kjærlighet som Han aldri gir noen grunn for. Likevel er denne kjærligheten det grunnleggende i alt Gud gjør, enten det gjelder det enkeltmenneske eller en hel nasjon.

Innevend i denne hemmelighetsfulle, suverene kjærligheten fra Gud, finner vi også den gåtefulle lidelsen som Han tillater sine elskede å gå igjennom. Senere fortsetter profeten Jesaja med å omtale Israels lidelser: «Jeg har renset deg, men ikke som sølv, jeg har prøvd deg i lidelsens smelteovn» (jes 48,10).

Gud tillater at de Han elsker må gå gjennom lidelse, fordi det til sist ligger gjemt en skatt av en så uendelig verdi, og den kan ikke vinnes på annen måte.

Gjensamlet fra alle land

I Jesaja 43,3-4 sier Gud at Hans kjærlighet til Israel vil innvirke på Hans forhold til de andre nasjonene. Nå fortsetter Han med å beskrive hvordan Hans inntreden også vil berøre Israel direkte:

«Vær ikke redd, for jeg er med deg! Jeg vil hente din ætt fra øst og samle dere fra vest.

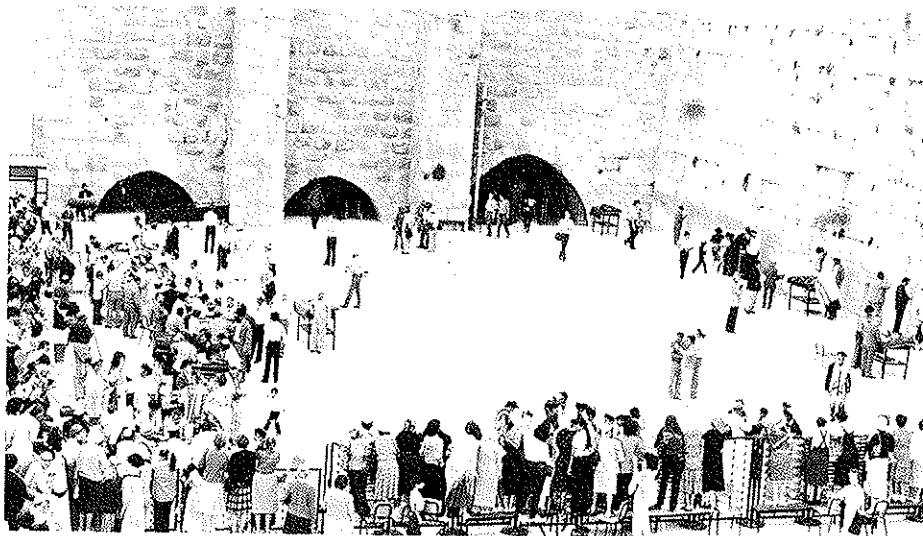
Til land i nord vil jeg si: Gi dem fra deg! og til land i sør: Hold dem ikke tilbake! Hent mine sønner langt borte fra, mine døtre fra jordens ende, alle dem som er kalt med mitt navn, alle dem som jeg har skapt, ja, dannet og formet til min ære» (vers 5-7).

Enda en gang taler Gud om Israels gjenforening fra alle verdens fire himmelretninger. (Det er innlysende at denne profetien, på samme måte som forutsigelsene i Jes 11 ikke ble oppfylt ved hjemkomsten fra Babylon.) Her forklarer Gud at Hans suverene valg er den avgjørende faktoren i menneskenes historie. Han sier til Israel: «Jeg har satt mitt navn på deg, derfor skal du være min. Alt det jeg lar skje gjennom historien, gjør jeg fordi jeg elsker deg».

I siste instans vil lagnaden til nasjonene – på samme måte som til enkeltmenneske-

ne – bli bestemt ut fra Guds suverene plan. Hvor fullkomment ordene til Jesaja passer på vår tids gjenforening av jødene fra de forskjellige stedene i verden! Profeten bruker ulike ord for å beskrive måten Gud samler inn Israel på fra de fire himmelretningene.

I vers 5 sier Gud: «Jeg vil hente din ætt fra øst, og samle dere fra vest». Vi må huske på at alle himmelretningene blir beskrevet i forhold til staten Israel. Med «øst» menes derfor Asia. «Vest» betyr vesentlig Nord- og Sør-Amerika, spesielt da de store jødiske bosetningene i USA.

Ordene som her brukes viser ingen motstand mot å la jødene få vende hjem, verken fra øst eller vest. Faktum er vel, spesielt da med henblikk på Vesten, at vi her heller finner en mulig vegring hos jødene mot å reise. Og dette stemmer helt med situasjonen i dag.

Men når vi leser i vers 6, viser ordene som brukes om Israels samling, et helt annet bilde: «Til land i nord vil jeg si: Gi dem fra deg! og til land i sør: Hold dem ikke tilbake!» Som vi har sett på tidligere, omfatter nord bl.a. land som Tyskland, Polen og Russland. Dette siste er det største av disse landene, og her finner vi også flest jøder. Til nå har russerne vært svært uvillige til å la disse få reise til Israel. Dette gjør Guds ord til Norden spesielt treffende: »Gi dem fra deg!» Likeledes ordene til Syden: «Hold dem ikke tilbake!» De antyder en mulig uvilje mot å la dem dra. Det hebraiske ordet som er oversatt med «sør», betyr egentlig landet Jemen. Igjen passer ordene svært godt. Jemen er et ekstremt muslimsk land, sterkt fiendtlig innstilt mot staten Israel. Hvem ville ha trodd at et slikt land ville ha frigitt de fleste av sine jødiske innbyggerne, nær på 50 000, kort tid etter at Israel igjen ble en selvstendig stat. Likevel var det akkurat dette som hendte. Enda en gang ser vi hvor nøyaktig og tidsaktuell Bibelen er.

Islam

Jesajas kunngjøring om at Gud vil kullkaste spådommene til de falske profetene, passer svært godt på den aktuelle situa-

sjon i Midtøsten. Den sterkeste motstanden som Guds plan og Guds folk i dag møter i Midt-Østen, kommer fra Islam. Grunnleggeren av Islam, Muhammed, var en falsk profet. Således vil hans ord og den bevegelse han var opphavet til, en dag bli bragt til endelig opphør (Es 44,24-26).

Dersom Jesus var en sann profet, da var Muhammed en falsk profet. Her vil du finne noen av de hovedpunktene som skiller læren til Muhammed fra Jesu lære:

1. Jesus sa Han var Guds sønn. Tanken på at Gud kan ha en sønn, blir fullstendig avvist som gudsbespottelse av Islam. Føl-

Libya, Tunis, Marokko, Algerie og Sudan – på den andre siden, stammer ikke fra Sem, men for det meste fra Kam. De tilhører helt andre folkegrupper enn de egentlige arabere. Selv innbyggerne i Iran er ikke arabere, men persere, enda om de tilhører de semittiske folkeslag. Den inngroddede motstanden fra muslimene mot Jesu og Biblens lære, finner i dag sin logiske uttrykksmåte i den kampen de fører mot Guds folk (Israel) og oppfyllelsen av Guds plan med Israel slik vi finner den i Bibelen. Derfor har konflikten i Midtøsten sin virkelige rot i motstående åndsmakter, og ikke i nasjonale eller økonomiske faktorer.

Men når historien går mot avslutningen, vil de falske åpenbaringene til Muhammed og alt som har fulgt med den, falle og miste all sin innflytelse og styrke. Bare det som er bygget på Skriftens faste grunn, vil bestå.

I Jesaja 44,25 finner vi enda en mulig kilde til motstand mot de profetiske åpenbaringene i Skriften. Gud sier ikke bare: «Varseltydernes tegn gjør jeg virkningsløse, jeg lar spåmennene bli til narr», Han sier også: «Jeg gjendriver vismennene og gjør deres visdom til dårskap». La meg komme med et eksempel som jeg fant for en god del år siden.

Encyclopedia Britannica (verdenskjent engelsk oppslagsverk. Overs. anm.) inneholder sannsynligvis like mye «visdom» som et hvilket som helst nytuttverk i dag. I utgaven fra 1911 fant jeg for en tid tilbake en artikkel av en lærd tysk professor angående uttalen av det oldtidshebraiske språket. Jeg kan ikke gjengi ordlyden i dette avsnittet ordrett, men sammen av det som professoren sa, var som følger:

Muligheten for at vi igjen kan få tilbake oldtidshebraisk som et levende språk med rett uttale, er like så fjern som muligheten for at en jødisk stat noen gang vil bli opprettet i Midtøsten.

37 år senere, i 1948, fant det som professoren hadde sagt var umulig, sted. Visdommen til denne kloke professoren ble gjort til dårskap. Hvorfor? Fordi det han sa gikk imot profetiene i Skriften, og de står fast og vil måtte gå i oppfyllelse.

I Jesaja 46 stadfester Gud på nytt at Hans styring med universet er absolutt, og at Hans profetiske ord bestemmer historiens løp:

«Tenk på det som hendte før, helt fra eldgammel tid. For jeg er Gud, og ingen annen: jeg er Gud, det er ingen som jeg. Jeg kunngjør fra først av de siste ting, forutsier det som ikke har hendt. Jeg sier: Min plan skal bli fullført, og alt jeg vil, det gjør jeg» (Jes 46,9-10).

Vi må alltid huske på at det er den allmektige Gud som taler. Han er den som tilkjennegjør avslutningen helt fra begynnelsen av. Hans plan vil bestå, og Han vil sette i verk sin vilje. Spørsmålet er ikke om Guds ord vil gå i oppfyllelse eller ikke, men hvordan vi stiller oss til fullbyrdelsen av Ordet, både gjennom historien og i vår egen tid.

Oversatt av John Hjemlestad

gelig forkaster Islam læren om den treenige Gud.

2. Opp gjennom tidene har kristen tro alltid kretset rundt Jesu død på korset og oppstandelsen. Islam benekter at Jesus i det hele tatt døde og stod opp igjen, de mener at Han ble tatt levende til Himmelen.

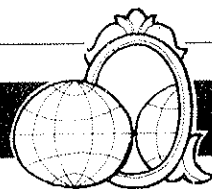
3. Jesus forkynte at Han var kommet for å oppfylle Loven og profetene (Mat 5,17). Islam hevder at de er den sanne oppfyllelsen av åpenbaringene både i det nye og gamle testamentet.

4. Jesus lovet at Han skulle sende «talsmannen» (Joh 14,15-17 og 26). Den kristne menighet har alltid lært at dette gikk i oppfyllelse da Den Hellige Ånd kom på pinsefestens dag. Islam hevder at Muhammed var den talsmannen som skulle komme.

5. I det gamle testamentet, som Jesus erklærte hadde gyldighet, står det klart at Abraham la sin sønn Isak på alteret på Moriafjellet (1 Mos 22,9-12). Islam hevder at det var Ismael som her skulle ofres.

Disse motsetningene mellom Islam og Jesu lære kommer sterkt fram i hele verdenssituasjonen i dag, og da spesielt i Midtøsten. Det er en enkelt åndsmakt som ofrer landene der i en intens og ubøylig motstand mot at Guds plan med Israel skal gå i oppfyllelse: **Og det er Islam.**

Det er vanlig i dag å kalle de ikkejødiske folkene i Midtøsten for «arabere», men dette er egentlig en misvisende benevnelse. Araberne er semitter – etterkommere av Sem, med Abraham som sin stamfar. Innbyggerne i Nord Afrika – så som Egypt,

Vanskeligere for de kristne i Kina

De første opplysningene om tilstrømming overfor Kinas kristne kom med folk som hadde besøkt Henan-provinsen. De kunne fortelle at over 200 protestanter ble arrestert av nasjonal-politiet det siste året. De arresterte var ledere for de såkalte hus-menighetene. Noen av dem ble løslatt etter få dager, mens andre fortsatt sitter arrestert.

Etter hvert har det kommet lignende nyheter fra nesten halvparten av Kinas provinser og større byer. Mange av de som ennå ikke er blitt arrestert, har gått i dekning. En av disse, en kvinnelig evangelist og husmenighetsleder, forteller at hennes far ble hengt opp etter armene og slått for å få ham til å få fortelle hvor hans datter gjemte seg. «Alt vi kan gjøre er å gråte over dem og be for dem», sier en kristen kineser.

Fra den kommunistiske maktovertagelsen i 1949 og fram til kulturrevolusjonen i 1966 var det tillatt en viss kristen aktivitet som var underlagt statlig kontroll. Under kulturrevolusjonen ble tusener av kirkeledere og menighetsmedlemmer sendt i arbeidsleirer og hundrevis avrettet. Men likevel har den protestantiske kirken ikke bare overlevd, men vokst i sin nye arbeidsform – husmenigheter. Den offisielle protestantiske kirken i Kina sier at det finnes 3 millioner protestanter i landet, mens Chinese Church Research Center i Hong Kong hevder at det er minst 30 millioner.

En arrestordre på en husmenighetsevangelist gir et slående bilde på hva som skjer på denne fronten i Kina. Det sies at han har «forledet» 400 personer til å bli kristne, 100 av dem på en kveld, og ved flere anledninger forstyrret ro og orden ved å holde møter på en sportsarena. Denne arrestordenen viser at evangelisering blir sett på som en kriminell handling selv om den nye grunnloven sier at «staten beskytter all lovlig religiøs aktivitet». Først nå i høst har en regjeringsavis stadfestet at det eksisterer en protestantisk «vekkelsesfeber».

I den romersk-katolske kirken er det spenning mellom den statskontrollerte kirken som har brutt all kontakt med Vatikanet, og en undergrunnsgruppe som fremdeles er lojal mot Paven. Det siste året har dusinvis av presteskaper blitt fengslet, bl.a. Biskop Peter Joseph Fan, 76, som fikk en dom på 10 år for å ha ordinert undergrunnsprester.

Fra Newsweek

Verdens mest religiøse land

USA er det mest religiøse landet i verden. Mellom 95 % og 98 % av amerikanerne sier at de tror på Gud. I de fleste land i Europa er dette tallet under halvparten av hva det er i USA. En av forklaringene er det skillet mellom stat og kirke som finnes i USA. Kirkerne må gå aktivt ut og rekruttere sine egne medlemmer. Med statsstøtte behøver ikke en kirke arbeide for å opprettholde seg selv. **Seymour Martin Lipset, professor i statsvitenskap og sosiologi ved Stanford University, til Newsweek**

Møtte Jesus på Universitetet

I parlamentet i Kigali, Rwandas hovedstad, sitter en ung kvinne som ikke bare er interessert i politikk og økonomi, men også i sine medmenneskers frelse. Hennes navn er Donatilla Ngityigeka.

Hun vokste opp i enkle kår i en bondefamilie i Rwandas fjellstrøk. Hennes foreldre var protestanter, men som hun selv sier bare navnkristne. Donatilla begynte i katolsk grunnskole. Det var det billigste, men da var hun nødt til å la seg døpe hos katolikkerne. Det gikk bra for den lille jenta; hun var blant de beste i klassen. Etter seks år tok hun eksamen med glans.

Hun fikk fortsette sin skolegang, denne gangen i protestantisk skole, men en nonne kom en gang i uken for å ha religionstimer med de katolske elevene. Donatilla mener at hun helt fra denne tiden hadde en lengsel i hjertet etter å oppleve åndelige realiteter. Etter avsluttet gymnas fikk hun et stipend fra staten for å dra til Frankrike og studere økonomi. Selv sier hun at hun er overbevist om at det var Gud som la dette til rette for henne selv om hun ikke var noen kristen på denne tiden.

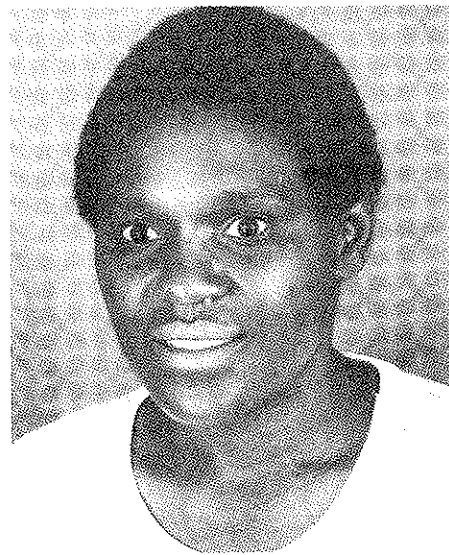
Donatilla oppdaget fort at europeerne var annerledes enn afrikanerne. De var tøffere, og brydde seg ikke så mye om hverandre – hver hadde nok med sitt. En dag så hun en bokstand i en av korridorene på universitetet. Hun så litt nærmere på bøkene, men det som fengslet henne var de som stod bak bordet. Det strålte av dem, hun begynte å prate med dem, og de fortalte åpent om sitt forhold til Gud. Dette vakte Donatillas nysgjerrighet, og hun begynte å gå på møtene som disse ungdommene inviterte til. Der møtte hun kjærlighet og omtanke.

Etter hvert forstod hun at hun måtte bli født på nytt, og alene bøyde hun kne og tok imot Jesus. Etter et år ble hun døpt og medlem av menigheten. Hennes afrikanske venner hadde vanskelig for å forstå henne, men de så at hun hadde blitt så glad! Noen av dem ble med henne på møtene og ble frelst.

Etter avsluttede studier dro Donatilla tilbake til Rwanda. Der underviste hun først i katolsk skole før hun ble tilbudt å begynne som sekretær i regjeringspartiet.

I 1983 ble hun spurt om hun ville stille som kandidat til parlamentsvalget. Hun sa ja, og ble valgt inn. På spørsmål om hva hun ønsker for sitt land, sier hun: «At mange skal få oppleve Jesus, fred for landet, at kvinnene skal få bedre kår og flere kvinner i politikken.»

Fra Evangelii Herold

«Danvik – 84»

Nylig arrangerte Lausanne-komiteen i Norge en konferanse på Danevik Folkehøyskole i Drammen. Det var et representativt frammøte både fra lutherske og frikirkelige kretser. Blant de norske talerne var biskopene Erling Utne og Håkon E. Andersen, fakultetslektor Tormod Engelsen, forstander Jan Åge Torp, evangeliseringssekretær Oddvar Søvik og redaktør Oddvar Nilsen. Blant emnene som ble tatt opp var: Evangelisten i en ny tid, Kristen enhet og mangfold. Forholdet frie organisasjoner/ kirkestruktur, Bønn og evangelisering. Med Ånd og kraft som bevis og vekst gjennom grupper og husfelleskap. Et av de emner som vakte størst interesse og samtale, var tema «Hvordan nå nye i Norge – det nye Norge» som Asbjørn Nordgård og redaktør Jon Magne Lund foreleste om. Her tok de opp hvordan det norske samfunnet ser ut i dag. Nordgård hevdet at dagens Norge er et mobilt og rotløst samfunn, det er pluralistisk og urbanisert. Derfor bør vi satse i våre nære omgivelser. Vi har blitt et media-samfunn, noe som også bør inspirere til den mer nære og personlige form for evangelisering.

– Norge er et utdannessamfunn, og vi tror ofte at velutdannede mennesker er åndelig bevisste. Det er ikke tilfellet, hevdet Nordgård som selv har akademisk forskningsbakgrunn. – Sannheten er at de over-

later kristendom og religiøse spørsmål til «profesjonelle» som f.eks. teologer, og vil selv ikke ta standpunkt til spørsmålene. For å rette opp dette, må vi være mer bevisst på å forkynde det alminnelige prestedømmet.

Jon Magne Lund som er redaktør for den lutherske frikirkes organ, åpnet friskt med å hevde at norske menigheter fører en stadig tapende kamp mot et hundreårig møte- og virkemønster. Han advarte mot den «fromhets-tendens» som gjør at menighetshyrder tar på seg altfor mange oppgaver. – Dette er like farlig som den pastorale kontrollysten, hevdet Lund. – Mange forkyrnere er så opptatt av menighetsarbeid og møter, at de ser verdslige mennesker nesten bare når de ser «Dagsrevyen». Lund satte ellers i sitt tankevekkende innlegg lyset på en del av de former vi holder så fast på i våre menigheter, og stilte spørsmålet om ikke disse er mer kulturbestemte enn bibelske. I et innlegg etter disse foredrag sa res.kap. Bent Reidar Eriksen at noen av de største farer i menighetslivet i dag er manglende forventning, og bundenhet av bestemte virkemønstre. Dette skaper ofte spenninger mellom bestående virkemønstre og det nye som vokser fram. Den virkeform vi bruker, er en preken i seg selv om hva vi tror på. I stedet for å bruke krefter til å være uenige med hverandre om virkeformer, bør de som har syn for nye former få lov å kjøre i gang med disse.

Det ble ellers understreket i samtalen at vår oppgave som kristne, ikke er å vise kritikk og dømmeskye overfor de ikke-kristne, men å vinne dem ved vennlighet.

På bildet ser vi sek. i Den norske Lausannekomite, Bent Reidar Eriksen, introdusere hustruen til Leighton Ford, som var blant talerne på «Danvik-84». Hun er også søster av Billy Graham.

Bare ti års forsinkelse

I Rangoon, Burma, er pinsevevnene i ferd med å bygge sin egen kirke. Byråkratiet kvern maler utrolig sakte i Burma, og en må søke skriftlig om alt fra tømmer til spiker. Alle søknadene behandles for seg, og det kan godt skje at enkelte av dem blir liggende i flere år før de blir behandlet. Men Østens folk har en positiv livsinstilling. En av lederne i menigheten utbrøt da de stod på sentrumstomten der kirken skal bygges: «Takk, Gud, at det bare ble ti års forsinkelse!»

Astrid Hov hilser

Vi har fått nye kontakter med misjonær Astrid Hov, som vi tidligere har hatt intervju med og som vi også har meldt fra om nå blir behandlet for sykdom i skjoldbruskkjertelen. Hun forteller gledestrålende at det går fremover med henne. Hun har mottatt over 200 brev, kort og hilsener fra Hvetekornets lesere, og er meget takknemlig for all den oppmuntring dere har gitt henne på denne måten. Hun er fortsatt ved meget godt mot, som hun selv sier: «Jeg bobler over av takk til Gud! Det andre ser på som problem og skuffelser, kaller jeg nye erfaringer». Hun vil gjerne ut til Afrika igjen, men p. g. a. kontroll med sykdommen må hun være i Oslo, hvor hun nå har fått fast adresse. Hun får ikke være så mye ute for å vitne om Jesus som hun ønsker, men hun sprer sin «stedfortreder» boken «Stans meg ikke», som er utgitt på Logos forlag. Dette er en bok som egner seg godt som gave til mennesker en vil vinne for Gud. Søster Hov har gitt flere av sine bøker til fengsler og rekonvalesent hjem med sin personlige hilsen i hver bok. Hun håper også boken vil vekke interesse for å reise et sårt til trengt møtelokale for den menighet i Sør-Afrika som hun har grunnlagt. Søster Hov kan formidle gaver til dette kirkebygg, videre til menigheten der ute, som daglig er i hennes tanker.

Hennes adresse er nå:

Astrid Hov, Lovisenberggt. 13, A2

0456 OSLO 4

Tlf. 02 - 35 42 47

Hun er glad for hilsener både fra kjente og ukjente kristne søsken.

Fra Sør-Afrika republikken

I følge en offisiell undersøkelse bygd på tall fra perioden 1970 til 1980, er pinsevevnene og Apostolisk Tro de to raskest voksende kirkene i Sør-Afrika Republikken. Undersøkelsen viser at mer enn 10 % av landets totale befolkning er pinsevenner. Hvis andre karismatiske grupper legges til, kommer tallet opp i 13-14 %.

Både pinsevevnene og den apostolske kirke har tillatelse til å sende sine søndagsgudstjenester direkte på den statlige radioen. Både radio og TV er underlagt statsmonopol i Sør-Afrika, og tidligere har bare de historiske kirkesamfunnene fått tillatelse til å komme på lufta. Disse to samfunnene deltar også i religiøse program på TV.

Siden Umkomati-avtalen med Mocambique ble undertegnet, har dørene blitt åpnet for misjon i dette landet. Etter Mocambiques uavhengighet og sosialistenes maktovertagelse har kirkene hatt en svært vanskelig tid, og det er nå et enormt behov for undervisning, bibler og mat i dette landet.

Fra World Pentecoste

Nigeria sender ut misjonærer

Den nigerianske kirken har hatt en eksplosiv vekst det siste tiåret. I 1972 var det 20 menigheter i landet, i dag er tallet i overkant av 100! Noen av menighetene har over 1 000 medlemmer, og andre forteller at de har over 2 000 tilstede på søndagsgudstjenesten. Men Nigerias kirke har ikke stoppet der. Den har gått ut over sine egne grenser, og driver nå misjon i Benin, Ghana og Liberia.

Fra World Pentecoste

Graham i Sovjet

Billy Graham har i høst gjestet Sovjetunionen og talt i flere byer. Denne preken-turneen kommer som svar på en 25 år gammel bønn. Graham forteller at han under et besøk i Moskva i 1959 ba utenfor den kjempemessige Lenin Stadion at Gud skulle åpne dører så han en gang fikk tale til det sovjetiske folket. I de senere årene har han hatt møter i Ungarn, Polen, Øst-Tyskland og Tsjekoslovakia, men hele tiden har Sovjetunionen ligget ham på hjertet. Under et besøk på en fredskonferanse i Moskva i 1982 kom Graham med uttalelser som ble skarpt kritisert i Vesten etterpå.

Det er ikke en typisk «Graham-kampanje» slik vi kjenner den fra andre steder i Verden, han nå har hatt i Sovjet. Ingen anonskampanje for å gjøre møtene kjent, ingen store idrettsanlegg leid til å holde møtene på. De lokale menighetenes lokaler har vært brukt, og jungeltelegrafene har gjort møtene kjent. I Leningrad Baptistkirke var det ikke en tomme ledig da 2 000 mennesker presset seg sammen for å høre Graham. Blant disse var det også mange tenåringer. To av deltakerne sa at de hadde reist 3 000 km fra Sentral-Asia for å være med på dette møtet. Utenfor stod store menneskemengder i surt høstregn og hørte Grahams tale gjennom høyttalere. Dette at myndighetene tillot at talen ble overført til de ute, er i seg selv et under. Sovjetisk lov forbyr å forkynne evangeliet utenfor kirkebygningene. I Tallinn, Estlands hovedstad, var det 3 000 mennesker som ikke fikk plass i lokalet, og disse ble jaget bort av politiet.

Innholdet i Grahams budskap har vært det samme som vi kjenner fra hans kampanjer i Vest. Men ordene får kanskje større virkning i et ateistisk land. «Jesus Kristus henger ikke død på korset. Han er en levende Kristus. Han kan komme til deg personlig. Han kan komme til din familie. Han kan komme til ditt land.» I denne tiden med dårlig forhold mellom Øst og Vest prøvde Graham å fortelle det sovjetiske folket at USA og Reagan ønsker fred, men hans viktigste budskap var likevel fred med Gud. Hans budskap vil trolig nå ut til langt flere enn de som fikk plass i møtelokalene. Hemmelige kassettopptakere – denne gangen møtedeltakernes – vil nok sørge for at talene

blir hørt i store deler av Sovjetunionen.

Sin vane tro innbød Graham til frelse, og ba de som ville ta imot Jesus om å løfte sine hender. Til tross for at tilhørerne var klar over at det var KGB-agenter til stede med fotoapparat, løftet 20-30 mennesker sine hender. En møtedeltaker forklarte etterpå hvorfor det ikke var flere som gjorde en slik offentlig bekjennelse: «Dere amerikanere lever i frihet. Våre armer blir alltid presset inn til kroppen vår. Vi er som fanger. Det koster for oss å bekjenne på denne måten.»

Graham fikk også anledning til å møte jødiske religiøse ledere og tale i Russisk Ortodokse kirker som aldri tidligere har tillatt en protestant å tale fra deres prekestol. I Leningrads Ortodokse Akademi talte Graham til 1 000 prester og kursdeltakere. Uten direkte henvisning til Sovjet sa han: «Det finnes land hvor du ikke kan gå ut og forkynne evangeliet. Hva skal en da gjøre? Vi må bære Åndens frukter slik at folk blir tiltrukket av den ånd vi har i oss når de ser hvordan vi lever. Kristne har overlevd ateismens trusler fordi evangeliet i seg selv er en kraft til å forandre mennesker», sa Graham.

Fra Newsweek

Nye evangeliseringsmåter

I lyset fra to parafinlamper sitter en gruppe smilende hinduer et sted i India og lytter til bibelfortellinger. Indieren, som synger og prater på stammespråket, blir stadig avbrutt av to i forsamlingen som kommer med kommentarer, spørsmål og vittigheter. De er ikke uhøflige. *Burra kathafortellerne*, slik som denne, er avhengig av hjelp fra et par stykker i forsamlingen for å holde på de andres oppmerksomhet. Tidligere mente forkynnerne at denne stammen var uimotagelig for evangeliet fordi de ikke viste noen interesse for gudstjenestene. Men nå, for første gang, forstår disse menneskene hva historien om Jesus innebærer fordi de får den fortalt på en måte de forstår.

Kommunistiske grupper har lenge spredd sitt budskap på denne måten. Nå har en del bibelskoler og andre kristne institusjoner oppdaget verdien i de lokale fortellermåtene og underviser sine studenter i hvordan de skal bruke dem for å spre evangeliet. De bruker dokker, sang, samtaleforkynnelser og folkelige skuespill for å få folk til å forstå det budskapet de kommer med. Og resultatet uteligger ikke. Flere steder i India blir nå folkedanser som tidligere dro med seg fyll og utskjelset, brukt til Herrens ære.

Fra Global Prayer Digest

Gav bort yacht

I 20 år hadde en kristen forretningsmann i California, USA, drømt om å få sin egen yacht. Men for seks år siden fikk han og hans kone et nytt møte med Gud, og begynte å legge om sin livsstil. De begynte å gi mesteparten av sin inntekt til misjonen, og fant ut at de ikke hadde behov for noen yacht. I stedet begynte de å drømme om å få tak på en båt som kunne brukes til evangelisering. Drømmen ble oppfylt da de fikk høre at kanadiske myndigheter skulle selge en av sine båter, *Petite Forte*. De kjøpte båten, men den første natten de lå i den, talte Gud til Keith. – Du er ingen misjonær. Gi denne båten til «Youth with a Mission», og fortsett i dine egen jobb. – Jeg måtte bare adlyde Gud, sier Keith.

Skipet, som nå er omdøpt til *Anastasis II*, er på 1053 tonn med sengeplass for 60 mennesker og kan ta 100 tonn last. Det er altså en god del mindre enn sitt søsterskip, og kan derfor legges til i havner som er for små for *Anastasis I*, særlig aktuelt er dette på de karibiske øyer.

Fra Renewal

0 Prosent!

Pinsevennene i Norge er kjent som glade givere til misjonen. Mellom 30 og 40 % av en gjennomsnittsmenighets årsinntekt går til misjonen. Men likevel: Null prosent går til å nå helt u nådde folkeslag!

Fra Livets Gang

Usikkert for Taiwan

Vi har i det siste fått noe uventede signaler fra politiske myndigheter på Taiwan om restriksjoner på visum for misjonærer. Vi er enda ikke helt klar over rekkevidden av dette, men det er et faktum at flere misjonærskaper har måttet skjære ned misjonærantallet denne siste tiden – særlig gjelder dette amerikanske selskaper, opplyser gen. sekr. Egil Grandhagen til Utsyn.

– Myndighetene skal ikke være villige til å gi nye visa utover det misjonærantallet denne siste tiden – særlig gjelder dette amerikanske selskaper, opplyser gen. sekr. Egil Grandhagen til Utsyn.

– Myndighetene skal ikke være villige til å gi nye visa utover det misjonærantallet som var på feltet i april -84. Men hvilke konkrete utslag det vil få for vår misjonærstyrke for framtida, er det ennå for tidlig å si noe om.

Vi synes midlertid at det er rett å gi disse signalene videre til vårt misjonsfolk. I dag har vi arbeidsmuligheter. Disse signalene minner oss om at det gjelder å nytte tiden, og så må dette også være en tilskyndelse til oss å minne misjonens Herre om våre utsendinger i dette landet, understreker Grandhagen.

Fra Utsyn

Teltet ødelagt

Det gigantiske møte-teltet til Reinhard Bonnke ble nylig ødelagt i en storm som feide over Kapp-landet i Sør-Afrika. Forsikringsselskapets etterforskere har kommet til at det ikke kan ha vært vinden, som bare nådde en styrke på 85 km/time, som har forårsaket de store ødeleggelsene. De må skyldes en fabrikkasjonsfeil. Hele skaden blir dekket av forsikringen, og misjonen får altså ingen utgifter til reparaasjon. Teltet skal være klart til bruk igjen i januar 1985.

Under uværet som forårsaket at teltet revnet, samlet det seg mange troende rundt teltet i gråt og bønn til Gud. Det var ikke bare sorgen over teltet som ble ødelagt, men også bekymring for hvordan det nå skulle gå med den planlagte kampanjen som tynget dem. Bonnke, som på denne tiden var i Calcutta, sa da han hørte den triste nyheten: «Vi må fortsette. Vi vandrer i mirakler».

Og mirakler kunne de behøve, for været i Sør-Afrika er vanligvis kaldt og vått på denne tiden av året. Men tusener av kristne begynte å be om fint vær under kampanjen i Johannesburg. I helgen før kampanjen skulle begynne feide den verste storm i manns minne over distriktet. På morgenen den dagen møtene skulle begynne våknet Bonnke og hans medhjelpere til regn og tåken skjulte det berømte Table Mountain. Men så kom miraklet. Klokkene 3 på ettermiddagen begynte været å lette over stedet der møtene skulle holdes, mens mørke, truende skyer omkranset himmelen.

Kampanjen skulle vare to uker, men ble forlenget en uke til. 800 000 mennesker besøkte møtene, og på avslutningsmøtet var det 50 000 mennesker til stede. Og været holdt hele tiden. I dette møtet talte Bonnke om hvordan mirakler skjer. Mens han talte, reiste plutselig en krøpling seg og gikk fra og vitnet om sin helbredelse. Bonnke behøvde ikke å avslutte sin tale, dette var bevis godt nok.

Ut av det som så ut til å bli et nederlag for Guds sak, strålte det fram en mektig herlighet av en ny vind som suste over Kapp-landet – vinden av Den Hellige Ånd. – Jeg har aldri opplevd en slik kampanje i hele mitt liv, sier Bonnke om møteserien.

Nå i oktober holder han en ny «tak-løs» kampanje i Harare, Zimbabwe.

Fra World Pentecoste

De spedalske trenger fortsatt hjelp

Norge har stor ære av å ha legen som oppda-

get Lepra-basillen, populært kalt Hansen-basillen. Det var dr. Armauer Hansen fra Bergen som oppdaget leprabasillen i 1873. I 1874 ble The Leprosy Mission grunnlagt i London. Kampen mot lepra har nå pågått i 110 år uten at man har greid å finne en vaksine mot sykdommen. Men det forskes iherdig fremdeles, og håpet er at det snart må være mulig å helbrede de 15 millioner spedalske som finnes i verden. Nå brukes medisinerne Riampicin, Dapsone, Lamprene og Clofazimine. Kommer pasientene tidlig nok til behandling, kan de helbredes ved regelmessig bruk av disse medisinerne.

I Norge representeres Lepra-misjonen av misjonær Johannes Holte, Viges veg 20, Skien. The Leprosy Mission utgir magasinet New Day som kommer ut to ganger årlig på engelsk. Det franske «En Action» utkommer 4 ganger i året. Dette bladet finnes også på norsk – «I Aksjon».

Danmark vil oppleve vekkelse

Det er Dich Mohrmann som uttaler dette. Han og hans kone vil i vinter være lærere ved Mariager det kommende skoleåret. Det er 21 år siden Mohrmann besøkte Danmark første gang, og i de senere årene har han vært fast tilknyttet den ettårige bibelskolen i Elim, København.

På spørsmål om hvordan han bedømmer den åndelige situasjonen i Danmark, svarer han: – Jeg føler at Ånden er i bevegelse i Danmark, og at det vil komme en stor vekkelse over landet. Mange opplever en fornyet hunger etter mer av Herren, særlig gjelder dette de unge. Flere blir frelst, og det skjer tegn og under.

– Generelt er det i Danmark et tomrom og en lengsel etter realiteter. Jeg tror at menighetene kommer til å oppleve en mektig åndsutgyldelse. Det er tre ting som får meg til å tro det. For det første er de forskjellige forkynnere samstemte. Dernest er det den store rekrutteringen til bibelskolene. Det er også en utbredt lengsel blant de unge etter å dyktiggjøre seg til tjeneste i menighetene. For det tredje ser jeg utviklingen i det kristne radio- og TV-arbeidet. Dette arbeidet er med på å prege folket, og det vil gi dere en rik høst.

Fra Korsets Evangelium

Tro og valgkamp

Som et ledd i kampen for å bli gjenvalgt som amerikans president, holdt Ronald Reagan en bønnefrokost for 17 000 evangeliske pastorer i Dallas dagen etter Republikanernes landsmøte. I sin tale under denne samlingen

Bring ut JESUS, du også!

Julegaven som gir glede og fred

Judith med ny kassett!

12 herlige sanger til ypperlig musikk

JA, jeg ønsker tilsendt stk. av Judiths kassett:

«DET FINNS ET NAVN HØYT OVER ALLE ANDRE»

Pris kr. 50,- (+ oppkrav)

Navn:

Adr.:

P.nr./Sted:

Sendes til:

GÅ UT AKSJONEN
Rådhusgt. 7
3900 Porsgrunn

sa Reagan bl.a.:

– De som angriper religionen hevder at de gjør det i toleransens, frihetens og fordomsfrihetens navn. Men er ikke sannheten at de er fordomsfulle mot religionen? De nekter å godta at religion er en viktig del av våre liv.

Både Reagan og Mondale er klar over at dagens amerikanere er på desperat leting etter varige verdier og dypere mening med livet. Denne søken kan vise seg å være dyp nok til å gjøre religiøse spørsmål til en viktig del av valgkampen.

Fra Newsweek

430 studenter på svensk bibelskole

Livets Ords Bibelcenter i Uppsala har i skoleåret 84/85 opptatt 430 elever. Det er mere enn en fordobling av fjordårets antall, flere av elevene kommer fra Norge og Finland. Skolen har som målsetting å «– utruste kristne med troens ord så de kan bli effektive og i Den Hellige Ånds kraft fullføre misjonsbefalingen.» Skolen er allkristen og tar imot elever fra 18 år og oppover. Det er Ulf Ekman som leder denne bibelskolen som på kort tid har blitt den største i Norden.

**Pelle Karlsson's
spalte:**

Gud har bare én menighet

VIL VI ENHET?

Det ligger noe helt spesielt i at Jesus ber så inderlig om enhet blant sine egne i Joh 17. Det var jo Han som snudde seg mot graven som Lasarus var blitt lagt i, og sa: «Lasarus, kom ut». Og Lasarus sto opp fra de døde etter flere dager i graven og kom ut foran alles øyne. Det var også Jesus som tok de fem brød og de to fisker og velsignet dem, slik at det rakk til mat for flere tusen mennesker. Og det var også Han, som da Han befant seg på båttur med sine disipler, så på den sterke vinden og de svære bølgene og sa til stormen: «Ti og vær stille!» og alt ble fullstendig rolig. Gang på gang ser vi hvordan Jesus med et ord av autoritet, totalt forandrer situasjoner og tar makten over omstendighetene.

Men når det gjelder spørsmålet om enhet i Hans egen menighet, er det ikke slik. Man synes nesten Han kunne ha sagt til splittelsesåndene som Han visste skulle komme for å angripe Hans disipler i framtiden: «Ti, vær stille; forsvinn og vis dere aldri mer blant mitt folk!» Og at Han kunne sagt til Ånden som skaper enhet: «Kom ut, leire deg over min menighet og se til at det aldri blir noe annet enn enhet der!» Men Han gjør ikke det. I stedet ber Han på en måte som nesten er ulikt Ham. «Jeg ber om at de alle må være ett» (Joh 17,21). Vi kan i denne bønningen fatte hvordan Hans profetiske ånd sier til Ham at det vil bli vanskelig å få denne bønningen besvart. Finner vi ikke her noe av samme følelse som i et annet velkjent uttrykk av Jesus: «Når menneskesønnen kommer, mon han vil finne troen på jord?» (Luk 18,8). Det er som om Jesus i sin bønn om enhet klargjør sin vilje og lengsel innfor Faderen, men samtidig er klar over motstanden som denne bønn vil komme til å møte.

Hvorfor er det slik? Jo, fordi enhet blant Guds folk har å gjøre med disiplenes frie vilje. Gud tvinger ingen til å bli frelst. Men Han lokker og kaller oss i sin uendelige kjærlighet. Gud tvinger heller ingen til enhet, men i Jesu bønn ser vi hvordan Han lokker og kaller sin menighet til dette. Da Jesus vekte opp Lasarus fra de døde, var dette sikkert i overensstemmelse med de flestes ønske. Det er jo ytterst få som foretrekker død framfor liv. Da Han mettett skarene med brødene og fiskene, var dette også sikkert helt i overensstemmelse med alles vilje. Det finnes vel ingen som har noe imot å få litt mat når man er sulten. Da Jesus stillet stormen på sjøen, var dette også nøyaktig hva disiplene ønsket. Det er jo helt klart at man foretrekker en rolig og skjønn båttur i stedet for storm og uvær.

Men når det gjelder Jesu bønn om enhet, er spørsmålet: Vil vi virkelig dette? Er vi beredt på å betale prisen for virkelig enhet i Kristi legeme? Har vi på en slik måte lagt ned våre liv for Herren at hans bønn og lengsel også kan bli vår bønn og lengsel? Har vi lagt ned våre liv for hverandre i Guds menighet så også vi kan være ett, likesom Jesus og Hans Far er ett? Dette er det avgjørende spørsmål når det gjelder enhetsprosessen blant Guds folk.

Grunnen til at Jesus ber på denne måten, er at svaret har med vår vilje å gjøre. Og det er ikke sikkert at vi er villige til å bøye oss for denne Hans lengsel. Jesus ber, og for en gangs skyld er det vi som skal være med og stå for bønnesvaret. Han ber om enhet, men den eneste vegen til dette er at de som ønsker dette, virkelig er villige til det. Det hjelper ikke om himmelen er full av kjærlighet og enhet. Det hjelper heller ikke at Jesus ber inderlig om det. Ikke før vi er villige til å bli en del av bønnesvaret, blir det en virkelighet.

Det naturlige, kjødelige menneske er ikke spesielt interessert i enhet. Eller kanskje det er rettere å si at mitt kjød, slik jeg er av naturen, er veldig interessert i enhet og fellesskap med andre dersom jeg selv kan tjene på det i lengden. Men om jeg ikke vinner noe med det, kan det like godt være. Det er dessverre altfor ofte denne innstilling som råder blant enkeltmennesker og blant de ulike delene av Kristi legeme. Vi vil ganske enkelt ikke ha enhet fordi vi vil befeste vår egen funksjon og vår egen del av Guds menighet. Dette er en svært alvorlig situasjon.

Derfor er spørsmålet i dag: Hvem er villig til å bli en del av svaret på Jesu bønn om enhet? Hvem går med på å betale prisen for at denne Hans egen lengsel og bønn skal oppfylles i Hans menighet i denne siste tiden? ✍

Paulus og kvinnen – forts. fra s. 27

lide nød – ingen ville føle seg ensomme heller.

Noen ønsket sterkt å bli gift, men fant ingen de ble glad i, eller den de ble glad i, fant en annen. Noen velger å være ugift av forskjellige grunner. Paulus valgte å leve ugift fordi han skulle få mer tid til evangeliets forkynnelse og slippe all omsorg som følger med et familieliv.

Det må være tusen ganger bedre å være ugift enn å være ulykkelig gift. Det går an å leve meningsfylt og harmonisk som ugift. Den ugifte har omsorg for det som hører Herren til, skriver Paulus. Det er noe av det fineste vitnesbyrd et menneske kan få, for det har betydning både for dette livet og for det kommende. Tenk hvilken velsignelse og Guds velbehag som hviler over et slikt menneske. Opplagt går det strømmer av velsignelse ut fra et slikt liv. Det er interessant å være i nærheten av slike. De er i sannhet en vellukt på ethvert sted. Disse kan leve ut sine evner og krefter til glede og hjelp for alle de omgås. Den onde er ute etter å ødelegge et slikt rikt liv, derfor kommer han med anføtelser: «Stakkars deg, du er ensom, du har ikke barn, hvem skal vise omsorg for deg når du blir gammel? Se på andre hvor festlig de har det – du skulle sikkert ha giftet deg med den eller den, men nå kan du ha det så godt. Ingen blir forelsket i deg, du er ikke sjarmerende og tiltrekkende nok.» Mange går på den løggen og blir nedfor og syns synd på seg selv, de blir selvpoptatte og triste med ordentlig peppermøpreg.

Slik behøver ikke en kristen, ugift kvinne bli. Tvert imot, hun kan utfolde seg og blomstre som ingen andre. Hun sitter ikke i sitt eget, koselege hjem og venter på at noen skal komme på besøk. Nei, hun tar initiativet selv – ber til seg de som trenger kontakt, har ekstra omsorg for sine foreldre, søsken og øvrige familie og er åpen for impulser og ideer som gjør livet rikt og lyst.

Appell til dagens kristne kvinne

Guds Ånd var over profeten Jesaja da han appellerte til Sions datter:

Våkn opp, våkn opp!

Kle deg i kraft!

Ta på deg høytidsskrud!

Ryst av deg støvet!

Reis deg opp,

sett deg på tronen!

Løs lenkene du har om halsen!

Vær frimodig!

Vær sterk!

Vær ured!

La Herren få bruke alt Han har gitt deg. Bruk alt som du får tro til. Den kristne kvinne i dag må se til at hun ikke faller i den andre grøfta: Å underkue mannen, eller karre seg opp på bekostning av ham. Vi vil prise Gud for mannens spesielle rolle i samfunnet. Det er Guds gave til oss. Vi vil gi ham ære og takke ham fordi han vil være Guds hjelpende hånd slik at både mannen og kvinnen kan være på rett plass i hjem, menighet og samfunn. ☺

SANDOM

I vakre omgivelser ved enden av Vågvatnet ligger Sandom Retreatsenter i Lom kommune, et felleskirkelig sted for stillhet, bønn og kristen meditasjon.

Vi ønsker deg velkommen som gjest hos oss i disse ukene:

26/11 - 1/12	3/12 - 8/12
28/12 - 2/1	4/2 - 9/2
18/2 - 23/2	25/2 - 2/3
18/3 - 23/3	3/4 - 9/4
22/4 - 27/4	22/5 - 27/5

Hilsen Husfolket på Sandom.

Skriv eller ring til oss for nærmere opplysninger:

SANDOM RETREATSENTER,
2685 Garmo
Tlf. 062/12 745

Ny bok av T.L. Osborn

Hvordan nyte overflod

Vil Gud at vi skal lykkes med det vi gjør?

I denne boken tar Osborn frem at Gud vil fremgang og vekst, og hangår imot nederlagsforkynnelse. VIL DU LESE OG ERFARE DISSE SANNHETER I DITT LIV?

Pris poc. kr. 38,-

5 eks. eller fler — 30% rabatt.
50 eks. eller fler — 50% rabatt.

Send din bestilling til:
Hans Erik Haldorsen
Skiferveien 1
4875 NEDENES
Tlf. (041) 95045

NÅ I BOKHANDELEN!!

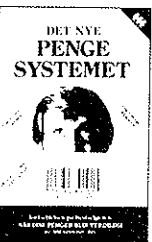
Siste sjanse, Narvaez
Israel Narvaez, sjefen i New Yorks tøffeste gjeng — MAUMAU — kunne hamle opp med hvem som helst, trodde han. Han var TRØBBEL med store bokstaver, men sto en dag overfor en mulig dødsdom for mord! Kunne han overleve og finne veien tilbake til samfunnet — og til Gud!
Spennning fra første til siste side!!
Poc. kr. 30,-

Regnbuens skjulte farer, Cumbeay
Et utall organisasjoner arbeider for å innsette VERDENS-HERSKEREN. De er villige til å utrydde 2 milliarder kristne og jøder for å nå sitt mål. Avsløringen har ført til mordtrusler mot forfatteren.
MA LES!
Poc. kr. 39,50
(Også på video-kassett. Oppgi system ved bestilling. Pris kr. 240,- pr.stk.)

Når dine penger blir verdiløse, Rolfe
En sterk avsløring av «666-systemet» som brukes over hele verden! En voldsom vekker for deg og dine. Årets bestselger i Norge? 10.423 solgt på 4 måneder! Beviser at Jesu gjenkomst er nær forestående!
Poc. kr. 35,-

Det nye pengesystemet, Rolfe
Avslører den «hemmelige» bruk av «666» i EAN-koden som fra 1. januar 1984 er påbudt på alle varer som produseres i Norge. Eget tillegg om bruken av «666-systemet» i Norge. Bør absolutt leses!
Poc. kr. 39,50
(Også på video-kassett. Oppgi system ved bestilling. Pris kr. 240,- pr.stk.)

Baklengs-rock, Aranza, kr. 30,-
Rockemusikken brukes av mange grupper til å forherlige Satan, gjevtilbedelse og bruk av narkotika. Baklengsmaskering lytter ungdom på i timesvis og blir påvirket uten å vite det. En oppaktuell bok for tenåringer, foreldre og ungdomsarbeidere! En oppfordring til å støtte kristne artister. Vær forberedt på sjokkerende lesning!

- eller direkte fra forlaget

JAI SEND MEG SNAREST:

-stk. Siste Sjanse - kr.30,-
 -stk. Regnbuens Skjulte Farer - kr.39.50
 -stk. Når Dine Penger - kr.35,-
 -stk. Det Nye Pengesystemet - kr.39.50
 -stk. Din For Evig - kr.38,-
 -stk. Kjenn Ditt Temperament - kr.38,-
 -stk. Postkort: sommer- vintermotiv kr.24,-
 -stk. Skjærefjeler m/blomstermotiv
 -stk. Aldri For Gammel For Gud - kr.49,- innb.
 -stk. Aldri For Gammel For Gud - kr.25,- poc.
 -stk. Gud Bruker Hverdagsmennesker - kr.25,-
 -stk. Husmenigheten - kr.25,-
 -stk. Kjærlighetsmåltidet - kr.16,-
 -stk. Baklengs-Rock - kr.30,-
 -stk. Barnebøker, sett a' 3 stk. kr.25,-
 -stk. Positiv Tenkning - kr.35,-
 -stk. Løslatt For Livet - kr.30,-
 -stk. Er Bibelen Guds Ord - kr.25,-
 -stk. Relfe: Økonomisk Rådgiver I - kr.30,-
- + porto. (Portofritt ved kjøp over kr.300,-)
RABATTER: (på bøker)
5 eks. av samme tittel - 30%
50 eks. av samme tittel - 50%

Navn:.....

Postnr./sted:.....

HERMON FORLAG Tel. 067-88560
3577 Hovet 88532

Innspirasjonsdagen

i Nyttårshelgen
27/12-1/1 1985

Vi har også i år gleden av og innvitere til Hermon «Bibeltimer, barnemøter og gruppesamlinger».

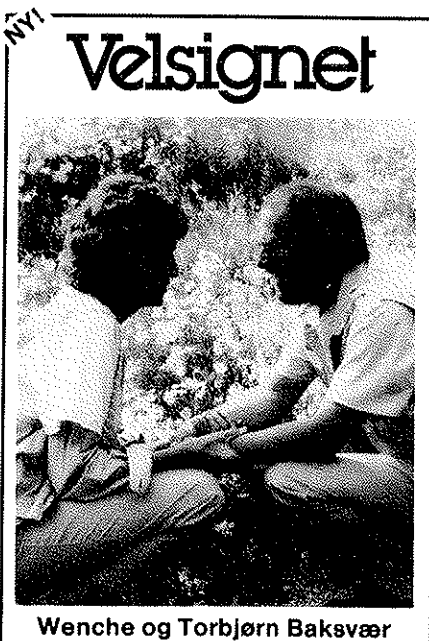
Pris kr. 675,- (5 døgn)

Medvirkende: Trygve Wikstøl, Leiv Holstad, Arne Bakken.

Påmelding:

Hermon Høyfjellsenter
3577 Hovet
Tlf. 067/88 532

MUSIKK OG SANG er en god JULEPRESANG!

Wenche og Torbjørn Baksvær

1. Wenche og Torbjørn: VELSIGNET	69,00
2. Wenche og Torbjørn: Mer enn ord	59,00
3. Mia Mariann og Per Filip: Kålekens ljus	59,00
4. Mia M. og Per Filip: Mitt hjertas sang	59,00
5. BØRUDGJENGEN	59,00
6. Bjarte Leithaug: Olgas basar	59,00
7. Rune Larsen og Bergen Jubilee Singers	59,00
8. Søndagskolen synger	48,00
9. Ivar og Linda	48,00
10. Eselet Freddy	39,00
11. Samuelssons: Från mørker til ljus	59,00
12. Trygve Wikstøl: Trygve på Hermon	18,00
13. Jimmy Swaggart: Just the Mention of Thy Name	59,00
14. Don Francisco: Holiness	59,00
15. Johnny Cash: Precious Memories	59,00
16. Twilla Parls: Keeping My Eyes on You	59,00
17. Sandi Patti: Lift Up the Lord	59,00
18. Sandi Patti: More than Wonderful	59,00
19. Sandi Patti: Love Overflowing	59,00
20. Joe English: Held Accountable	59,00
21. Age Samuelson: Det er betalt	69,00

Sendes i oppkrav + porto.

Navn:.....

Adresse:.....

HERMON FORLAG, 3577 HOVET
Tel. 067 - 88560/88532

Tekst: Jim MacInnes

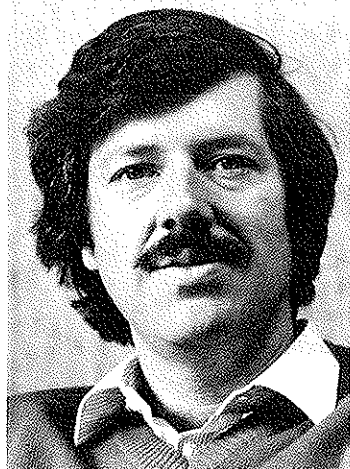

Foto: Rolf-Erik Janøy, (Illustrasjonsfoto)

HVORDAN VEILEDE MENNESKER TIL FRELSE

Noe av det vanskeligste for meg som reisende evangelist i Norge, har vært de kristnes reaksjon på oppfordringen om å være til hjelp under møter.

Ta for eksempel noe som hendte for ti år siden (jeg kunne bruke ferskere eksempel, men jeg vil ikke). Gud velsignet møtet og alle kjente Herrens nærvær. Folk svarte på kallet om å komme fram til alterringen. Først banet en eller to seg modig fram, og så kom «skredet». Alterringen ble fylt. Det var storartet!

Mange av de kristne som var til stede, begynte å gråte av glede. De hadde bedt om dette, ønsket det inderlig, og nå var noe av det de hadde drømt om blitt virkelighet. Mens vi sang det siste verset og alle sto stille og ventet på avslutningsbønnen, var jeg først glad over å se alle som var kommet fram, men dernest følte jeg meg så hjelpeløs. Det var så mange som gråt der ved alteret. Jeg visste at det de fleste trengte, særlig de unge som søkte Gud for første gang, var noen som kunne snakke med dem, be for dem og veilede dem. Men de var så mange (ca. 20-25 stk.) at presten og jeg ikke engang kunne håpe på å være til effektiv hjelp for alle, så jeg ba om hjelp. *Ingen kom.* Jeg gjentok oppfordringen. Jeg sa at hvis du er født på nytt, da kjenner du veien, så kom og hjelp til! Men ingen kom. I et siste – noe frustrerende forsøk – formante jeg de kristne til å komme fram for å hjelpe, men det var fremdeles ingen reaksjon.

Det såret, for jeg visste at så mange trengte hjelp akkurat da. Kanskje bare et ansikt som kunne ønske velkommen inn i «familien» eller et øre som kunne lytte til en annens nød hadde vært nok, men det var så lite hjelp å få.

Unnskyldninger

Vi ønsker å oppleve vekkelse. Men når den krever et personlig engasjement på et mann-til-mann nivå, da blir det hele plutselig alle andres ansvar og ikke mitt. Jeg kjente meg såret og skuffet den kvelden fordi jeg er opplært til å tro at hver kristen skal bære frukt, kunne føde og oppfostre åndelige barn og vise vei for andre. Selvsagt skal ikke alle være evangelister eller veiledere, men alle skulle kunne «være beredt til forsvaret når noen krever dem til regnskap for det håp de eier» (1 Pet 3,15).

Hvorfor er det blitt slik at vi kan be om vekkelse i flere år, men når vi opplever noe av den, så viker vi tilbake for å ta del i den på et personlig plan? Jeg får mange svar:

- «Jeg vet ikke hvordan jeg skal hjelpe»
- «Jeg er ikke åndelig nok»
- «Det er prestens jobb»
- «Jeg kjenner meg ikke ledet til det»
- «Jeg er redd for å gjøre feil»

Til det første svaret vil jeg si at hvis en kristen har vært frelst i mange år, da er det skammelig at han ikke vet hvordan han skal være til hjelp for andre. Før du nå legger fra deg denne artikkelen, så les den helt ut. Jeg snakker ikke om å være en veileder som har svar på alle ting, men om å kunne lede noen til Jesus og be med dem. Hvis det er slik at vi etter mange års forkynnelse av Guds ord, egentlig ikke har fått med oss noe, lurer jeg på hvorfor vi i det

hele tatt er med. Paulus snakker om en slik gruppe kristne når han sier at han ønsket å finne alle i stand til å lære andre, men fant at de ikke var kommet forbi barnestadiet, men selv trengte til å bli opplært. Sier jeg at du nå skulle føle deg fordømt fordi du føler du ikke kan hjelpe? *Nei!* Jeg sier bare at du ikke skal bruke hele kristenlivet ditt til å ha det på denne måten. Du skal gjøre noe med dette!

Å ha ansvar for nye kristne er ikke bare ledernes ansvar. Det er hele menighetens ansvar. Det er like mye ditt ansvar som prestens. Selvfølgelig har presten mye av dette ansvaret, men ett menneske kan ikke gjøre alt. Han trenger din hjelp og støtte.

«Jeg må vente til jeg føler meg ledet til det». Det at noen trenger hjelp og ingen andre enn du kan hjelpe, er svar godt nok i denne sammenheng. Da er det din tur!

– «Jeg tror ikke jeg er åndelig nok». Det er et godt utgangspunkt for deg. Det betyr at du må stole på Hans visdom og kraft. Heller ikke trenger den som er der ved alteret, en helgen med glorie til å hjelpe seg, men en som har vært igjennom den samme kampen. Han trenger en som kan forstå tvil, frykt og uvisshet – akkurat en slik som deg. Glem frykten, og hjelp til i stedet!

Da du første gang ble mor eller far, hadde du aldri vært det tidligere. Men likevel greide du det. Du gjorde sikkert feil, men noe inni deg – en slags innebygget evne til å være mor eller far – tok over. Da barnet kom, var du midt oppe i det. Frykten forsvant, og du visste du ville greie det. Slik er det også med åndelige barn. Det meste av frykten er der før fødselen. Når du så har ledet ditt første «åndelige barn» inn i Guds familie, vil du undre deg over hvorfor du var så engstelig på forhånd, fordi den «indre evne» til å være åndelig mor eller far hjalp deg.

Praktiske råd

1. *Vær naturlig.* Vær deg selv. Snakk slik du normalt ville ha gjort med en venn.

2. *Snakk med vedkommende.* Ikke begynn å be med en gang. Med dempet stemme kan du spørre f.eks. slik: «Hva kan jeg hjelpe deg med?» eller «Hva kan jeg be om for deg?» Det er viktig å stille slike spørsmål, så du kan se hvor de står og hva de trenger, og om det er noe spesielt du bør dele med dem. Spør også om navnet, så du kan bruke det når du ber. Når du snakker og ber, så vær personlig.

Ikke vær redd for å stille spørsmål, men prøv på en fin måte å få dem til å fortelle hvorfor de kom fram, og hvilke problemer de har akkurat mens du prater med dem.

Etter at du har bedt, kan du spørre; «Tror du at Gud har hørt din bønn?» Hvis de ikke er så sikre, så må du ta deg tid til å dele med dem fra Guds ord og din egen erfaring.

3. *Vær beredt!* Som speiderne er «Alltid beredt!» så bør også du alltid være beredt til å hjelpe på en praktisk måte. Lag deg en liste over emner som f.eks. «freise», «frelsesvisshet», og skriv dem ned i bibelen din

Husmenigheten. Forts. fra s. 47

dem. Når dere gjør dette, er dere i pakt med Kristi liv og Kristi ordre. For dette sa Han: «Når du skal hoide selskap, så innby fattige, vanføre, lamme og blinde».

Hva med de vellykkede, de som synes å ha alt, og virker så inderlig tilfredse? Svaret er enkelt: Evangeliet for alle. Og dere vil i alle samfunnslag, blant alle kategorier mennesker, finne noen som er mottagelige for evangeliet.

Når det gjelder den husmenighetsbevegelsen som nå vokser fram mange steder over hele verden, så gir den store løfter. Men mye avhenger av et samarbeid mellom de små feillesskapene og det store menighetsfelleskapet, og om disse både hver for seg og sammen former et omvendelsesmiljø. 🌿

med skrifthenvisninger. Eksempel: «Tilgivelse»: Jes 1,18 og 1 Joh 1,9. Bruk bibelord, og lag din egen liste over forskjellige emner med skriftsteder som betyr noe for deg personlig.

4. *Be om fullt navn* og skriv det ned. Hvis vedkommende er helt ukjent, så be også om adresse og telefonnummer, og gi det til pastoren også. Gi så ditt eget navn og telefonnummer sammen med pastorens på et kort (heist på en god traktat), og si til dem at de ikke skal være redde for å ta kontakt med deg – uansett når på døgnet. Forviss deg om at de forstår at dette ikke bare er tomme ord, men noe du mener.

5. Når du får spørsmål du ikke kan besvare, så vær ikke redd for å hente hjelp. I slike tilfeller venter jeg til pastoren er ledig og ber ham komme og hjelpe. Vi har alle forskjellige opplevelser vi kan dele med andre. Hvis ikke du «kommer igjennom», så få noen andre til å hjelpe deg.

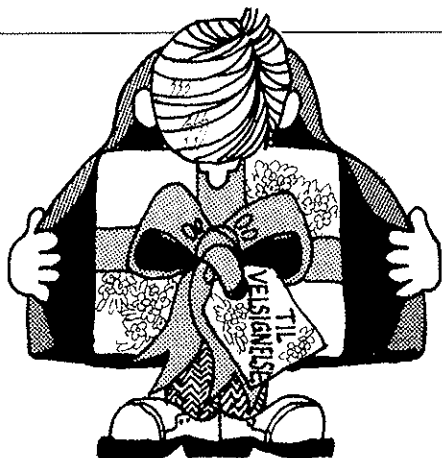
6. Hvis det er nok veiledere og du blir sittende igjen i benken, så be ikke bare for de som søker Gud, men også for de som hjelper til. Det vil gi deg selv styrke å vite at andre ber for deg når du er framme og hjelper til.

7. Når du kommer hjem, skal du be for dette mennesket hver dag. Hvis det går lang tid uten at du ser eller hører noe mer fra ham, så snakk med pastoren om hva som kan gjøres for å gjenopprette kontakten, f.eks. et besøk.

Lederskapets ansvar

Husk, det er ingen frykt i Guds fullkomne kjærlighet! Ikke vær redd for å være et redskap for Ham!

Dere som er i lederskapet, oppmuntrer de andre til å være til hjelp. Kanskje du mener at du kan gjøre det bedre selv fordi du har mer erfaring, og du kan ha rett i det (men ikke alltid). Likevel, hvordan skal disse andre få erfaring om de ikke får prøve seg? Derfor må dere oppmuntre andre til å ta del i denne meget viktige tjenesten, og hele Legemet skal dra nytte av det. 🌿

GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISSTHET

Art. 13

Tekst: Kjell Sjøberg
Tegning: Svein Thorkildsen

KUNSTNERGAVER

Om å ha et skapende sinn

Vi er Kristi medarbeidere, til og med i Hans oppgave med å skape. Det finnes skapende tanker, handlinger og ord som er direkte inspirert av Jesus.

Kristi skapende sinn er inspirasjonen og drivkraften for en kristen kunstners fantasi og ideer.

Å skape sammen med Kristus innebærer både det veldig store, nemlig å ha del med Kristus i det mirakuløse – i skapelsesunder Han gjør i dag. Men det innebærer også det hverdagslige – nyskaping i hverdagen som gjør at den ikke blir så trist og ensformig.

Med de samme ord som Det nye testamentet beskriver utrustning med åndelige gaver, beskriver Det gamle testamentet hvordan personer ble kalt av Herren og fylt av Guds Ånd for at de skulle bli skikket til den kunstnerisk krevende oppgave det var å utsmykke Tabernaklet (2 Mos 35,30-35). Deres kunstneriske dugelighet ble en kanal som Den Hellige Ånd brukte til å uttrykke Guds herlighet og Guds egenskaper.

Den som har fått en kunstnergave, har fått et middel til å uttrykke sin lovsang til Gud. Salme 148 skildrer hvordan alt Gud har skapt, er en lovsang til Ham. Alt Gud har skapt, har fått en gave til å uttrykke lovsang med – en farge, en tone, en velduft eller en bevegelse. Derfor kan vi oppleve en symfoni av farger, toner, dufter, lyd og bevegelse i Guds skaperverk. Det er ikke bare med halleluja-rop vi lovsynger Gud. Det gjør vi også ved å skrive dikt, male bilder, forme skulpturer, skrive musikk eller

gjennom andre kunsthåndverk.

Å være Kristi medskapere er også å få Hans inspirasjon til skapende ideer om hvordan en kan spre evangeliet blant menneskene i verden.

Hva betyr «å skape»?

Å skape betyr å bringe fram noe som ikke har eksistert tidligere – å gjøre noe ut av ingenting. Å skape er å være det første intelligente vesen som danner og former en ting med guddommelig skaperkraft. I ordets mest vidtrekkende mening er det noe som bare er forbeholdt Gud, men vi er mennesker i Guds bilde, og det finnes noe av Guds skaperevne nedlagt i oss som kan utvikle seg i oss.

«I hele ditt folks påsyn vil jeg gjøre slike under som det ikke har vært maken til på hele jorden eller hos noe folkeslag» (2 Mos 34,10). I dette verset er ordet «gjøre» det samme ordet som i Bibelens første kapittel er oversatt med å skape.

Jesus hadde et skapende sinn

Jesu kunstneriske sinn kommer fram i Hans måte å male sine tanker i lignelser og bilder. Det nyskapende fantes i Hans forkynnelser. Aldri har noen talt som denne, sa de om Ham. Han talte annerledes enn folk var vant med å høre fra de skriftlærde og fariseerne. Han talte på en ny måte. Den nye tonen var gledestonen. Han var djerv i sin måte å bruke lignelser på. Der spilte Han ut hele sin skapende fantasi.

Noen av Jesu under var skapelsesunder. Da Han velsignet brødene og fiskene så de rakk til tusener, brukte Han sin gave til å skape. Å oppvekke døde var et skapelsesunder. Når Jesus helbredet syke, fulgte

Han ikke noe mønster. Han gjorde noe nytt hver gang. Det var nyskapende å gjøre fiskere fra Genesaret til verdensmisjonærer. Det var nyskapende å nå målet – å bli verdens frelser – via et kors i stedet for ved menneskelig framgang. Jesus var ikke noe dusinmenneske. Alt Han gjorde var ekte menneskelig, men også friskt og annerledes fordi Han aldri gikk i ferdigtråkkede spor.

Kristi medskapere

Bibelen sier at vi er Kristi medarbeidere. Hvordan kan vi da påstå at vi er Kristi medskapere? Guds ord sier at «vi har Kristi sinn» (1 Kor 2,16). Når Kristus bor i oss gjennom oppstandelsen og den nye fødselen, bor Han i oss med alle sine egenskaper. Åndens frukt er Jesu karakteregenskaper, overført til oss ved Den Hellige Ånd. Til Jesu sinn hører også Hans skapende ord, og Han utførte skapende handlinger. Den som har Kristi sinn, har Jesu skaperevne. Den Jesus som ved troen bor i deg, er ikke noe vanlig dusinmenneske, men full av originale tanker og ideer. Han er fargerik, levende, uvanlig, original og mirakelvirkende. Kristi sinn inne i deg betyr at du gjennom Ham kan skape nye veier for å nå mennesker med evangeliet. Du skaper nye ord som når fram til mennesker av i dag som ikke forstår vårt tradisjonelle kanaan-språk. Vi definerte skapelse som å gjøre noe for første gang. Det finnes så mye som vi gjør etter vanlig mønster i våre gudstjenester. Tør vi gi den utfordring som Moses kunne gi til folket: «Om Herren har latt noe aldeles nytt skje, da vet dere at det er Gud som har sendt meg»? (4 Mos 16,30). «Se, jeg gjør alle ting nye» – det er skaperlysten hos Gud. Han klarer ikke ensformigheten

og enspretheten i den religiøse verden. Han har skapt hver eneste blomst, hvert blad og hver snøkrystall forskjellig fra de andre. Variasjonen er varemerket på det Han har skapt. Nøyaktige kopier er varemerket der døden brer seg ut. Mennesker som står ved samiebånd, lever med maskinene og ser den oppstabilede masseproduksjon, står i en meget stor fare for å bli som maskiner og togtabeller selv, dersom de ikke får komme i et miljø som er totalt forskjellig og der skapergleden råder. Menigheten skulle være et nyskapende miljø der kunstnerens evner kunne springe ut i blomst.

Kristus vil fortsette å skape gjennom våre hender, og Han vil være den rene, sant menneskelige og opphøyde himmelske inspirasjonen for forfatteren, dikteren, musikeren og maleren.

Originaler

«Gud uttrykker sin uforanderlige karakter på stadig nye måter i all evighet. Dette er nøkkelen til å forstå vår originalitet som mennesker. Jeg er virkelig original når jeg er sann mot meg selv. Mine handlinger skal være et uttrykk for den som jeg er. Jeg er unik, skapt av Gud som et individ, for å uttrykke noe av hans herlighet på en måte som ingen annen noensinne har gjort eller kommer til å gjøre.

Når forsamlingen er kledd all sin herlighet, kommer den til å utgjøre mer enn bare en skare moralsk helliggjorte mennesker. Den kommer til å bestå av vanlige mennesker som er blitt frigjorte på alle livets områder. De har vokst og blitt modne uttrykk for Skaperens familie, og lever et mer fullverdig liv en tidligere.»
(Nick Buttersworth)

Skapende fantasi

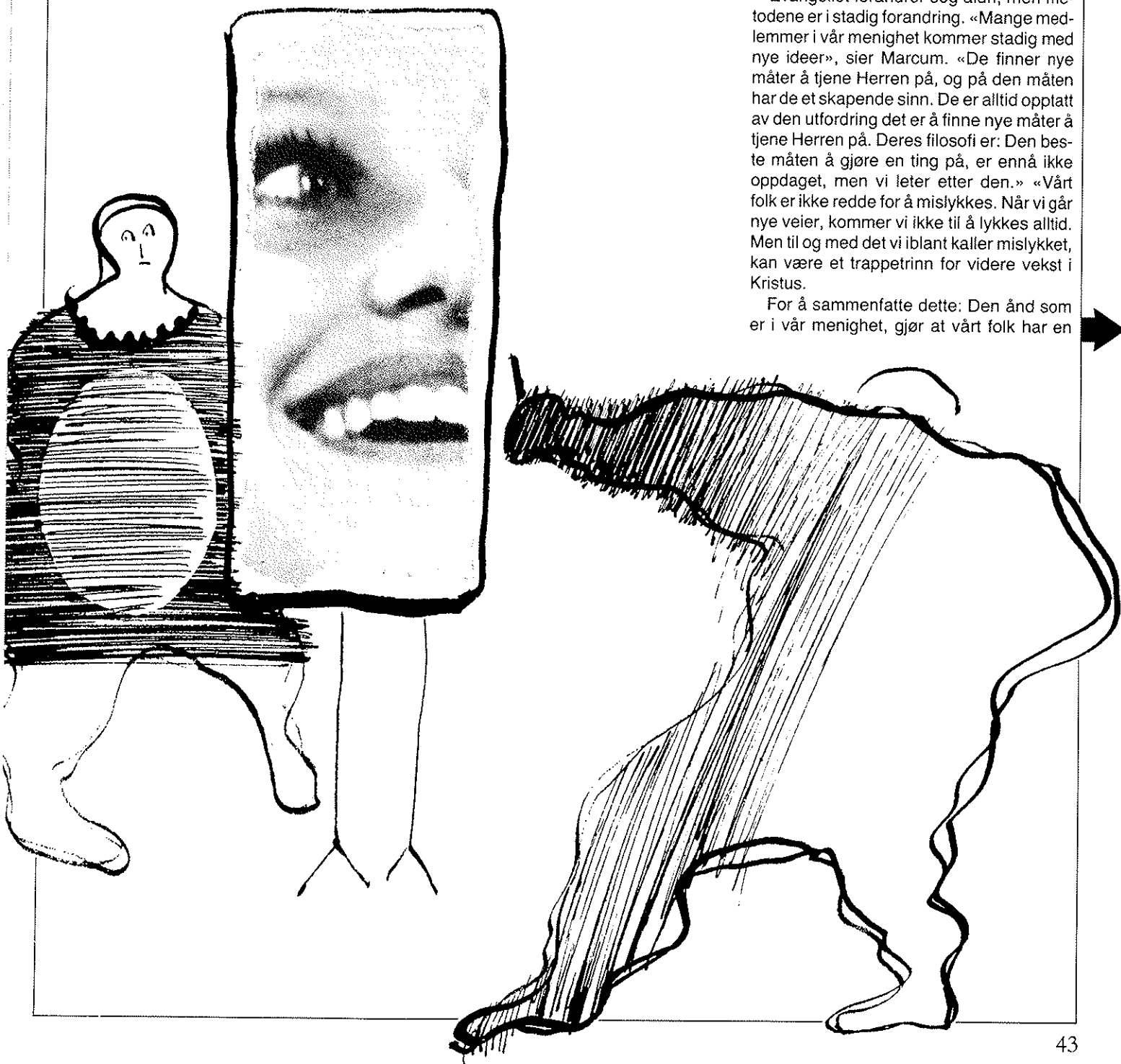
En amerikans baptistpastor, Elvis Marcum, beskriver atmosfæren blant sine medlemmer på følgende måte:

«Våre medlemmer har forsøkt å følge den ånd som fantes hos de første kristne. Medlemmene nyter å gjøre det uvanlige – men ikke i første rekke for å gjøre noe uvanlig. De gjør det med en høyere målsetting: å vinne mennesker for Kristus.

Vi har kommet til full erkjennelse av at Jesus ikke var noe vanlig dusinmenneske. Derfor skal ikke Hans etterfølgere heller holde seg på tradisjonens strengt opptråkkede stier. Våre medlemmer strever etter å være skapende i sin fantasi. Vi tror at den skapende fantasien er Kristi sinn i deg som gjør det gode – Kristi gjerninger gjennom deg. Vi skal formidle evangeliet med en skapende fantasi.»

Evangeliet forandrer seg aldri, men metodene er i stadig forandring. «Mange medlemmer i vår menighet kommer stadig med nye ideer», sier Marcum. «De finner nye måter å tjene Herren på, og på den måten har de et skapende sinn. De er alltid opptatt av den utfordring det er å finne nye måter å tjene Herren på. Deres filosofi er: Den beste måten å gjøre en ting på, er ennå ikke oppdaget, men vi leter etter den.» «Vårt folk er ikke redde for å mislykkes. Når vi går nye veier, kommer vi ikke til å lykkes alltid. Men til og med det vi iblant kaller mislykket, kan være et trappetrinn for videre vekst i Kristus.

For å sammenfatte dette: Den ånd som er i vår menighet, gjør at vårt folk har en

TA DEG TID TIL SMÅ GLEDER...

Her er julekort med skikkelig innhold! Topp kvalitet og flotte farger. bruk dem du også! Pakker av 20 ass. enkel kort kr. 40,-.

Doble julekort du kan være stolt av å sende. Julens budskap på en enkel og smakfull måte. I vakre farger. Pakker av 10 doble kort kr. 45,-.

Barnepost kr. 15,-

Ungdomsmappen kr. 25,-

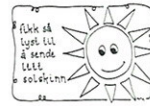
Vennehilsen kr. 25,-

Inspirasjons brevmapper for alle aldre har slått godt an. Du skal lete lenge for å finne en vakrere måte å sende din personlige hilsen på. Alle har et kristent budskap og fargeillustrasjoner.

100-BONUS:

Kjøper du varer for 100 kroner, får du en kristen bok på kjøpet! Verdi ca. 25,- kroner.

irene-produkter

Irenes produkter er kjent over hele Skandinavia. Hun har en rekke kort. Nytt av året er enkel julekort og en TA DEG TID-kalender. ENKELT – FESTLIG – TANKEVEKKENDE! Du vil bli glad i disse produktene!

Til INSPIRASJON A/S, Boks 717, 1601 Fredrikstad

Ordretelefon 032 - 90 939

Vennligst send meg snarest:

- pk. enkel julekort à kr. 40,-
- pk. doble julekort à kr. 45,-
- pk. til/fra-kort barn kr. 5,-
- pk. til/fra-kort voksne kr. 5,-
- stk. Barnepost à kr. 15,-
- stk. Ungdomsmappen à kr. 25,-
- stk. Vennehilsen à kr. 25,-

- pk. ass. Irenekort kr. 40,-
- pk. Irenes julekort kr. 40,-
- stk. TA DEG TID-kalender kr. 22,-

Jeg har rett til en bonusbok ved kjøp over 100 kroner!

Eksp.gebyr kr. 15,- i tillegg. - 10 dagers full returret.

Navn

Adresse

Postnr. og -sted

Fungerer ditt ekteskap – din familie?

SE OG LYTT til budskapene som har forvandlet mange ekteskap og familier.

- 194 Barneoppdragelse
- 195 Kommunikasjon i ekteskapet
- 220 Skapt til mann og kvinne
- 221 Å leve sammen duett eller duell
- 222 Liv i overflod
- 237 Det kristne ekteskap
- 238 Den kristne familien

- Yngvar Torvik
- Yngvar Torvik
- Yngvar Torvik
- Yngvar Torvik
- Terje Rygh
- Terje Rygh

Kassett nr. VIDEO LYDKASSETT

Navn:

Adr.:

Pris LYD kr.30,- · VIDEO kr. 230,- · leie kr. 40,-

Be om katalog. 260 VIDEOPROGRAM fra mange av vår kjente forkynnere.

FEVIK VIDEO · 4870 FEVIK

Tlf. 041/47 916

KASSETT SERIEN

«Troens prinsipper»

- Nr. 1: Vantroens pris – troens lønn
- Nr. 2: Hva er tro?
- Nr. 3: Den tro som flytter fjell
- Nr. 4: Troens opphav
- Nr. 5: Vår bekjennelse – en nøkkel til tro
- Nr. 6: Tro og gjerninger
- Nr. 7: Tro – en måte å leve på
- Nr. 8: Seks hindringer for troen

Leif Jacobsen underviser

Pris pr. kassett kr. 30,-

Hele serien:
Kun kr. 180,- inkl. samleperm

Kassetter fra Pinsekonferansen -84 i Bergen kan bestilles fra oss.

Be om spesialbrosjyre

Adr.: **Evangeliseringssentralen**

Olav Kyrresgt. 28
5000 Bergen

Tlf. (05) 31 69 05 – hele døgnet

Kunstnergaver. Forts. fra s. 43

drøm som er så stor at Guds mirakuløse kraft må til for å oppfylle den. Vårt folk er ikke redde for det vanskelige – de står ved troens frontlinje. De har oppdaget det underfulle i å gjøre det umulige. De vet at Jesus kan gjøre hva Han vil, og når de overgir sine liv til Ham, kan de stå i undring og se på mens Guds selv former sine merkelige planer.»

Når det gjelder gaveartikler med kristen profil ...

SIGNATUR

4701 VENNESLA - Tlf. 042 56041

LES I NESTE NUMMER AV

hvete kornet

KONSULTASJON OM DEN HELLIGE ÅND

I mai-85 vil ledende teologer fra hele verden komme sammen i Oslo for å holde en lenge forberedt Lausanne-konsultasjon om Den Hellig Ånd. Det er biskop John Reid fra Australia som er formann for den teologiske arbeidsgruppe som leder konferansen. Her sammen med de norske biskopene Utne og Andersen. Reid gir oss bakgrunnen for denne aktuelle og interessante samling. Vi har bl.a. spurt biskopen om han tror Den Hellige Ånd vil manifistere seg eller om man bare skal samtale om Ånden.

INNTA OMRÅDER VED LOVSANG

Rachel V. Jeffries har beøkt Norden flere ganger de siste par år. Hun har brakt et budskap om hvordan lovsang og tilbedelse vil gi store seire for Guds sak. Mange har erfart at Herren har møtt dem gjennom Rachels undervisning og tjeneste. I neste nummer begynner hun en fast spalte om dette tema. «-Når du begynner å prise Herren, vil han gi deg en visjon», skriver hun.

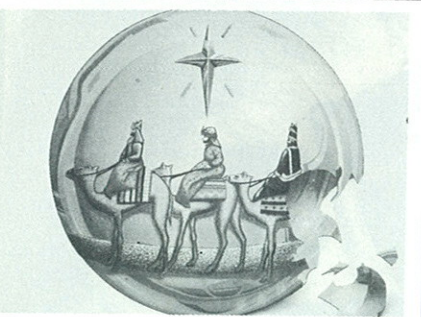
HAN STARTET «FORKYNNER FIRMA»

Bjørn Donobauer heter en kjent forkynner og bibellærer. Han har bl.a. i flere år samarbeidet med Kjell Sjøberg i Jarfalla pinsemenighet. Han reiser nå som bibellærer over hele Norden. For å få orden på økonomien har han startet firmaet DONOINFORM AS. I et intervju med Donobauer tar vi opp flere aktuelle tema med utgangspunkt i at han har vært aktiv i fornyelsesvekkelsen i flere tiår.

PÅ LØVHYTTEFEST I JERUSALEM

De siste årene har stadig flere kristne fra hele verden dratt til Israel under «løvhyttefesten» for å be for Israel og vise dem Guds kjærlighet. Løvhyttefesten har for mange kristne fått en profetisk betydning, knyttet til en stor innhøsting før Guds rike opprettes på jorden. Dette er en Messias og hosianna høytid, hvor Kongen feires med lovsang, dans og musikk. I år ble høytiden feiret 11-18 okt. Vår medarbeider Sven Nilsson var i Jerusalem da, hans rapport kommer i neste nummer.

DE «VISE MENNS» BUDSKAP – BLIR DET AKSEPTERT I DAG?

Det ble stort oppstyr da «de vise menn» ankom Jerusalem ledet av Guds Ånd med budskapet om Jesu fødsel. De fikk ingen god mottagelse av sin samtid, deres budskap om et overnaturlig inngrep fra Gud passet ikke. Blir reaksjonen den samme i vår tid når mennesker kan vise til Guds inngrep i deres liv? Forkynneren Judson Cornwall har skrevet et «anderledes» og vekkende julebudskap.

LES ELLERS I DESEMBERNUMMERET:

FRANK MANGS: Kan ord forvandles til kjød?

ROLF ERIK JANØY: Den Hellig Ånd skaper forventning

STEINAR DRAGE: Åndelig fødsel gir åndelig samfunn

ANNIE KJØNNIKSEN: Er antroposofi kristendom?

HELENE THORSELL: Jesus gir lykke kristendom

Pluss mange faste spalter med inspirerende og fostrende undervisning.

HUSMENIGHETEN

ET AKTIVT OMVENDELSESMILJØ

Tekst: Edin Løvås

Tegning: Gullbritt Olsson, fra «Nytt Liv» med tillatelse.

En husmenighet består ikke av en flokk troende som kommer sammen til husmøter hver fjortende dag.

De fleste av oss er så vant med å tenke på gudstjenester og møter så fort vi snakker om kristelig virksomhet at det er svært vanskelig å forstå en slik tankegang. Dette kommer fram på mange måter. Jeg har f.eks. holdt ganske mange foredrag om husmenigheter, og jeg kan tale en hel time om fellesskap i hverdagen uten å nevne husmøte med et eneste ord. Likevel er nesten alltid det første spørsmålet knyttet til husmøter, hvor ofte man bør komme sammen, kan barna være med på møtet osv. Det virker som om Guds folk bare kan tenke i møtekategorier. De har møtekom-

pleks, og dette gjelder både yngre og eldre.

Forsøk nå å snu opp ned på denne tankegangen. Tenk ikke på plakater og annonser og møtetider og sted for samlinger, eller talere, musikanter og møteledere. Rist dere løs fra dette. Tenk isteden på de menneskene som bor omkring dere. Tenk på nærmiljøet.

La oss så si at dere er en flokk troende som gjerne vil starte en husmenighet. Spør dere selv: Hvor finnes de troende rundt omkring her? Noter dere samtidig uomvendte som kan tenkes å være interessert i å være med i flokken. Dersom dere tar med dette perspektivet fra begynnelsen av, vil dere nemlig komme til å planlegge annerledes. Istedenfor å tenke innenfra og utover, vil dere bli tvunget til å tenke utenfra og innover.

Innvendingen mot dette vil være at først må dere finne hverandre i et fortlølig fellesskap, løse eventuelle problemer dere kan

ha i forhold til hverandre, studere visse emner og lære dere noe om evangeliserings-teknikk. Deretter kan dere kontakte de uomvendte.

Men ved en slik innstilling skaper dere allerede et lukket miljø. Dere får en egen måte å omgås, visse vaner, en særlig tone og et språkbruk som passer for kristne mennesker. Tenk isteden på den nye husmenigheten som et omvendelsesmiljø. Spør dere selv: Hvordan må vårt fellesskap være om de uomvendte, positive, søkende menneskene skal kjenne det naturlig å være sammen med oss. Samtidig må det være helt klart at det er dere som skaper premissene for miljøet. Det er de ikke-kristne som slutter seg til dere, ikke dere som slår dere sammen med dem.

Hvis dere tenker og arbeider etter en slik plan og tankegang, vil dere finne at det ikke blir så mange vanskeligheter innbyrdes heller. Mange slike problemer har helt en-

kelt sin rot i at en gruppe er for opptatt med seg selv.

Denne radikale holdningen vil selvsagt få mange konsekvenser. Ibland startes det husmenigheter som oppløses etter et kort forsøk. Årsaken er ganske ofte at målsettingen har vært for snever. Man har tenkt seg at det skal skapes et koselig lite fellesskap hvor folk kan ha det hyggelig og godt sammen. Man kan jo lese Bibelen, samtale og drikke kaffe uten at noen nytestamentlig urkristen revolusjon er i tankene. Man kan starte et fellesskap og kalle det en husmenighet uten at de ikke-kristne streifer tanken.

Misforstå nå ikke. Jeg har ikke sagt at den husmenigheten som ikke straks har suksess i omvendelsesarbeidet i nærmiljøet, er mislykket og kan oppløses. Dette å vinne mennesker er hardt og kampfylt. Vi her i Norden lever kanskje i et av de mest forstenede områder i hele verden – åndelig talt. Men vi mener at en husmenighet fra første øyeblikk må utformes slik at den kan være eller utvikle seg til et omvendelsesmiljø. Har dere allerede startet en kosekubb, bør dere løse den opp og invitere til ny start med de som ønsker å være med på å forme en revolusjonær celle, et omvendelsesmiljø og en husmenighet med dørene åpne til alle sider.

Kontakt med menighetens ledelse

Ofte starter husmenigheter etter initiativ fra en etablert menighet eller kirke. Pastoren eller presten får visjonen, og han eller hun setter så i gang sammen med styre eller menighetsråd. Folk får undervisning, de blir motivert og inspirert, en organisasjonsplan settes ut i livet. Når starten skjer på denne måte, vil det vanligvis være harmoni og samspill mellom de små husfelleska-

pene og det større menighetsfellesskapet. Pastorer og menighetsledere må bare sørge for å holde god kontakt og gjøre dette på en måte som både gir dem nødvendig oversikt, slik at de kan gripe inn med råd og hjelp der det behøves. Samtidig må husmenigheten og deres ledere få en følelse av frihet.

Det er klart at spenninger kan oppstå her, men dette er de livets problemer som hører med til selve arbeidsformen. Trøst dere med at en situasjon uten noen som helst vanskeligheter, ofte kan bety dødens problemer, og det er langt verre.

Dersom en husmenighet har sprunget fram spontant, må dere som startet den, snarest mulig kontakte menighetens ledelse. Be om en samtale med pastoren/presten eller styret/menighetsrådet/de eldste. Fortell hva som har hendt. Redegjør for visjonen. Be om råd og veiledning. I de aller fleste tilfellene vil dere finne positive, åpne og glade brødre og søstre i den store menighetens ledelse.

Kanskje har menigheten allerede blitt delt i kretser eller roder. I disse samles man f.eks. en gang i måneden for å få kontakt med andre menighetsmedlemmer i nærheten, få høre nytt fra virksomheten og kanskje gjennomgå et avsnitt i en studieplan. En slik krets kan så begynne å forandre karakter. Den utvikler seg til en husmenighet. Denne utviklingen vil menighetens ledelse være glade for å høre om.

Skulle dere komme i den situasjon at pastoren/presten og styrets/menighetsrådets formann ikke er begeistret for en husmenighet som arbeider og lever som et omvendelsesmiljø, må dere be inderlig til Gud om at kjærligheten må rå i hjertene, så dere ikke blir sure og kritiske. Hold ut! Vær positive! Gå trofast på gudstjenestene! I de aller fleste tilfellene vil dere vinne i lengden.

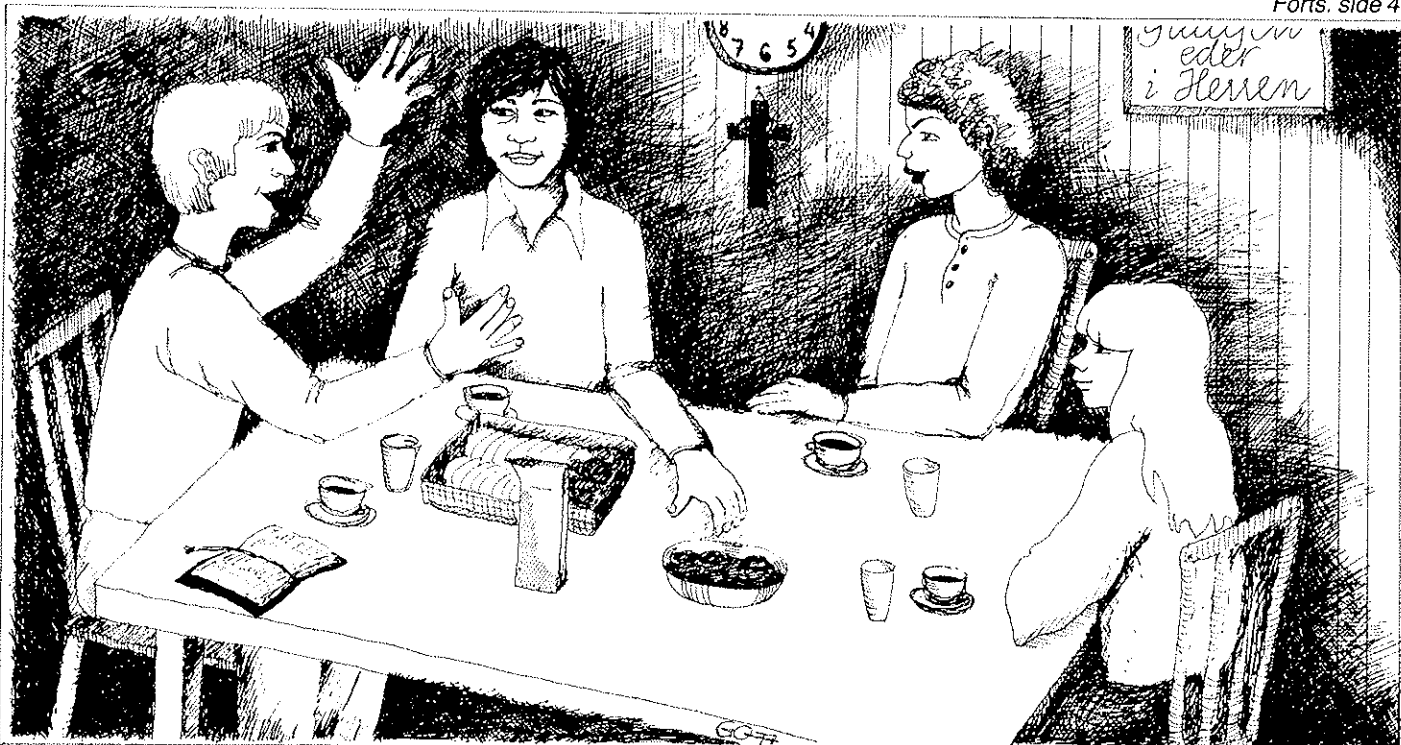
Bilde av situasjonen i nærmiljøet

Når dere har visjonen og holdningen klar og har fått god kontakt med menighetens ledelse, er tiden inne til å skaffe dere det bilde av situasjonen i nærmiljøet som allerede er nevnt. Viktig er det at dere setter grenser, selv om disse må bli noe fleksible. Ofte gir dette seg helt naturlig. «Vår gate», «vår boligblokk», «vårt villaområde» eller «vår grend» utgjør det nærmiljøet hvor dere skal leve og arbeide.

Dersom dere ikke allerede kjenner til situasjonen som folket lever i, må dere forsøke å skaffe dere denne kunnskapen. Innby til en hagefest. Gå omkring og selg bøker. Del ut en innbydelse til kirken, og gjør det personlig. Vanligvis vil det være uklokt med den dør-til-dør-evangeliseringen som har vært prøvet iblant. Vi sier ikke at dette er galt for alle. Gud kaller til forskjellige oppgaver og bruker mange former. Men vanligvis vil dette være en konfrontasjons-evangelisering som passer dårlig for en husmenighet. Bruk fantasien og be om Herrens ledelse, så vil dere sikkert finne en eller flere metoder som hjelper dere til den nødvendige oversikten.

Ta særlig sikte på å lete opp de ensomme, de utstøtte, de sårede og de mislykkede. Når det gjelder tunge sosiale oppgaver hvor f.eks. alkohol, narkotika og kriminalitet er med i spillet, må dere nøkternt regne ut hvor mye ansvar dere kan klare å ta på dere. Men det finnes andre som trenger hjelp og styrke. Blant vanlige folk er det mange som klarer livskampen såpass at de kan holde masken, men likevel er dypt ulykkelige. Særlig kan ensomheten være tung å bære, og dere må i den forbindelse ikke bare tenke på eldre mennesker. Mange unge lever i en hengemyr av nedstemthet, tomhet og lede. Finn fram til disse menneskene. Be for dem, og søk å vinne

Forts. side 41

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

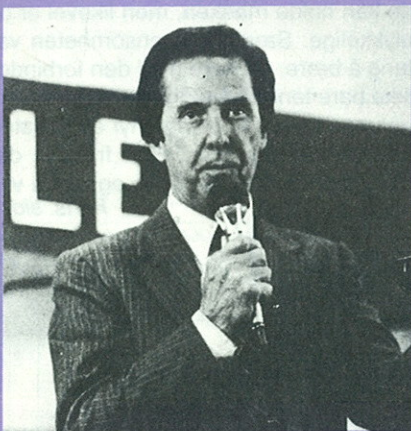
Månedens Dynamis Kasset

Aktuelle budskap hver mnd.

Nå lytter flere hundre til Månedens Dynamis Kasset

MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT

**– nesten som å
være der ...**

De siste mnd's kassetter:

SEPT. – Åge Åleskjer:
«Harmoni gir herlighet»

OKT. – John Osteen:
«Stå fast i kristus»

NOV. – Rachel Jefferies:
«Innta høydene»

DES. – Svein Thorkildsen:
«Den profetiske linje i dag!»

– Månedens Dynamis Kasset
holder deg orientert med
aktuelle budskap!

SLIK BLIR DU MED:

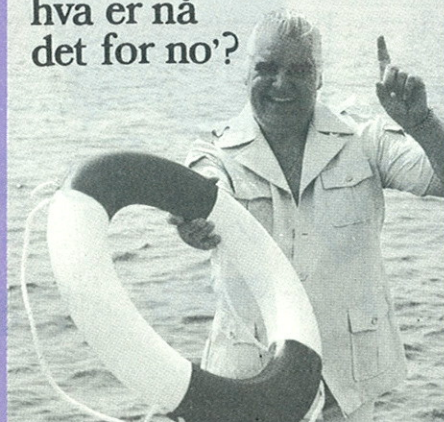
- Finn kortet for Månedens Dynamis Kasset – se midtsidene med kort.
- Riv ut kortet – og fyll inn ditt navn og adresse.
- Postlegg kortet – Portofritt!

Bli med nå så får du:

Bok av
Sigvard Wallenberg
i
VELKOMSTGAVE!

FRELSE –

**hva er nå
det for no'?**

MÅNEDENS DYNAMIS KASSETT

**– gir deg
plass på
første benk.**

Det er mange gode grunner for at du blir med i Norges største kristne kassettklubb. Se bare:

- Du får en plass på «første benk» i møter, konferanser og stevner du ikke fikk være med på.
- Du får følge med på den helt aktuelle utvikling innen åndsfylt forkynnelse og fornyelsesprosessen blant Guds folk i dag.
- Du får en «topp-aktuell» kasset i din postkasse hver måned.
- Du får vite på forhånd hvilken kasset som kommer slik at du kan avbestille. Og du kan når som helst slutte.
- Du får ofte ekstratilbud på andre kassetter, til bunnpris.
- Du blir inspirert og informert gjennom budskap til mange av de fremste forkynnere som virker i dag. Undervisningen er også egnet til å brukes i menighetsvirke og bønnegrupper.
- Det er rimelig også. Kun kr. 20,- pr. bånd (+ kr. 3,- i porto) Vanlig pris er kr. 25,- pluss porto.
- Gjør som flere hundre andre har gjort: Meld fra at du vil være med i Månedens Dynamis Kasset!

– Månedens Dynamis Kasset
bringer stormøter inn i ditt
hjem, din bil og ditt hjerte!